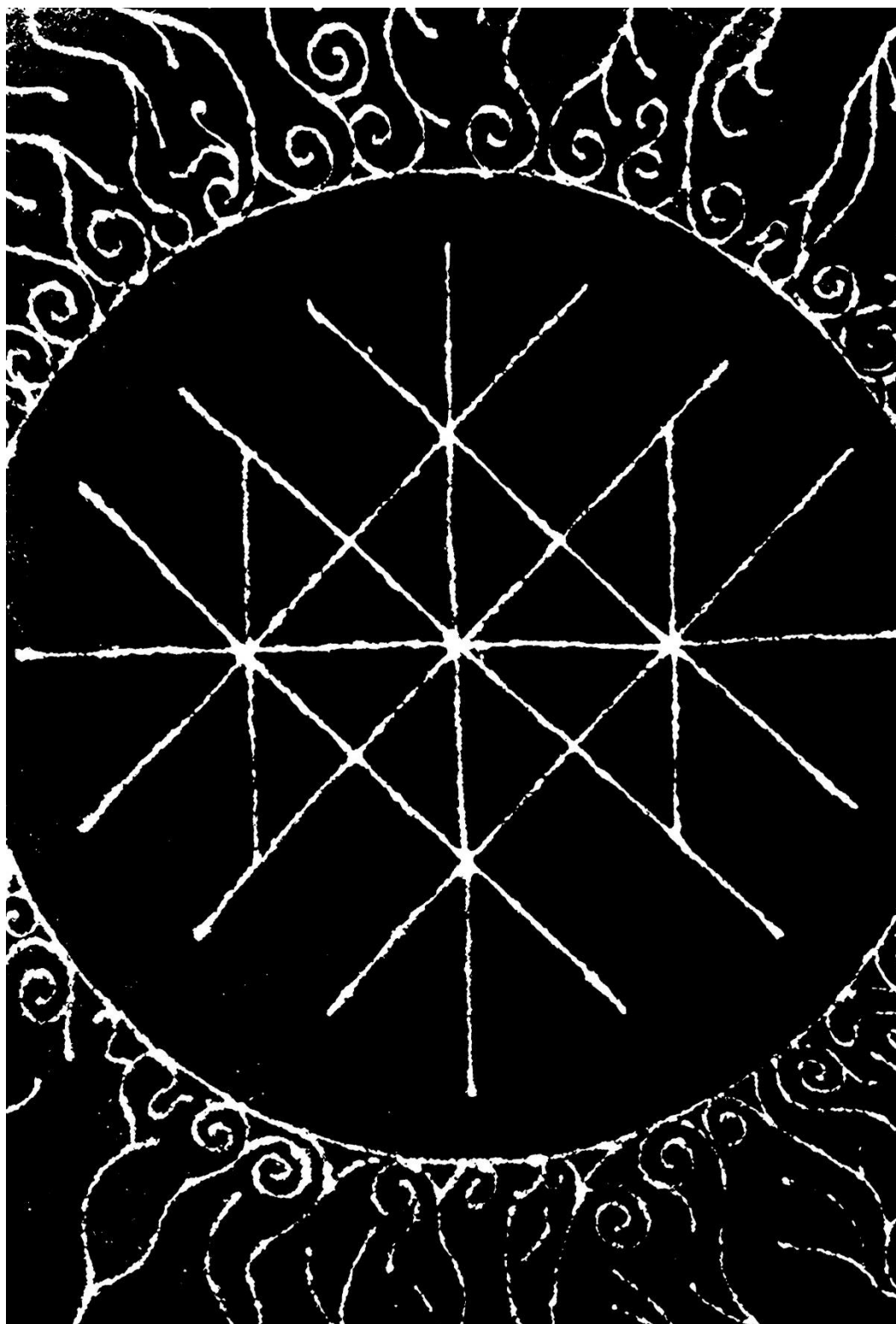

Jotunkvad

Tranås

Mange etterlevninger av visdom bor i språket, fra den gangen man var opptatt av å omtale livsverdenen fremfor å fremdyrke illusjoner. Ordet for å kjempe er også ordet for en kjempe. Å kjempe er altså å være en gigant.

Dette er for de kamplystne, de som kives og følgelig alltid må stå i en krig. I kampen er du nå høyreist.

Jeg vil gjerne få takke **Marianne Kristiansen** for sin ekstensive språkvask og tekstkritikk gjennom prosjektet. Hennes hjelp har vært uvurderlig.

Jeg vil også få takke mine testlesere: Først og fremst **Stian M. Landgaard** for sin dypsindige analyse. Han er alltid en god venn og støtte. **Sivert Vikestad**, som gjennomgikk et spørreskjema etter å ha lest boken og ga noen svært gode forslag. **Petter Kristian Vikestad**, som gjennomgikk samme type utspørring.

Gjennom fellesskapet **Skriverne** fikk jeg mange testlesere. De skal holdes anonyme her, men gjennom dem fikk jeg svært positive tilbakemeldinger og en del forslag som har blitt tatt til følge i boken.

Mine tanker går til **Åse Moe** og **Kjellrun Fosmark**, som skremte vettet av meg med historier om troll da jeg var liten. De skrev boken «Hekser og troll» utgitt på Gyldendal forlag, som har lært meg mye. Kanskje er vi av huldreætt.

For kunsten må vi evig vike.

Dagen starter med en innpåsliten småfugl som flakser uavlatelig rundt ørene. En skulle tro den var ute etter nesen på en stakkar eller å nappe fjærene fra min tyrolerhatt. Gang på gang stiger kreet på viltre vingeslag og stuper. Jeg holder fast i tømmene og veiver hodeplagget avvergende. Hva ville den gamle mesteren si? Jeg ser for meg at jeg åpner noen sider i «*Artenes opprinnelse*,» som en slags protest mot fremferden. Det skulle bare mangle at en så liten skapning forårsaket et fall fra sadelen og tok all min førlighet for godt. Både smått og stort synes å være ute etter meg i disse dager.

Sveipene har et øyeblikk fanget den lille røverer i hulrommet til hatten, men like etter smetter den ut. På tross av at det var på nippet, vil ikke min nye fiende gi seg og kretser over hodet, riktignok med større avstand enn før mens jeg rir gjennom det bleke gjenskinnet fra morgenlys over skogbunnen. Ferden går over en vag kontur av veien, som forener dette landet fra nord til sør. Den eneste veien, og reisen har så vidt begynt. Jeg har min styrke og min hest, og det er alt en mann kan kreve og for den del noensinne har behøvd. Hovene stamper taktfast og drukner alle tanker gjennom repetisjonen som finnes hos beistene, og hun som eier dem følger selv lignende gjentakelser i årstidenes syklus. Kanskje har jeg et visst slektskap med mitt ridedyr?

Skoggrensen passeres på vei mot høyden, og horisonten tar til å tumle i alle retninger. Det åpne rommet gir meg frihet, men kan også la meg falle. Jeg frykter at det er ingenting å holde meg fast i, skulle jeg bli en hedens innvåner. Er jeg enn et beist, vil det ikke være i naturens eierskap.

Noe napper meg i håret. Jeg snur meg med hånden på oppakningen og kan bare se på at min vingede venn forlater åstedet med noen stjalne hårstrå i et seierrikt nebb. Ser man det. Alle hører vi til et sted. Den vil nok tilbake til redet sitt blant greinene. Tilbake er bare en liten fjær som langsomt daler til bakken. Jeg strekker ut hånden og fanger pryden, stikker den til brystlommen som så klappes fornøyd. *Jeg gir så du kan gi*, heter det seg, og kanskje kan fjæren legges til min egen pynt? Det er bare rimelig. Nå venter ferden som skal føre meg til den andre siden av fjellheimen. Et vindkast treffer meg ut av ingenting. Lenge etter at brusset er borte vaier lyngen frem og tilbake i en usynlig takt.

Jeg må være et sted midt i fjellkryssingen idet synet stiger og fortsetter å vokse. Like til det siste forstår jeg ikke hva jeg ser på. Det jeg antok var del av landskapet, er en rise som reiser seg fra sovende kneiser og bakketopper. Himmelranden lyses opp i omfavnelsen fra kjempemessige armer, og det er øyeblikket jeg forstår at alle sagn er sanne. Rundt er

fjellandskapet taust, kjempefremtoningen er ikke ledsaget av en lyd. Stirrende står jeg i fare for å bli borte i synet og glemme alt, og jeg har sittet stille på gangeren, lamslått så for lenge.

Til min forskrekkelse ser jeg at et stort øye vendes mot meg fra profilen til skapningen, som plutselig står lent på sine store armer og løfter et umenneskelig åsyn frem. Jeg får inntrykk av en slags nysgjerrighet, men det er det hele. Hesten steiler idet jeg røsker i tøylene av alle krefter, og alt jeg får igjen for anstrengelsen er å bli kastet av.

Øyeblikket og evighet er det samme der jeg ligger på bakken, ute av stand til å puste eller engang se opp. Skygger som store urvisere forflyttes gradvis over, inntil ridedyret er i kjempens grep. Hvinet ville bringe en stein til tårer. Sal, teppe og saltasker, alt jeg noensinne har eid røskes av og forsvinner gjennom luften. Udyret napper av hestens hode i ett eneste bitt, og steinene under farges røde av blodet som dusjer ned i tykke, plaskende dråper. Mens jeg ser på, åh, jeg ser, lener beistet hodet bakover og stapper hestekropp og stive hover ned sitt store gap, og først nå blir jeg klar over lyden av knasende tenner. Litt etter litt forsvinner siste rest av dyret ned i uhyrets mave, hele tiden mens et stort, gult øye betrakter meg med en slags underlig visdom. Kanskje visdommen til urtiden, visdommen i det å spise.

Slik en skrekk er over meg at jeg har ikke noe håp om å overleve. Endelig overtar redsel for lammelsen, og jeg kaver meg på bena og tar til å løpe. Stien snor seg som en vanskapt orm mellom hegg og lave bergvegger, og blindet som jeg er, legger jeg ikke merke til kvinnen før jeg har løpt meg rett på henne. Vi faller begge overende i sammenstøtet, jeg over, og uten et ord røsker jeg tak i armen hennes og drar henne etter.

«Skynd deg! Skynd deg!»

Hun gir sin bekreftelse, og snart etter er det ikke nødvendig å holde henne i armen. Hun får sannelig vind i serken og løper villig ved min side, nesten like hurtig som det jeg er. Stien er i ferd med å ta livet av meg flere ganger idet veien rett frem ofte ender i klippefremspring og bratte hull i jorden, og dreiningene fortsetter som et grått og brunt mareritt over et strekke jeg ikke kan huske var så langt. Jeg er i ferd med å miste kreftene og merker at det svartner, men det er umulig å stanse. Endelig finner jeg en ansamling rake trær som står i en plett med gress. Noe over som kan skjermes og skjules er alt jeg vil ha. Jeg griper fatt i kvinnen og nærmest kaster henne inn blant treansamlingen, følger like snart etter selv.

Det piper i lungene mens jeg trykker mot det våte gresset. Uhyret er ikke noe sted å se, det er bare nakent steinlandskap alle steder. Når som helst venter jeg at det store hodet med

huggtenner skal dukke opp fra bak en åskam, eller at en stor arm skal sno seg frem mellom kampesteinene. Kvinnen ligger også på magen ved min side, mens hun årvåkent speider utover landskapet.

«Så du ... så du ...»

«Jeg så.»

Det var en forbannet Jotun. Aldri hadde jeg trodd at en slik skapning kunne finnes. Jeg anser meg selv som en opplyst mann, og antok slike ting bare kunne leve i eventyrene. Alt jeg har trodd er visst feil. Det må være en rest fra urtiden, noe ingen har visst om. Å, Herregud, om jeg bare kan komme fra dette i live. Jeg tar meg selv i det. Hvorfor påkalle den kristne lære? Den har tydelig vist seg feil, og det er de norrøne som hadde rett. Det er Tor med hammeren som kan løse dette problemet. Jeg skulle ønske jeg hadde en Torshammer mot brystet nå. Noen av bøndene i området er hedninger fortsatt, blir det sagt.

Jeg banner hardt og innbitt i en lang og hvesende tirade. Et Satans udyr som åt opp min trofaste ganger, som jeg tross alt holdt av. Alle tingene mine, alt utstyr og minner som jeg hadde, ferden over fjellene som ble avbrutt. Min stolte hatt! Tilsist legger jeg ut noen trusler om hvordan jeg skal mose uhyrets hode til grøt. Spidde det med bjørnespyd og åpne den store magen. Med tanke på hvor redd jeg var i møte med trollet, er det ikke særlig realistisk, men det føles bedre på den måten. Kvinnen hører bare på og svarer ikke.

«Tror du den djevelen snuser rundt og leter etter oss?»

«Det kan godt hende,» sier hun.

Det kan være nærmere enn vi aner, siden jeg red meg rett på beistet. Hvem vet hvor god luktesans trollet kan ha og hvordan det egentlig jakter? Jeg legger en enkel plan for kvinnen. Vi må finne et sted å gjemme oss for natten. Et sted hvor det ikke er så lett å finne oss. Først når vi har ligget lavt en god stund skal vi snike oss ut, etter at uhyret forhåpentligvis har gått lei og uansett har mistet teften av oss, kanskje dratt et annet sted. Da skal vi snarest mulig bevege oss ned til lavlandet igjen. Vi får snakke med folkene som bor i området og høre om de vet noe om saken. Om de ikke tror oss, får vi bare holde munn, men om de er enige om at slike troll finnes, kanskje har sett og vært plaget med dem selv, kan jeg kanskje ta med et jaktlag opp i fjellene. Jakte beistet ned og drepe det. Min planlagte reise må jeg bare avbryte.

«Jeg er enig! Da går vi!» sier kvinnen og reiser seg.

Det var litt for høylydt til at jeg kan tolerere det. Straks spretter jeg opp på bena og griper henne fatt, smekker henne over munnen før jeg klemmer hånden over. Jeg er vanligvis mild som en prest, men ikke nå som det er livet det står om.

«Hysj! Idiotiske kvinnemenneske!» hveser jeg stille. «Nå er det best for deg at du holder kjeft!»

Kvinnen får nok en slags skamfølelse over det hun har gjort, for hun ser bare ned. «Jeg er en idiot ...» sier hun spakt.

Jeg har ikke akkurat medlidenhet når det skal skorte så mye på vettet. Først nå vendes oppmerksomheten min bort fra å speide engstelig mot landskapet, så jeg kan ta henne nærmere i øyensyn. Hun har en jordfarget kjole med en rød snor rundt midjen, og et grønt sjal rundt skuldrene. De enkle og funksjonelle klærne er nok litt av grunnen til at hun klarte å holde følge med meg, men jeg undres over at de korte bena kan være så hurtige. Håret er kastanjebrunt og øynene også brune, ansiktet spekket med sikkert tusener av fregner.

«Akkurat. Nå, bli med.»

Med henne på slep sniker jeg meg ut av treklyngen, som uansett er den eneste i det som tydeligvis er mils omkrets, og derfor et åpenbart sted å lete dersom ubeistet er i besittelse av en noenlunde intelligens. Hun holder seg ved min side, bare på litt lengre avstand enn i førstningen, mens vi beveger oss blant de mange kampesteinene, forhåpentligvis så stille og forsiktig at vi merker udyret før det merker oss. Vi er mindre i størrelse, så vi burde ha fordelen i å holde oss skjult. Jeg husker størrelsen på ubeistet og gjør et anslag i hodet. Det må ha vært like stort som tolv menn i høyden. Beistet har selvsagt fordelen av å ha et overblikk nærmest fra skyene, derfor sørger jeg for at vi alltid holder oss inntil bergveggene så det skal ha mindre sjanse til å se oss på avstand. Den gamle redselen er tilbake, men jeg kan ikke la den dominere og stanse meg nå. Lyden av bein som knuses og tyggingen av store kjøttstykker hjemsøker meg ennå ... klamping og damping fra uhyrets store gap ... Bare jeg nå ikke ender i de samme flate, gule tennene plassert på rekke og rad i den munnen ... de svære huggtennene kurvet fra underkjeven ... Heller ikke min barmfagre kompanjong, legger jeg til for meg selv etter en tid har gått, etter å ha gløttet litt nyfikent på fruentimmeret.

På et tidspunkt stanser hun med nevene knyttet mot jorden. Jeg kan se at hun har begynt å skjelve og går straks bort til henne.

«Jeg er redd! Så fryktelig, fryktelig redd.»

Opplevelsen og nervenes hysteri har tatt på ikke bare for meg. Leppene, som er like store, har begynt å dirre, og den lille nesetippen er fuktig.

«Fatt mot, kvinne. For hva det er verdt, så lenge jeg er i live, skal jeg beskytte deg. Med liv og lemmer, alt det jeg har,» forsikrer jeg.

Skjelvingene opphører ikke. Det er ikke nok å si noe til et fruentimmer. Man må vise det så de kan tro på det, slik er det for de som bare oppfatter demonstrasjonen og viljens berøring. Jeg har lest min Schopenhauer og vet. Derfor trykker jeg henne nå inntil meg i et fast grep. Kysser det lille hodet som på et barn. Kastanjehåret lukter overraskende godt. Hva kan det være? Jeg benytter anledningen til å bevege nesen gjennom en duft som minner om lavendel og bergmynte.

«Du kalte meg for en idiot!» hulker hun halvkvalt mot brystet.

«Men kjære lille due, jeg mente det ikke. Jeg var sint og rasende, men ikke på deg.»

«Så jeg er ikke en idiot?»

«Slett ikke.»

Vår utveksling blir avbrutt av et fryktinngytende brøl som går gjennom landskapet. Jeg blir stående som lammet, fortsatt med kvinnen i det som nå er et knusende grep. Snur søkende på hodet. Ekkoet slår fortsatt mot bergveggene, men det er umulig å si hvorfra. Beistet er her fortsatt. Det brøler i frustrasjon over å ikke finne oss.

Hardt og innbitt klemmer jeg hendene rundt ansiktet hennes. «Vi må kjempe for å overleve. Forstår du?»

«J-ja.»

Jeg ser ned i de dypbrune øynene som nå er røde i kantene for tårers ferd. «Vi fortsetter. Men du må være stille når jeg sier det.»

Det nikkes underdanigst, og jeg drar henne bestemt etter meg.

Litt innsats kreves det nok, men jeg finner det jeg søker etter. Den som finner, skal lete, eller hva nå de fjolsene sier. En lav huleinngang ved enden av en fjellvegg, som tydeligvis fortsetter et godt stykke under jorden. Så lenge vi ikke må sitte i en vannpytt, er stedet perfekt, for inngangen er skjult av skyggen til fjellet over. Trollet må sannelig finkjemme området for å finne oss her, det blir som å lete etter nålen i stakken, eller var det

motsatt? Ja, ja. Lukten av oss som eventuelt vedvarer utenfor, vil bli båret bort av vinden, og dermed vil vi være helt og holdent skjult for det kløktigste rovdyr, selv ett som skulle ha en tilnærmet menneskelig intelligens.

«Perfekt,» mumler jeg.

Kvinnen ser på meg. «Jeg er enig.»

Trangen etter å skjule meg er stor etter å ha funnet slikt et gjemmested. Jeg vil ikke oppdages i siste øyeblikk, for skrikende å bli løftet opp i svære never og fortæres slik min stakkars ganger ble. På en måte er jeg nok riktig høvisk, fordi jeg i min iver likevel lar kvinnen kravle inn først. Apropos stakker og perfeksjon, blir noe lignende åpenbart for mitt blikk i en stakket stund der hun står på alle fire. Hjelpsomt legger jeg begge hender på baken hennes og dytter henne foran meg. Mange kvinner jeg har møtt ville enten kjeftet stygt, klage høylydt eller gi en advarsel om en kilevink, slik alle av hunkjønn må lære om de noensinne har vært på en kro, men hun er tydeligvis ikke nærtakende. Jeg må nøye meg med å kjenne på de runde kuplene i vrikkende bevegelse når det etterhvert blir mørkere rundt oss.

Heldigvis er det ingen oversvømmelse, selv om hulen er fuktig. Etterhvert åpner taket seg opp og blir høyere, før hulepartiet stanser. Inne er det stappende mørkt, men bare tilsynelatende, for det skarpe lyset som skinner utenfra gir alt et grålig skjær etter en tid. Jeg setter meg med ryggen mot veggen og holder meg rundt knærne. Kvinnen gjør det samme like ved siden av meg, legger jeg merke til. Nå er det bare å vente. Vi skal leve natten over og lenge etter det, såfremt Nornene ikke allerede har felt sin dom. Jeg tar meg selv i å tenke etter læresetningene til den gamle troen.

«Så, hvor kommer du fra, og hvor var du på vei?»

«Hvorfor skulle jeg komme fra noe sted?»

«Mat og utstyr må du ha hatt her på fjellet. Er du sammen med noen?»

«Jeg er sammen med deg.»

Himmel og hav, det var da umulig å føre en fornuftig samtale for å få tiden til å gå. Kvinnen er tydeligvis en slags etteraper og nikkedukke som er enig i alt du sier og som svarer i kryptiske vendinger. Jeg har vært ute for slike. Deres selvfølelse er ikke stor, og derfor blir de ofte ofre for de mest samvittighetsløse av menn. Jeg skulle ønske jeg var like samvittighetsløs, og det er jo ganske samvittighetsløst.

«Hva heter du?»

«Jeg har ni brødre. Du så lyset deres.»

«Hva?»

«Det er gjenskinnet fra en topp.»

Nå begynner jeg for alvor å bli lei. Det er greit at hun ikke vil si meg et ærlig ord, antakelig fordi hun er så blyg og skamfull over hva enn det er som feiler henne, men denslags har vi ikke råd til i denne situasjonen. Jeg orker ingen barneleker nå.

«Har du et navn?» spør hun.

«Ja da.»

«Vil du si meg det?»

«Ja, altså, det er ...»

«Vil du virkelig si meg navnet ditt?»

Jeg sier henne navnet mitt og lukker øynene. Alt som kan få tiden til å gå er bra i denne sørgelige situasjonen. Hun er nok en av disse ensomme, skrulle sjelene som vandrer rundt til spott og spe for alle. Bygdefolk pleier å fare stygt med slike. Jeg skulle ønske noen kunne gitt henne en bedre skjebne.

Lyset fra åpningen blir etterhvert svakere. Det kan ikke ha noe å si for temperaturen her inne, men likevel begynner jeg å fryse. Om jeg i det minste fikk med meg et teppe fra oppakningen min, ikke bare disse vadmelsklærne, så ville det ikke vært så ille. All vandringen har gjort meg tørst også, det er nok bare i Nordens land at man kan være tørst og kald samtidig. Jeg kravler av gårde på alle fire og finner en liten vannpytt jeg kan drikke av. Jeg ser ikke hvor klart vannet er, og om det kan være drikkendes, men det blåser jeg i. Jeg stikker leppene ned under den iskalde vannflaten og tar til å slurpe det i meg. Plutselig legger jeg merke til at kvinnen gjør det samme like ved siden av meg, med hodet stukket inntil mitt eget. Det var visst ikke bare jeg som var tørst. Vi kunne antakelig minne om smågriser over det samme trauet. Sliten lener jeg meg tilbake mot veggen, og hun følger etter. I det minste har jeg fått stilnet tørsten, men kulden blir bare verre og verre, og nå er det tydeligvis kveld utenfor og lir mot natt. Jeg kan bare såvidt skjelne kvinnen som en overgang mellom konturer.

Det er vanskelig å si når det skjer. Plutselig er lyset fra åpningen helt borte, og vi sitter i stummende mørke. Tennene klapper i munnen min. Steinen jeg sitter på er iskald og synes å trekke all varme ut av meg.

«Fryser ikke du?»

«Jeg er enig.»

Jeg blir sittende og hutre, og slår armene omkring meg.

«Du vet, du kan spørre.»

«Hva mener du?»

«Du kan alltid spørre meg, men prisen er at det blir mer, ikke mindre.»

Huff, ja, dette passerer alle sømmelighetens grenser, og jeg vil ikke utnytte meg av en tilbakestående. Selv jeg er ikke så hjerterå. Men så ille som jeg fryser, er det snakk om overlevelse. Manddommen har nok krympet til mer eller mindre ingenting i alle tilfeller.

Tankefullt ser jeg ned mens jeg sier ordene: «Jeg ... vil at ... du skal varme meg.»

I en liten stund er alt stille, før noe underlig skjer. Jeg løftes opp og puttes i fanget hennes. Hun slår bena rundt lårene mine, og jeg kjenner en hånd på pannen. Nesten umiddelbart kjenner jeg kulden letne grepet.

«Len deg tilbake.»

Hodet mitt senkes et sted mellom bryst og halsgropen hennes. Straks tar en varme tak i meg, det er som om kroppen hennes gløder. Det er underlig å måtte kjempe mot en følelse av fredsommelighet, men jeg merker at øynene som uansett ikke kan se noe, glipper, og at jeg synker stadig nærmere søvnen.

«Ikke gjør motstand. Jeg vet navnet ditt.»

Stemmen lyder langt unna. Jeg makter ikke holde meg våken. Jeg synker inntil kinnet mitt treffer naken hud, og så blir alt borte.

Det er umulig å si hva som har foregått i løpet av natten, for jeg våkner i en underlig stilling med ankelen hennes på nakken. Jeg ligger i kjolens hulrom og kan se rett inn til kjønnet hennes, hvor frodig hår krøller seg vitalt og nøttebrunt. Duften av kvinnelighet er overveldende. En stund blir jeg liggende slik å betrakte dette skuet, men med mindre jeg har

tenkt å stikke fjeset inn i den krusende herligheten, er det best at jeg kommer meg opp. Hun er antakelig så retardert at hun ikke vet å kjenne blygsel eller skam eller engang dekke seg. Hvor mange menn er det som har utnyttet seg av hennes simpelhet? Ankelen over nakken er overraskende tung før jeg får løftet den av. Jeg merker at de brune øynene straks ser på meg, idet jeg reiser meg. Våknet hun nå, eller har hun vært våken hele tiden?

Dagslyset strømmer inn fra utgangen, sterkere enn da vi kom inn.

«Det var ikke meningen å krenke deg.»

«Du trenger ikke være redd.»

Hun tar sin tid med å skjule seg. Putter hånden i kjoleskrevet og samler bena langsomt. Er nok inderlig klar over hvor jeg har vært. Øynene følger granskende med på meg, uten snevet av skam, forlegenhet eller sinne for den del. Skyter demonstrativt opp med hoftene før hun kommer seg på bena.

Jeg blir så forfjamsset av dette at jeg må bare snu meg. Numment går jeg bort til utgangen hvor jeg lener meg mot armen og tar meg til øynene. Vil hun teste reaksjonen og min manndom? Mange kvinner ser etter svakhet hos menn, tydeligvis med alle metoder i dette spinnvill tilfellet. Hvis jeg tilnærmer meg henne, er jeg en forbryter, hvis jeg flykter, er jeg en feiging. Vil hun virkelig stille meg til veggs mellom to slike umulige valg? For hun kan vel ikke mene at jeg skal ...

Jeg er ikke en forbryter. Jeg er ikke en feiging. Kan bare konkludere at hennes far ikke ga henne nok ris. Kanskje jeg ... nei, jeg må ta meg sammen. Men det var sannelig en struttende stump, må jeg si, og alt av henne dufter visst godt. Hun er muligens ganske tomsete i hodet, men er til visse en saftig terte. Kan hun være trønder? Målet hun bruker hører litt landlig ut. Er disse landsens piker virkelig så frimodige med sitt aller helligste?

Mine betraktninger tar snart nok slutt. En impuls får meg til å bøye meg ned og se ut den lave åpningen. Der i det fjerne, overkroppen blant skyer og skodde, vandrer jotunen ufortrødent og lydløst. Støkket som går gjennom meg kan ikke beskrives. Et stort hode, hoggtenner, massive ben og armer og naken kropp, bare i en tolvdobling av et vanlig menneske. Utysket må være tyve meter høyt og vel så det. Full av panikk løper jeg tilbake inn i hulen. Jeg finner kvinnen rotende med noe der inne. En etter en flytter hun på noen steiner.

«Jeg tror veien fortsetter videre inn i fjellet,» sier hun. «Åpningen er veldig smal og er dekket til.»

Denslags kan vi ikke befatte oss med nå. Jeg forklarer hva jeg har sett og sier henne at vi må gjemme oss og være musestille. Et slag mot berget avbryter all tankegang. Det etterfølges av et nytt, og et nytt. Bakken rister og småstein spretter til alle kanter. Kvinnen rygger vekk fra meg. Beistet har funnet oss, og det så fort! Inngangen! Jeg må passe på inngangen! Ikke før jeg har tenkt det, kommer en gigantisk arm farende inn den vesle åpningen og slår søkende fra side til side mens klofingrene griper og krafser. Det er nært at den får tak i meg flere ganger, og jeg blir nødt til å danse unna. Armen trekkes tilbake. Et gult øye titter inn, den store pupillen er omgitt av et mønster med svarte vener. I de lengste tider stirres det, og de mindre skapninger kan bare bønnfalle om å forbli usette i fliken av skygger. Tilslutt trekkes øyet unna, og jeg kjenner trykket av luft som dras inn noen store nesebor, for så å snøftende kastes tilbake. Så feil jeg tok. Monsteret greide altså å lukte seg frem til oss, selv da vi var her inne. Hvilke djevlelske sanser er det ikke i besittelse av? Prustingene fortsetter i det lengste, mens svære håndflater tydeligvis klasker og stryker mot berget. Det har reist seg, og forsøker å finne sprekker og åpninger inn!

Kvinnen har tatt tilflukt i det andre hjørnet av hulen. Jeg tar sjansen og løper bort til henne, griper henne om skuldrene hvor hun har fått på seg det grønne sjalet.

«Vi må ut herfra, ellers blir vi spist levende!»

«T-tror du åpningen jeg fant kan brukes?» svarer hun, tydeligvis like skrekkslagen som det jeg er.

«Ja!»

Vi graver febrilsk for å unnsnippe det som ellers kan bli vårt gravkammer, hvis fjellet raser ned over oss, og som ved et trylleslag av utrolig hell har noen steiner blitt ristet løs for å avdekke en fortsettelse på hulegangen, mye mindre og smalere i omfang.

«Skynd deg!» roper hun.

Jeg trenger ikke akkurat oppmuntring, men kommer meg ned på alle fire og forsøker å presse meg inn den smale åpningen. Hun hjelper til med dytt og spark, og tilslutt er jeg igjennom. Et øredøvende brøl lyder da jeg tar til å kravle som et skrekkslagent dyr innover et absolutt mørke. Fikk udyret tak i henne? Til min evige vanære greier jeg ikke stanse, flykter bare blindt, som en mark inn i det som tydeligvis er det innerste av fjellet.

Jeg fortsetter slik over lang tid. Håndflater og knær er såre, og jeg senker tempoet. Ikke kan jeg snu meg, og hvis gangen i dette forstummende mørket tar slutt, kommer jeg til å

sitte fast og forgå her nede. Tørsten kommer til å ta livet av meg lenge før sulten gjør det. Det er ingen tegn til kvinnen. Hun kom seg ikke etter meg, og må ha blitt tatt.

Plutselig kjenner jeg tenner synke inn i baken. I et øyeblikk tror jeg det må være kjempen, men det går ikke an på dette trange stedet.

«Du tok også på baken min!»

Lettelsen over at hun kom seg unna, gjør nesten skyldfølelsen større. Jeg forsøker å si noe, komme med takksigelser som er tilstrekkelige.

«Ikke tenk på det. Vi må fortsette!»

Hun har rett. Lenge kryper og kaver vi gjennom den smale gangen, hele tiden mens jeg tenker på at det kan være en blindvei. Tilslutt hører jeg lyden av klunkende vann som etterhvert begynner å strømme forbi til sine underjordiske leier. Gråtoner overtar for mørke og blir skarpere, inntil dagslyset slår mot oss, og vi sammen kan velte oss ut ned i torven på det som tydeligvis er et langstrakt myrlandskap.

«Vi kom oss unna!» sier jeg.

«Så vidt.»

Selv for kjempen må det ta tid å komme seg på den andre siden av fjellet, om den nå engang har en formening om hvor vi er. Likevel kjenner jeg meg ikke trygg, med tanke på hvordan den greide å snuse seg frem til oss. Jeg er så skjelven at jeg må sette meg ned på en bøyd bjørk, mens jeg ser utover våt lyng og mose og pytter små som store, som strekker seg så langt øyet kan se.

Hun spør om å få sitte i fanget mitt, og uten å få tillatelse plumper hun rett ned. Frimodigheten tar pusten fra meg et øyeblikk, idet armene hennes sluttes om halsen. Vekten av baken hennes får det straks til å verke i skrittet.

«Nå er vi langt unna allfarvei,» sier hun.

«Det kan du si.»

Jeg spør henne om hun er trønder.

«Det er de jeg har snakket mest med, ja.»

Så hun er ødemarksboer. Stakkars jente. Hun har nok levd så lenge uten å se folk at hun ikke vet opp ned på seg selv. Ikke rart hun er frimodig med sine kvinnelige goder. Hun vet ikke hva slags effekt det har på en mann, og at hun i det minste burde dekke til håret. Barmen like ved ansiktet skjuler bryster som er svært store og tunge. Jeg gjør mitt beste for å trekke til meg blikket og ikke se på dem. I et øyeblikk vurderer jeg simpelthen å slenge henne i lyngen og ta henne.

«Jeg skal få deg hjem der du hører til,» sier jeg.

«Det håper jeg. Hvordan skal du gjøre det?»

Jeg setter henne fra meg og reiser meg. Blikket hennes går skjelmsk til et visst sted, og både hun og jeg vet det nå. Den tøsene er virkelig skamløs.

«Jeg skal ta deg over dette myrlandskapet, til vi finner en landevei.»

«Akkurat, ja,» sier hun.

Det blir en trøstesløs ferd, for myren er kronglete, full av skjulte gjørmehull og synes ikke å ha noen ende. Her og der er dype pøler med illeluktende mudder. Sulten begynner å ta og rive i meg. Hun synes å ha det lettere, antakelig fordi hun er lettere og ikke synker noe særlig med stegene. Skoene hennes er slike som lappene har. Jeg forsøker å feste blikket på den vrikkende baken foran meg, men selv ikke det synes å hjelpe. Til sist orker jeg ikke mer og slenger meg ned i det som synes å være et tørt område, hvor en krets av moltebær vokser. Rundt omkring er store felter med myrull, og hun går bekymringsløst rundt og lukter på hver av de hvite dottene.

«Du vet, du må bare spørre.»

«Hva?»

«Spør meg.»

Jeg røsker til meg noen moltebær og putter dem i munnen. «Jeg er så sulten. Har ikke spist på en dag og en natt.»

«Så?» sier hun

«Det er ikke noe å finne her.»

Hun plasserer hånden på hodet mitt og går rundt i en endeløs sirkel.

Tålmodigheten min brister «Kan du finne noe å spise!»

Jeg må rope etter henne da hun begynner å bli borte. Spør om hun ikke er redd for at kjempen skal komme.

«Dette er hjemmet mitt. Jeg tror ikke den vil plage oss her.»

Først etter en god stund går det opp for meg at jeg glemte å spørre hvor lenge hun blir borte. Det kniper i magen og jeg kan bare krøke meg sammen.

Myrullene er i ferd med å få en lett gråfarge da hun står rett foran meg. Hun har favnen full av det som ser ut til å være røtter, som hun dumper ned ved siden av.

«Nam-nam,» sier hun.

Jeg ser mistenksomt på utvekstene, og lurere på om det engang er spiselig. Putter en av røttene i munnen og forsøker å tygge.

«Vi må koke dem, dummen.»

Det var som fanden å sitte og skjelve og føle seg ubrukelig, mens hun forsvinner i flere omganger og kommer tilbake med favnen full av steiner, og så, brensel. Hvor får hun energien fra? Hun lager en grop i bakken med steinene i kant. Vannet siver igjennom, og da den primitive digelen er fylt opp, legger hun en flat stein i bunnen. Rundt lager hun en renne som hun fyller med kvist. Lekende lett får hun liv i flammer ved å gnikke noen pinner sammen, og jeg betrakter henne tankefullt idet hun står på alle fire og blåser liv i flammene. Snart blusser en sirkel av ild opp, og hun knekker av røttene og putter dem omgangsvise ned i den lille gryten. Det må være illusjonen av lysskjær, men hun ser mer vital ut nå enn da jeg møtte henne. Kjolen er uanstendig ren og håret synes å skinne med en sterkere brunfarge, enda det blir mørkere rundt oss. Med en støkk går det opp for meg at jeg er avhengig av henne for i det hele tatt klare meg. At livet skal bero på et lettere tilbakestående pikebarn? Nei, det er for ille. Hvis jeg er en helt, er det sannelig en ynkelig en.

«Jeg har ikke noe imot å mate vennene mine.»

Hun må ha forstått hva jeg tenkte.

«SÅ LENGE DE IKKE KALLER MEG EN IDIOT!» En stund har stemmen hennes runget høyt.

«Da er det bra jeg trakk tilbake det utsagnet,» snerrer jeg.

«Du vet å svare,» sier hun

«Det vet jeg.»

Så jeg er hennes venn nå. Det var da noe.

«Dessuten sa du at jeg var dum.»

«Men du er jo ... ååh!»

Snart er innholdet i den boblende gryten ferdig, mener hun. Elegant fisker hun opp en og en rot uten å brenne seg, og plasserer de glovarme stykkene i hendene mine. Jeg må slippe taket og la dem kjøle seg mot brystet en stund. Røttene smaker overraskende bra, nesten som søtpotet på en god dag. Hun betrakter meg stille idet jeg gumlende fyller magen. Den skrikende sulten stilner og jeg kjenner en stødig ro komme over meg.

«Nei takk. Har nettopp spist,» svarer hun til min forespørsel om hun ikke også skal ha.

Kokevannet kan vi bruke som drikke. Man blander bare noen moltne molter i, forklarer hun og lar bærene falle med plask og plopp, den ene etter den andre.

«Molte, malte, myrt!»

Hun vil at jeg skal prøve hennes vesle heksebrygg. Jeg kan ikke nekte nå, og lydig stikker jeg ansiktet ned i den besynderlige drikken, slurper i meg en væske som er varm og fruktig med myrens egne bær. Straks etter er ansiktet hennes ved siden av mitt eget. Vi drikker sammen, kinn imot kinn. Hun er visst avhengig av et fellesskap i ett og alt. Slik er det nok om man er ensom. Hadde man hatt penger kunne man sendt henne til en god psykolog eller en nerveklinikk med høye smijernsgjerder. Eventuelt bare giftet henne bort. Det løser jo alle problemer når det gjelder erratiske kvinnfolk.

Mett av dag, jeg mener behag og med tørsten sloknet, kan jeg lene meg tilbake mens jeg tilfreds holder meg for magen. Hun kan ikke unngå å legge merke til denne mest primitive av alle gester, kommer bort og klapper meg over bringen.

«Jeg vet å ta meg av en mann.»

Det er selvsagt husholdningssysler hun må mene.

Hun tar til å sprade rundt meg mens jeg tenker. Vi burde nok fortsette så lenge dagslyset varer. Hvis vi er heldige, kommer vi ut av den forbannede myren, og hvis ikke får vi i det minste finne et tørt sted for natten. Det slår meg at vi blir nødt til å sove sammen.

Dydens grenser blir stadig forflyttet, men vi kan ikke rive ned det endelige gjerde. Jeg tar meg selv i å se frem til samkvemmet. Det kan vel ikke være så farlig om jeg finner en myk pute mot hennes barm. I naturens urtilstand er det kvinnens plikt å varme mannen, og dette er den tilstand vi har blitt satt i.

Da jeg hever blikket fra tankene, er hun i ferd med å sette seg, og kjolen trekkes opp mot avrundede hofter.

«Vil du se på?» sier hun, og gir meg et strålende smil.

Rødmen står meg i ansiktet, idet sildringen treffer bakken. Hvorfor må hun gjøre sitt fornødne rett foran meg? Stadig forsøker hun å sette meg ut av likevekt. Det kan ikke være bare for å te seg utfordrende, for hun har alt min oppmerksomhet. Antakelig tar hun glede av å sette meg i forlegenhet. Jeg burde nesten ...

En sjette sans advarer om at noe er galt, selv før jeg reiser meg. Jeg ser utover det tause landskapet og skjønner ikke hva det kan være som har forandret seg. En ubehagelig stillhet ligger over dirrende vannspeil. Alt går opp for meg i løpet av et eneste øyeblikk. Vannstanden har steget! Med mitt gløgge hode fattes en konklusjon: Kjempen er her og må nettopp ha tredd ned i myren.

Kvinnen har reist seg og lar kjolen falle. «Likte du å se ...»

Uten et ord griper jeg henne om begge skuldre og slenger henne fra meg med all min makt. Hun flyr gjennom luften med håret flagrende vilt etter. Nesten før hun har landet er jeg over henne og presser hånden hardt over den snakkesalige munnen. Øynene utvides skrekkslagne under meg, men jeg slipper ikke taket så hun kan utgyte noe ungpikeskrik fra en bakgate i Kristiania.

«Vi får én sjanse og en sjanse kun,» hveser jeg ned mot henne. «Jøtulen er tilstede.»

Noe annet har kommet over meg. Jeg tenker fort nå. Ved oss er en av pølene med illeluktende mudder. Uten å si noe, graver jeg hånden ned i mudderet og tar til å gni henne inn alle steder, kroppen, magen, håret, til og med brystene. Hun har skjønt tegningen da jeg lar henne slippe fri, og hjelper til med å dekke meg med mudder mens jeg står på knærne over pølen. En liten renne går fra pølen og fortsetter så vidt jeg kan se et stykke bortover. Brutalt tar jeg tak i nakken hennes og presser hodet i anvist retning, skyver baken hennes foran meg idet hun tar til å kravle, følger like snart etter selv. Sjalet etterlates i kjølvannet av hennes krabbende gange, og på impuls får jeg fatt i plagget og stapper det et sted ned i buksa.

Et øredøvende brøl fyller myrlandskapet idet vi er på vei. Bakenfor kan jeg føle den fuktige jorden trekke seg sammen under tunge fotsteg. Kjempen har funnet stedet hvor vi satt og laget vårt måltid. I prøvende og korte drag trekkes luften ned nesebor, inntil den synes å ville dra all luften over oss til seg og slipper den ut i et langt støt. Den mistenker oss og retningen vi dro. Bare min lille list holder oss i live.

Like etter stanser kvinnen og blir stående på. Rennen må ha tatt slutt foran oss. Med grim målrettethet kravler jeg over ryggen hennes og slipper meg ned så hun blir presset flat ut under all min kroppsvekt. Skitne, skjelvende fingre får vått hår unna. Jeg kysser henne bak øret, senker leppene like ved siden av og puster tungt og andpustent.

«Hysj, min vakreste ...»

Stegene kommer nærmere. Hver gang en enorm fot settes ned, surkler vannet og suges tilbake idet den løftes. Kvinnen er lydig. Hun ligger bomstille under meg. Jeg kan ikke si det samme og har tatt til å skjelve, håper i det lengste at ristingen som går gjennom meg ikke skal avsløre oss. Det er umulig å vite hvor godt skjult vi ligger. I det minste beskytter jeg henne med min egen kropp.

Torv og myrjord skyves mot oss og begraver oss nesten, da foten settes ned rett ved vårt skjulested. I lang tid skjer ingenting. Jeg ligger som lammet over kvinnen, og selv om jeg er presset over kroppen hennes, kjennes jeg vektløs ut. Igjen går luften fort og støtvis frem og tilbake. Stillhet følger.

Brølet kan splitte fjell. I et øyeblikk fyller det omgivelsene så jeg ikke kan tro jeg er annet. Tilbake er bare et fjernt ekko og luften som bølger urolig frem og tilbake. Lyden av kjempesteg som løper bort, er det som følger. De sviner stadig lengre og lengre unna.

Det tar tid å gjenvinne sansene, enda lengre tid å gjenvinne tankeverket og motet til å gjøre noe. Jeg snor armen rundt midjen til kvinnen og nærmest bærer henne ut av hullet vi befant oss i. Vi faller på knærne overfor hverandre.

«Du sa at kjempen ikke ville komme.»

«Jeg tok feil. Unnskyld ....unnskyld ...»

Jeg kysser vekk de mange tårene og tar et fregnet og gjørmet ansikt i hendene. Sier at jeg elsker henne og skal forsvare henne til døden, hva som helst så hun skal få krefter til å løpe. Eller er det kanskje meg selv jeg forsøker å fylle med kraft? Det samme kan det være.

Jeg finner tak i håndleddet hennes og drar henne med. Snart er vi i vill flukt over lyngen i landskapet. I det fjerne ser jeg en forhøyning, fulgt av ryggen til en lang åskam som strekker seg mot den bratte stigningen til et fjell. Kveldssolen gir synet et gyldent skjær, som om selve gudenes haller brenner for å lokke og kalle på oss. Det kan være det siste vi ser om vi ikke kommer oss dit.

Enhver god general tror på sin intuisjon, og en av de edle romere sa at din første intuisjon er riktig. Jeg er ikke den som gir kast på den slags oldtidsvisdom, og da noe sier meg at vi må stanse, løfter jeg hånden bydende. Hun kommer straks bort til meg og gjemmer hodet mot brystet. Ansvarer er tydeligvis mitt nå. Da er det beklagelig at hun er tilskitnet og filleristet som en flyfille fra Toten.

Ved oss er to små pøler med klart vann, skjult av en avrundet kant gult gress. Det er umulig å si hvor dypt de går. En mann skal aldri nøle, og jeg utstår ikke pjatt. Jeg forteller henne kort hva jeg har i fore.

«Jeg er redd.»

«Ikke vær det.»

Jeg holder henne i begge hender, mens hun ser bak seg og lar seg senke i den ene vannpølen. All gjørmen kommer av henne og farger vannet. Bare liten nese, brune, brune øyne og vasen med hår, nå i fantastisk uorden, er synlig. Jeg plukker av noen bunter gress og plasserer dem på hodet hennes, sørger for at de små hendene er festet til kanten så hun kan holde seg flytende. Like etter svinger jeg med ned i den andre pølen like ved. Vannet er så iskaldt at jeg nesten må rope ut, og jeg finner det underlig at hun ikke klaget i det hele tatt. I det minste får jeg en samme type vask. Nevene mine napper av det gresset jeg kan finne, og jeg plasserer det på hodet og mellom ørene.

Det var ikke et øyeblikk for tidlig. Steg i hurtig og dundrende gange melder sin ankomst, får vannet til å skvulpe opp rundt ørene. Med en støkk går det opp for meg at hadde jeg ikke hatt min intuisjon, og hadde jeg ikke handlet så tidlig, ville vi alt vært oppdaget. Full av skrekk for alt overjordisk ser jeg hvordan en håret fot settes ned foran, så jeg får med hver detalj. Gulnende, lange negler som står ut fra knudrete, brune tær. Utysket står stille. En dyp rumling i bass og baryton går gjennom det enorme brystet, stiger opp og synker ned. Synger den? Det må være en kjempenes sang fra urtiden, fra den gangen de hersket over verden. Ikke

rart minnet om dette er innprentet hos alle verdens folk. Kan det være at den kaller på flere av sitt slag?

Nevene mine klemmer hardt rundt gresskanten idet monsteret senker seg på alle fire. Alt dagslys forsvinner i den store skyggen som er over meg. Den mistenker stedet, vet nok at vi er nære. Denne gangen værer den ikke. Det er dødsens stille rundt meg. Selv vinden synes å ha forlatt verden. Da jeg våger meg til å løfte blikket, ser jeg rett inn et stort, nesten barnaktig ansikt. Et øyeblikk tror jeg alt er forbi, men de gule øynene synes å speide over, er blinde for at akkurat her er jeg. Kanskje har den ikke blick for detaljer, som visse arter jeg har lest om i Darwins reisebeskrivelser.

På uvirkelig måte svinger kjempen overkroppen bort fra meg, nesten som en stor kran. Den er nå over stedet der min vesle ledsagerske er i skjul. Jeg ber til alle guder og gudinner at hun ikke rører seg, at hun tier stille. I det lengste står øyeblikket fastfrosset, og alt henger i balanse hos en eller annen usynlig vekt i gudeverdenen. Kjempen reiser seg til sin fulle høyde, og et grøss går gjennom meg da jeg ser sammentrekningen i veldige muskler, festet til steder som ikke finnes hos et menneske. Et sprang og et sammenstøt sender den over vårt skjulested, og så er den på vei bort i den taktfaste rytmen fra lange steg.

Jeg venter, priser alt mitt hell. Slipper taket i bredden og svømmer bort til den andre siden av den lille pølen. Der, langt i det fjerne, står kjempen og løfter sine never over hodet, raser over at den ikke kan finne oss. De frustrerte brølene høres på lengre og lengre avstand. Forsikret bykser jeg opp av vannet, kjenner hvor kjølig luften er, eller er det kaldt bare fordi jeg har vært nummen? Våtdryppende vakler jeg bort til det andre skjulestedet.

Et øyeblikk kan jeg ikke få øye på henne, men så er hun der. Brune øyne som stirrer ut fra det som synes å være en liten luke med gress i vannet. Hun er meg en riktig badenymfe, om nå ikke hvert bad skjer frivillig. Jeg finner de stakkars, kalde hendene og drar henne opp etter armene så hun får seg en liten svingtur. Da jeg setter henne ned, faller vi på kne overfor hverandre. Det er på plass med en påskjønnelse, og jeg gir henne et lite kyss på munnen. Leppene er blå og kalde.

«Du var flink.»

«Takk.»

Som meg er hun dyvåt. Kjolen er mørk og sitter klistret til kroppen. Det går opp for meg at jeg har sjalet, og jeg griper meg ned i buksen og drar til så plagget kommer rennende

opp av vann. Jeg plasserer bekledningen så godt det lar seg gjøre rundt skuldrene hennes. Antrekket er nå komplett, men hun ser mutt og miserabel ut. Jeg husker regelen om kroppslighet, den Schopenhauer har diktert, og tar henne i mine armer. Det må da kunne gjøres å gni litt varme i den vesle kroppen. I det minste har jeg fått henne i vasket utgave.

«Synes du jeg er pen?»

«Hva?»

«Jeg vil at du skal synes jeg er pen.»

For å få henne i et godt overblikk letner jeg grepet. Demonstrasjon, demonstrasjon, demonstrasjon, ellers tror de det ikke.

«Ja visst er du veldig pen, men på din egen måte. Jeg har aldri sett noen som ligner deg.» Det er forsåvidt sant. Den salige blandingen av barnlighet og fruktbar naturkvinne er ganske så unik. Jeg lurer på hvor hun har blodet sitt fra? Dansk? Tysk? Lapp? Nordisk? Det er umulig å fastslå helt. Hun synes å ha trekk fra alle. Personligheten sammenfaller dessuten temmelig godt med utseendet.

«Har du sett mange kvinner?»

«Ja visst.»

«Hvor da?»

«I Kristiania.»

Jeg forklarer henne at der går damene rundt med kjole, hatt og parasoll, men at de stort sett rynker på nesen overfor meg. En gang ble jeg endog forsøkt stukket ned med en av disse parasollene. Hun ler av dette. Heldigvis trenger jeg ikke gi henne hele historien. En delvis sannhet er gjerne bedre enn en hel en, for da kan mottakeren fylle puslespillbrikken med det som behager mest, et vanlig instinkt blant mennesker. Det er også hensiktsmessig at hun ikke vet for mye om meg. De fleste kvinner går av skaftet og direkte på kosteskafet når de finner ut hvordan jeg egentlig er. For ikke å snakke om de tingene jeg har gjort.

Pannen hennes er rynket tankefullt til mine opplysninger. Men vi må videre. Jeg trekker henne på bena. Klærne får tørke mens vi går.

«Jeg er bedre enn disse damene i pene kjoler,» sier hun.

Hun får et kyss på kysen til det, som siden hun ikke har noen, må utplasseres på toppen av hodet.

Nattefallet er over oss. En mystisk måne har funnet sine saler og bader alt i et blålig lys. De våte klærne er ikke så ille så lenge vi beveger oss. Bakken under oss blir gradvis mer stødig, og vekster, nå forandret av mørket, vrir og vender seg mot noe usett rundt oss. I det fjerne ser vi lys som beveger seg langsomt over det som synes å være tåkelagte bredder. Jeg undrer meg storligen over hva dette kan være.

«Det er lyktemenn. De må få vandre i fred,» sier hun.

Som mål har jeg at vi kommer et stykke opp åskammen, kanskje til begynnelsen av berget. Vi må finne et sted hvor vi har oversikt, finne retningen vi skal gå. På den måten kan vi bevege oss gjennom dalene og ned til lavlandet, der det er folk. Kjempen har nok sitt territorium og revir her, ellers hadde den blitt oppdaget for lenge siden. Stor og farlig er den nok, men den kan neppe stå seg imot et regiment skarpskyttere.

Beklageligvis for mitt forsett, skjules månen av skyer så det blir bekende mørkt rundt oss. Det er umulig å si om vi holder riktig retning, eller om vi har begynt å bevege oss i ring. Hellet vedblir, for etterhvert synes jeg å merke en slak stigning. Så lenge vi forflytter oss oppover, er vi på vei bort fra disse områdene hvor lyktemenn og sagnskapninger vandrer. Jeg heller fortsatt mot at det var noen bønder vi så. Kanskje hadde de lanterner? I så fall kunne man håpe at kjempen vil holde seg unna. Er man mange nok, og har man våpen, er verden et langt sikrere sted.

Natten synes så dyp og mørket så betryggende, at overraskelsen er stor da vi hører hurtige steg bak oss, og at de kommer stadig nærmere. Vi befinner oss i åpent landskap uten skjulesteder, det er bare gresset som snor seg vått rundt bena. Motet synker i meg, og kreftene har lenge vært skortende, men vi kan ikke bare legge oss ned og gi opp. Jeg tar hånden til kvinnen og sammen løper vi, bryr oss ikke om vi løper oss ned et kratt og blir spiddet på spisse grener, kanskje forsvinner ned en fjellhulle. Selv et dyr vil forsøke å unnsnippe så lenge det går, og jagede dyr er det vi har blitt. Feberheten har så smått begynt å feste seg til hodet mens jeg løper. Hvordan finner den stadig frem til oss?

Plutselig setter kvinnen i et skrik og mister taket i hånden min. I det svake skinnet til likegyldige stjerner, kan jeg se at hun ligger i gresset og holder seg for ankelen.

«Jeg tror jeg har vrikket den!»

Idet jeg er i ferd med å bøye meg ned til henne, stiger fotstegene bak oss til et crescendo, hurtig fremrykkende som i sprint.

«Hjelp meg!»

Lyden vokser til en brølende mur så det ljomer rundt ørene. Udyret er like over oss nå. Jeg kniper tennene sammen og bøyer meg ned foran kvinnen.

«Her, sett deg på ryggen min!»

Armene hennes kommer fortvilet opp rundt halsen, jeg griper tak i lårene hennes, løfter og fortsetter å løpe. Rundt oss hører vi pusten til monsteret, at det dirrer og knaker. Lenge tror jeg at det må være slutten på oss, men jeg fortsetter med all den styrke og utholdenhet jeg er i besittelse av. Vekten hennes synes å dra meg ned. Det hjelper å lukke øynene, og da jeg åpner dem igjen, ser jeg konturene av en hest danse foran meg i mørket. Det er skytsdyret mitt som viser seg for meg, vet jeg. Min fremste styrke og alle dets egenskaper. Jeg har alltid vært rask og utholdende. Til det siste følger jeg den melkehvite hildringen.

Hvor lenge det fortsetter slik, vet jeg ikke. Det er taust og stille rundt meg, og jeg har fortsatt kvinnen på ryggen. Verden er foruten holdepunkter, det er bare oss og mørket. Håret hennes henger og slenger foran ansiktet, ikke at jeg kan se noe likevel. Hun har visst sovnet med kinnet presset inntil skulderen min. Som en av skikkelsene i underverdenen fortsetter jeg på min oppgave, som om det hele er en drøm, jeg går og går i en slak stigning innover det usette. Hun er varm mot ryggen, som den eneste trøst og sanseintrykk jeg kan få. Men jeg er også bare et menneske, verken en gud eller en vandød i Tartarus. Til sist må også jeg segne. Knærne gir etter under meg, og kvinnen siger ned på bakken ved min side. Jeg senker henne så forsiktig at hun ikke våkner. En stund blir jeg sittende slik med hodet hengende ned. Hun ser svært vakkert ut, sover med hånden for munnen som et barn, og jeg er dødsens trøtt. Uten videre snur jeg henne på magen og finner en pute som er avrundet i kjolestoffet. Søvnens kommer nesten øyeblikkelig idet jeg legger ansiktet inntil tøyet.

Jeg våkner til en følelse av berusende fredsommelighet. Kinnet er plassert på to avrundede kupler som hever hodet mitt over resten av kroppen. I det lengste skjønner jeg ikke hva det er. Glatt stram hud med en varme under den kjølige flaten som møter ansiktet. Fyldig og deilig melkehvit, et bedagelig hvilested svært behagelig i sin runde form, så betagende og særs besnærende ... støkket som går gjennom meg kan ikke beskrives da jeg skjønner at hva jeg har som leie er intet annet enn en naken pikerumpe, så fantastisk at den rivaliserer den til

Venus, jeg mener Frøya selv. To instinkter slår ned i samme stund. Fortsatt presse ansiktet mot det som var min callepygeliske andaktsstund, eller våkne til en slags fornuft. Kinnet er klistret fast til hud stram som på et trommeskinn, har jeg siklet eller felt tårer, da jeg forvirret setter meg på knærne. Morgenlyset legger ikke skjul på noe.

«God morgen. Har du sovet god?» Hun vender seg undersøkende i min retning.

Ingenting har gått upåaktet hen, og jeg håper inderlig kvinnen ikke er av dem som fører regnskap. Hun ligger på magen med kjolen godt trukket opp til ryggen. Hvem var det som gjorde det? Imens jeg forsøker å reise meg og faller bakover og må ta meg for, benytter hun anledningen til å bikke hodet frem og hilse meg med sitt mest strålende smil. Skikkelsen hennes er i profil da hun tar til å svinge leggene frem og tilbake.

«Har du det bra?» sier hun med hendene hvilende over de runde kinn.

Forfjamselse til tross, jeg kan ikke være målbundet for alltid og må svare. Er hun ikke redd for at jeg skal bedekke henne? Hun ligger der som en sæterjente gjort til hulder eller kanskje mer en hulderjente løs på sætra, fullstendig uanfektet av at nedre halvdel er avkledd.

«Burde du ikke være mer forsiktig?»

Hun spretter opp. Kjolen faller på plass i nedslaget. «Hvorfor det? Du er vel ikke redd for en jente?» Armene strekkes ut, og hun gjør seg umaken å svinge seg rundt og rundt. «Jeg vet å passe på meg selv,» nynner hun lyst. «Straks noen gjør noe jeg ikke liker ...» Rundgangen stanser og kjolen gjør et siste kast på seg før den kommer til hvile langs bena. Hun utfører et megetsigende kutt over halsen.

Jeg er i det store og hele lamslått over forestillingen og de brå overgangene.

«Men det trenger ikke du å bekymre deg over.»

Mener hun det fordi hun anser meg som harmløs, eller sikter hun til at jeg allerede har full tilgang og vil bli tilgitt alt? I så fall skulle jeg kunne gripe varene fatt ... så lenge jeg ikke tar feil og havner i den kategorien som får noe ganske annet enn et kristenkors over halsen.

Hun gir på en måte svaret, kommer bort og legger hodet mot brystet. «Jeg tror jeg liker deg.»

Jeg uttrykker noe om at jeg er glad for det, mens jeg napper henne en anelse i det lange håret og vurderer å gjøre mer.

«Vi må videre,» sier hun.

I det har hun rett. Jeg løfter blikket mot landskapet, langstrakte fjellvidder så langt øyet når, hvor den ene steinforhøyningen overtar for den andre i en vag stigning som tilsynelatende alltid skjuler hva som ligger bakenfor. Her og der er noen sparsommelige busker, men ikke stort mer. Over fjellet er det altså, inntil veien kan føre oss til en nedstigning og hva enn som ligger på den andre siden.

Det er hun som setter meg i gang ved å klype freidig.

«Det er ting som venter,» sier hun.

Jeg spør henne om ankelen, og hun sier at den er helt bra.

Beruselsen svømmer fortsatt i hodet der jeg trasker av gårde i luntende gange, og det er hennes feil alt sammen. Hun er ved min side og blir gjenstand for mange stjålne blikk. Fargene som omgir henne har blitt så sterke en kunne tro de kan knitre. Håret skinner i den glans og avglans som kan lokke menn, og formene ser ut til å svulle under trykket til en stor fruktbarhet. Jeg har visst havnet i selskap med fjellets fristerinne. At jeg ikke har lagt merke til det før! Det er nok opplevelsen av å komme nær henne som preger mitt perspektiv, for jeg kan ikke huske hun var så attråverdig da jeg først møtte henne. Viljesterk synes hun også å være. Kan hende er hun ikke så simpel som jeg først trodde. Sikkert er det at hun har et sterkt og inderlig behov for oppmerksomhet fra en mann, og da er det jo bra jeg er tilstede. Jeg har jo lest om den slags i den franske litteraturen av det pikante slaget. Femme fatale, jeg mener fatale, med dem kan man riktig bale. Forhåpentligvis kan jeg stikke av med bonusen i forkant av at hun fortærer meg som en edderkopp gjør en liten bi.

Bestøvelsen er jo et imperativ i Schopenhauers litteratur, han var god på dette selv med sine tjenestepiker, men jeg vil slett ikke påkoste meg berøvelsen av mitt frihetsliv i samme fleng, jeg mener deng, det refreng, altså sleng ... slengen for å være helt presis. Jeg blunker litt. Hva har vært galt med tankelivet mitt i det siste?

Det lønner seg nok ikke å ha all sin oppmerksomhet rettet mot de av kvinneslag, for jeg skvetter som bare fanden idet baksende vinger eksploderer ut fra et kratt. To fjellryper har lettet og forsvinner over viddelandskapet i glidende flukt. De går gradvis sammen med fargene i landskapet under, inntil jeg ikke kan se dem mer.

«Synd vi ikke har en børs, for da hadde vi hatt middag,» sier jeg.

«Er det en offisiell forespørsel?»

«Mener du at du ...»

«Alternativene er ja, nei og kanskje på en skanse, men ikke noe midt imellom og ikke motsatt.»

«Da så. Jakt på dem,» sier jeg i vissheten om at dette kan hun ikke greie.

Hun stanser opp og utbryter: «Mer, ikke mindre!» med armene til hver side.

Det er slettes ikke så enkelt, fordi hun forlanger at jeg skal knele, og da jeg i forsvar av min integritet undrer hvorfor, svarer hun et eller annet om at det er noe gudene har sagt. Årsaken er nok langt mer praktisk i sitt grunnvesen, for da jeg senker meg ned foran henne, vil hun at jeg skal rulle opp hennes gevant og finne et festepunkt i en liten hemp øverst ved lårene. Oppgaven er interessant nok der hun tårner over meg. Jeg kan ikke lese av ansiktsuttrykket hennes, men den lille magen hever og senker seg langsomt idet jeg anordner bekleddingen hennes som anvist. Lårene hennes er nå fristilt, og da jeg reiser meg synes jeg hun kan ligne en oldtidskriger, kanskje en amasone fra Skytia uten hesten sin. Også lårene har dette underlige preg av fylde og vitalitet som ser ut til å omslutte henne som en aura.

Vi setter i marsj atter, og på et tidspunkt bøyer hun seg ned og plukker opp to steiner som hun først lar hoppe og falle klirrende sammen, før hun tar til å rulle dem prøvende i hånden. Jeg griper meg selv i å være svært spent.

Da det skjer, er det noe uvirkelig over det hele. Det som må være de samme to rykene som letter fra en busk, de har nok bare fløyet oss i forkant til de ble lei. Et dobbeltsmell følges av en plystrende lyd som gradvis glir over i en dyp brumming. Uklare skygger synes å forlate fuglene idet de plutselig henger stille i luften. Idet de er på vei ned i en spiral av fjær og dreierende vinger, springer hun opp så det slår og suser om klesdrakten. Høyt der oppe strekker hun ut hendene og plukker kreene til seg ut av intet. Hun vender om og faller baklengs i vanvittig flukt, og svevet ender med at hun går ned i knestående med fast grep om halsen på hvert fjærkre.

«ALU!» roper hun og reiser seg med de døde dyrene strukket frem.

Jeg kan ikke si noe og det er fordi jeg ikke får ut en lyd.

«Nå stirrer du inn i en flamme,» sier hun og et øyeblikk er stemmen forandret og ansiktet fordreid. Hun marsjerer bort til meg. «Det er lenge siden jeg tok på meg svanedrakt, men for deg gjør jeg det. Du har fått en sterk ledsagerske nå.»

Jeg overrekkes fangsten med beskjed om at vi kan bære en hver. Om ikke lenge er vi igjen i bedagelig gange over viddelandskap og fjell.

Etterhvert får jeg hjerteslagene under kontroll. Atletisismen jeg så var uforlignelig og matcher enhver Olympier. Hvor får hun spensten fra, treffsikkerheten og styrken? Jeg våger knapt løfte blikket, men til tross for ny forlegenhet vinner den freidige nysgjerrigheten min frem og får øynene til å vandrest bort til de nå blottstilte, nesten nakne lårene. Huden sitter stramt over smidige muskler i stadig bevegelse. De fører opp til ... jeg mister pusten av bare tanken da jeg ser for meg hvor hardt lårene kan klemme.

Det er på tide å gjenvinne litt mandighet. «Nå kan du vel si meg navnet ditt,» sier jeg, med det jeg håper er en bydende stemme.

Slaget kommer ut av ingenting og treffer over tinningen, hardt nok til at det får meg til å vakle.

«Jeg vil ha meg frabedt frekkheter.»

Hun står stille nå og betrakter meg. Den krenkede verdigheten stikker meg dypt i brystet. I et lite øyeblikk har tårer piplet frem i øyekroken på grunn av slagets brutalitet. Det håper jeg ikke hun så. Hvorfor slo hun nå så hardt? Et annet spørsmål melder seg. *Hvordan kan hun slå så hardt? Og hva er det med hemmeligholdet rundt navnet? Nåvel.* Hun må være et slags natur- og fjellmenneske som har levd her hele livet. Derav de unike evnene i det som har med fangst å gjøre. De skulle bare visst. Om jeg kunne vist henne frem på et sirkus ville det bringe klingende mynt i kassen for oss begge. Det er en ganske underholdende tanke, og selv i denne situasjonen, tar jeg meg i å smile. *Verdens sterkeste kvinne. Bare se på hvor liten hun er. Dere tror det ikke? Vent nå bare.*

Jeg konfronterer brune, uutgrunnelige øyne. «Noe kan du vel fortelle om deg selv. Jeg fortjener det, hva? Vi har jo vært sammen i dagevis.»

Verken smil eller forespørsel synes å ha bitt på. Jeg kan ikke ha appellert til henne, for hun er fortsatt uttrykksløs da hun forteller. «Jeg var der da du og din rase ble født fra skogen og vandret lyshåret ut med øyne i undring.»

Hun berører brystet mitt.

«Jeg skal være der i den store krigen som skal komme, da du atter finner deg selv idet du tar hjelmen på ditt hode og er i våpendrakt.»

Fingrene dveler en stund og trekkes tilbake.

«Mer trenger du ikke vite nå.»

Mer kryptisk snakk? Det er ikke til å bli klok på. Skulle tro at hun var vokst opp i en sigøynervogn med alle de vage spådommene og hentydningene hun kommer med. Jeg må ha sett betuttet ut, for hun forteller at jeg ikke skal være lei meg, og om vi finner litt bær, kan vi snart spise.

Da hun med sin gange tar til å dreie til siden og bryter den rette linjen vi har strukket over fjellet, protesterer jeg. Forgjeves, skal det vise seg, for hun verken hører eller stanser, og det eneste valget jeg har er å fortsatt holde følge. Snart skal vi hvile i tyttebærlyng og ha røde farger på min trut, sier hun. Ganske riktig, om ikke lenge står vi i et lite søkk i landskapet, som strekker seg kanskje like langt som en eksersisplass for soldater. Overalt skinner det i røde farger, som er så sterke at det nesten er overjordisk. I ly for vinden som antakelig blåser hardt over et landskap plassert i høyden, har tyttebærene funnet seg et fruktbart land.

«Følte det under føttene,» svarer hun til mitt spørsmål om hvordan hun fant frem.

Ved enden av markene med lyng som bærer frem jordens eget blod, er det et lite klippefremspring. Under er et felt skifer og blåleire skåret i to av en lav fjellhammer. Der slenger hun de døde fuglene fra seg. En bekk klunker muntert like ved.

«Fjør fjær fare fort!» synger hun og napper av fjærdrakt og dun i en avsindig hastighet. Med tennene åpner hun dyrenes mage og stikker fingrene inn for å hale ut tarmer og innvoller hun likeglad lar falle til bakken. Jeg får beskjed om å grave et hull i leiren mens hun finner brensel. Jeg bruker hendene til formålet, og snart kommer hun med både trestykker og kvist fra ulike steder, gudene skal vite hvor hun har fått tak på alt sammen. Igjen slår det meg hvor lekende lett hun greier å lage ild. En liten gnissing, og flammer springer opp. Vårt lille bål knitrer og spraker lystig i hullet snart etter. Vi skal vente til det bare er glør tilbake. Jeg skjønner såpass at det er en primitiv leirovn.

Hun synes å være i godlaget, så mens freden varer, finner jeg kildens utspring og benytter anledningen til å få vasket hendene. Merkverdig nok er konturene av et kvinneansikt

risset vagt direkte inn i bergveggen, hvor vannet har sitt løp. Det var da besynderlig, tenker jeg, mens leiren løsner av i store flak og forsvinner i den iskalde vannstrømmen. Jeg putter leppene til og lesker strupen etter den lange fjellmarsjen. Antakeligvis er det lappene som har drevet med hedenskap, hvis det da ikke er en relikvie fra norrøn tid. Nå ropes det på meg. Det er bæ-bæ-bæ-plukking, rettere sagt plukking uten mukking, ellers plukkes jeg også.

Vel ute på tyttebærlyngen skjer det så at hun utplasserer et varmt og vått kyss midt på kinnet mitt. Effekten lar ikke vente på seg, og jeg kjenner hvordan fasaden forøker seg i temperatur. Hvor denne svakheten kommer fra, vet jeg ikke. Ordinært sett skal det mer til for å få meg utsatt, jeg mener satt ut. Det er tydelig at hun legger merke til mine blussende kinn, men hun er nådig nok til at hun ikke kommenterer reaksjonen. Istedet gløtter hun nå og da triumferende i min retning.

Vi skal benytte sjalet hennes til å holde bærene, og det skal ikke plukkes mer enn vi trenger, i tilfelle det er andre som kommer forbi, og ellers skal alle små bær få stå alene.

«Ta det med ro, jeg er ikke redd for flekker,» sier hun og blunker. Litt etter hvisker hun: «For ellers kunne ikke du være her.»

Det er nærmest en lettelse å kunne forflytte seg unna henne for brystbankens skyld. Vi vandrer ubekymret rundt i lyngen og høster til oss dette sanktuariumets goder, og på et tidspunkt har bålet blitt redusert til glødende trestykker. Hun legger fuglene over og pakker det hele godt inn med leire. Etterhvert ligger en anselig mengde bær i sjalet, som brettes ut på bakken som tørkle i påvente av måltidet.

Mens vi venter insisterer hun på å få lyske meg. Hva jeg ellers måtte ha å si om min generelle tilstand har ingen betydning. Lus eller ikke er det hun som avgjør. Utstrakt som dette har jeg ingen beskyttelse, da hun lener seg over og hvisker like inntil øret.

«Du er min eiendom nå.»

Jeg lukker øynene og vet ikke hva jeg skal mene om saken. Oppmerksomheten er en ting, men jeg liker ikke at andre bestemmer hvor jeg går, hvor jeg står, slike ting. Hvis hun mener seg berettiget til det, vil det bli kamp. Dessuten er det gitt at jeg skal være i føringen. En mann kan eie kvinner og hester og felter med dyrket mark, men ikke motsatt, det ville bryte med den naturlige ordenen. Jeg bestemmer meg for å utsette striden da fingrene hennes tar til å tromme over mitt hode, og nå og da stryker og krafser. Hun har sin metode og vei, jeg innrømmer det. For noen så enkel som meg er det antakelig mat og omsorg som teller, en

svakhhet som hun har avdekket ganske så nøyaktig. Har hun beregnet det slik, eller er dette en del av hennes naturlige egenskaper? Kvinner kan man aldri stole på, for de gjør seg selv til speil foran deg, og det du trodde du så, var egentlig bare en etterligning. Jeg tar meg selv i å murre godt nå, men i mitt indre er jeg på vakt.

Hun lar meg slippe fri, da hun mener det nærmer seg. Med hendene graver hun frem det som har blitt til to herdede leirklumper. Uten å vøre temperaturen, løfter hun ut kokkeverket i form av ujevn keramikk.

«Klang, pang, stang!» erklærer hun, og dunker klumpene mot hodet så de sprekker på langs. Skårene kan løftes av og legger et lite herremåltid for dagen. De lekreste kjøttstykker hensatt i naturens egen form. Fuglen har ligget og surret i sitt eget fett der inne i leiren. Jeg tar meg i å sikle som en jakthund, som nyss har stjålet en lekkerbiskken fra en greve.

«Jeg har ikke noe imot å mate vennene mine, selv de som er innpåslitne av seg,» sier hun, idet jeg får maten overbrakt. Straks går det opp for meg at der har jeg en ledetråd. Jeg har ikke gjort noen fremstøt i det siste. Det er altså hun, ikke jeg hun snakker om. En vilje er alltid ekspansiv, og det er ingen grunn til at en kvinnevilje skulle være annerledes. Hva hennes neste trekk blir, vet jeg ikke, men det ligger i kortene at noe er i anmarsj.

Vi sitter side ved side og hugger innpå, spiser så saftene spruter. Nå og da sper vi på med en neve tyttbær fra den anselige haugen som ligger på sjalet hennes. Tyttbærsaften er syrlig og renner ned munnvikene, uten at det bryr meg. Noe trekker blikket mitt til seg. Leppene hennes er nå helt rødfarget. Rødt, gudenes farge, rødeste rødt. Skarlagen, kirsebær og leppene hennes ... Hun er minst like barbarisk som det jeg er, og fettete glinser fra hake til nese i fjeset hennes ... Der kommer smilet hennes, bedårende som alltid. Like etter slutter tennene seg om en vinge og røsker den til seg. Det går opp for meg at hun så på meg i utførelsen, som et slags hint. Nei ... hun har aldri sluttet å se utfordrende på meg, og jeg taper, for det er jeg som må slå blikket ned. Det nederlaget er så slående at jeg bestemmer meg for ikke å tenke mer på det.

Fråtsingen varer lenge. Av rykene er det ikke stort mer igjen enn noen ben. Heldigvis er jeg helt mett. Hvem vet når vi spiser neste gang? Jeg føler meg nummen og døsig, og kan bare observere idet trekket hennes kommer.

Hun reiser seg og skrider nærmest over meg i ferden langs vår lille leirplass, går helt bort til klippefremspringet, hvor hun heiser baken opp på fjellhammeren, som nesten ser ut

som den er laget for å være et sete hvor hun kan lene seg tilbake. Hun ber meg komme bort, fordi det som heises opp må senkes ned av gjerningspersonen, og refererer her til klesdrakten. Hempene jeg har festet bekleddingen i, skal nå løses før vi kan dra videre. Jeg er mange ting, men også pliktoppfyllende og trofast når det kommer til stykket. Bevisst mine plikter går jeg ned på kne foran henne.

Lårene hennes skiller ad hele veien. Jeg var halvveis forberedt på det, likevel tar det pusten fra meg da kjønnet hennes er blottstilt.

«Hvorfor gjør du det der?»

At det er en viljens tvekamp er jeg klar over, og jeg tvinger blikket vekk fra de frodige krusningene i kjønnet og ser henne heller i ansiktet.

«Gjør hva?»

Hun betrakter meg granskende, og hva hun selv måtte føle, er meg en lukket bok.

«Viser deg frem på den måten.»

Ansiktsuttrykket hennes forandrer seg ikke. «Hvorfor skulle jeg ikke gjøre det?»

Jeg er i ferd med å tape viljekampen. «Det er ikke høflig å svare på et spørsmål med et spørsmål.»

«Det er ikke klokt å svare på et svar med et svar, som dere gjør.»

Øynene mine flakker, likevel forsøker jeg å holde på en slags fornuft. «Hvem er vi?»

«Ser ikke skogens mørke, hører ikke stillheten i en bekk, kjenner ikke fjellet under føttene,» sier hun.

Det nytter ikke. Øynene må jeg skvise igjen. «Jeg valgte ikke livet mitt.»

«Du er i ferd med å velge det nå.»

Med de ordene faller blikket mitt ned. Mønstre og spiraler forplanter seg i hodet mitt. Det er en evighet der et sted.

«Hvorfor er du så underlig?»

«Fordi alt er en gåte i en gåte i en gåte.»

Jeg må rive meg vekk fra det forheksende synet og se opp der hun tårner over meg. Hun legger hånden lett på hodet mitt. Det er ingen tvang der, men at det er en felle er jeg mer enn klar over. På trass løsner jeg på hempene så bekleddningen hennes henger løst og klar til å heises ned, men det er en nytteløs gest.

«Der jeg kommer fra, blir det sagt at små piker må kysse øverst, men at store ...»

Stemmen hennes drukner da jeg forsvinner under overflaten til dagslys, fornuft og orden og begraver ansiktet i alle tings opphavssted. Det er smaken av aprikos og ingefær med en fruktighet så stor at jeg alt er dyvåt. Langt der borte hører jeg henne stønne. Hånden, som var veiledende, klemmer nå til rundt håret. Lårene løftes villig og den andre hånden snor seg under og får fatt i nakken. Det skal ikke være noen flukt idet jeg møtes av en salt malstrøm, og hoftene treffer meg støtvis.

«Hva i all verden tok deg så lang tid ...» sier hun. Noen få ganger lar hun meg få puste, men det er ingen grenser for nektarens grådighet. Til tross for at jeg bruker alle krefter for å holde på bevisstheten, summer og svimler det i hodet mens hånden over lukker og klemmer, lukker og klemmer. Verden mørkner og lyden av pusten hennes er eneste holdepunkt. Jeg lar mørket komme og omslutte meg, og stadig er hun der og tar meg imot, bølgeslag følgende bølgeslag, lag på lag med folder.

«Åja.»

Plutselig klamper lårene hennes sammen og fanger meg i en skrustikke. Nok til at jeg skriker halvkvalt. Fingrene finner øret og vrir rundt.

«Stille!»

Kjolekanten trekkes over hodet mitt like etter, som den var en sekk. Konturer og skygger er alt som overtar. Jeg ville kjempet som en kattunge kastet i elven, men grepet om øret holder meg advarende tilbake. Stillheten råder der jeg ligger.

«Han er ikke for deg.»

Hun ligger bom stille og kroppen hennes er stiv. Overalt er en aura av ... med måten jeg har blitt kjent med henne, er det vanskelig å tro det, men det må være frykt. Kan det være kjempen? Pusten min går støtvis mot låret hennes. Nei, da ville hun ikke ha snakket med ham.

«Hvem er det du ...»

«JEG SA NEI!»

Hånden hennes slipper øret og stryker meg frentisk. Det er ikke bare for roe meg ned, det er for å roe henne.

«Har jeg noensinne brutt et løfte?»

Hun holder meg slik ennå en stund. Etterhvert avtar stivheten i kroppen hennes, og gradvis løsner hun grepet. Etter langt om lenge får jeg slippe fri. Hun sitter der stiv, rigid og urørlig, og ansiktet er vendt bort. Det er som om hun får øye på meg for første gang.

Uttrykksløs ber hun meg trekke ned kjolen og få den på plass.

«Glatt, pen og pyntelig helt ned til anklene.»

Nummen utfører jeg befalingen hennes og retter ut de krøllene jeg kan.

«Jeg forstår ikke. Hvem var her?» spør jeg og snur forvirret på hodet. Det er ingenting som er tilstede. De eneste fotsporene som er i leiren, er våre egne. Asken fra båler ligger fortsatt i sitt lille oppholdssted.

Uten videre grabber hun tak og heiser meg opp. Hun presser meg helt ned i dypet av favnen og folder seg over. Tårene drysser ned ovenfra.

«Jeg lar ikke noen ta deg.»

Det er ikke råd om å unnslippe, og jeg må pent finne meg i å vætes og strykes og strykes og vætes tilbake der igjen, før hun har gjort fra seg og mener seg fornøyd. Hun dytter meg bort og reiser seg.

«DET ER KOSTBART Å FÅ SLEIKET FITTA!» skriker hun med hendene presset ned i kjolen.

Forvirret er jeg på vei vekk.

«Hvor skal du? Kom hit!» Hun griper meg i hårmanken og trekker meg til seg. «Du får ikke gå alene.»

Jeg fortsetter med motstanden og gjør det klart at jeg ikke vil finne meg i mer før hun forklarer hva som har skjedd.

«Det er her hun har sine ve og vanger. Hvordan kunne jeg være så tankeløs? Din skyld, er det. Jeg tenkte på deg, ikke på å se meg for.»

«Hvem?»

«Ondurdis. Dette er hennes offerplass, og de skapningene vi tok, var hennes.»

Kan hun mene alvor? Det er mulig at dette er et gammelt kultsted, men at skapningen de tilbødte skal finnes ennå, ja, i det hele tatt ha eksistert, det blir for mye for en stakkar. Det kan ikke være mulig at hun snakket til et usynlig, lydløst nærvær, med mindre ... ja, med mindre det bare er i hodet hennes. Jeg ser på det som nå har blitt min gode venninne med ny medynk. Ikke kun enfoldig og stakkarslig, ikke kun en eneboer, men en Cassandra. Kreftene hun har til å klare seg er det eneste hun har, om ikke jeg kan hjelpe henne på et eller annet vis. Egne penger har jeg ikke så mye av, men en innsamlingsaksjon ville hjelpe. Folk vil gi når de får høre om et så hjerteskjærende tilfelle.

Samtidig som jeg tenker dette, er en annen del av min rasjonalitet fortsatt opptatt med problemstillingen. Ondurdis. Jeg kjenner igjen et fragment. Dis. Det betyr gudinne. Og Ondur betyr jo ski på ymse dialekter. Jeg kan like godt spille med, og møter de vidåpne øynene hennes med mitt eget blikk.

«Hvem av disse er det du mener?»

«ER DU DUM? Skadin-awjo. Hun har jo navngitt alt landet rundt. Der hvor daner, jeg mener dansker, nordmenn og svear bor. Hun var sint for skapningene sine, og ville ha deg som gjengjeld. Kun ved at jeg lovte å betale henne i dyre dommer, slapp du unna.»

«Jasså ... og ... hva ville denne Skadin ha gjort med meg?»

«Flådd av deg ballene, antakelig. Spør ikke skapninger større enn deg om sine hensikter, særlig ikke når hun er en kvinne. Du vil vel ikke vekke raseriet deres?»

At det er en offerplass kan jeg vedgå. Jeg forteller henne om ansiktet i steinen som jeg så. Men istedet for å roe henne ved å være med på hennes villfarelser, har opplysningene motsatt effekt. Enda jeg har lest at man alltid skal spille på lag med de som vandrer rundt i et tåkeslott av egen innbilning.

«Og dette fortalte du ikke meg? Har du virkelig blitt så sløv på all denne tiden? Fra nå av har du å fortelle meg alt, og du får ikke gå noen steder!»

Jeg har fått mer enn nok, og føler meg fryktelig sliten. Fra dypeste sensualitet til denne katastrofen. Jeg forteller henne at jeg gjerne vil få være alene en stund. Resultatet er bare at hun blir enda mer oppspilt. Hun kommer mot meg med vidåpne armer og et ansikt i tårer.

«Ikke si at det er dette du ønsker.»

Hun griper meg hardt og innstendig om skuldrene og ser opp på meg.

«Jo.»

Ansiktet presser hun mot brystet mitt, og hun tar til å tute. Jeg er ikke den som er hjertløs, og strenger jeg ikke visste jeg hadde, tar til å røre seg. Likevel kan jeg ikke gi etter for den slags utpresning. Hun kan ikke tillates å fotfølge meg døgnet rundt i redsel for fantomer. Bestemt skyver jeg henne fra meg.

«Jeg ønsker å være alene en stund.»

Like brått som tårene kom, blir hun uttrykksløs.

«Jeg kan ikke hindre deg.»

Hun står stille som en gravstøtte. Jeg snur meg og går bort.

En tankefull stillhet omgir meg på alle kanter, og jeg skjønner at jeg er for meg selv. I dette søkket i terrenget vandrer jeg mellom det som er en veritabel labyrint av svære kampesteiner. Det er uvant å ikke ha kvinnen ved min side, vi har jo holdt sammen både dag og natt etter at vårt lille eventyr begynte. Hadde det ikke vært for kjempen, ville vi vel knapt ha hatt med hverandre å gjøre. Det ville aldri vært noen møteplass eller felles salong hvor vi ville støtt på hverandre, og vår omgangskrets er nok svært forskjellig, i den grad hun i det hele tatt har noen omgangskrets bortsett fra smådyrene ute i det fri, mens jeg kjenner bomser og bohemer land og strand rundt. En av dem er såpass oppstyltet at han er kledd i helsort drakt hver eneste dag, og en annen valanderer rundt i lilla floss og forsøker å prakke diktsamlingene sine på alle og enhver. Hah! Passende selskap med andre ord. Ja, ja. Det er kjempen som er fellesnevner i alle våre opplevelser, og jeg vet ikke engang navnet hennes. På tross av hvor underlig hun er, føler jeg en sterk og inderlig omsorg for henne. Og noe mer. Jeg undrer lenge på hva det kan være, hvordan jeg kan sette begrep på den vage følelsen som hele tiden har vokst i meg.

Først etter lang tids gange, går det opp for meg. Hun er den eneste jeg ikke spiller et spill overfor, den eneste for hvem jeg kan opptre naturlig.

Frimodigheten hennes har gitt rom for min egen frihet.

Så får det da være at hun lever i sin egen lille verden. Den verdenen kan eksistere innenfor min egen, så lenge jeg skaper trygge rammer rundt. Hva skader det vel å la henne fantasere? Det er nok hva hun har gjort for å takle livet sitt i alle tilfeller. Jeg må virkelig være ondsinnet om jeg skulle nekte henne det. Med tiden vil hun kanskje bli mer opptatt med de virkelige ting. Små hoder løpende rundt bena, for eksempel.

Jeg er i ferd med å gjøre vendereis da jeg ser at kampesteinene har tatt slutt, og at jeg står på høyden av det som viser seg være en klippe. Der, rett nedenfor står kjempen urørlig med ryggen til. Til kudos for mitt eget mot blir jeg ikke redd, snarere iskald og målrettet. Hva gjør den? De veldige nevene henger rett ned. Igjen tar jeg innover meg detaljene. Hodet er stort, rundt og kjegleformet på toppen, dekket av et stritt teppe brune hår. Skuldrene er brede som fjellhyller, og skulderbladene stikker ut som gigantiske møllesteiner. Selv i forhold til størrelsen er hvert ben i kroppen av kraftigst mulig type, som om trekkene til all primitivitet var festet til en eneste skapning. Huden er tydelig læraktig. Så dette er min fiende. Hvorfor gjør den ikke noe? Det er uråd å si hvor lenge jeg står slik. Sakte tar jeg til å rygge, og med lydløse trinn, løper jeg.

Tåpelig nok hadde jeg forventet det lett å finne kvinnen, men der har jeg visst antatt for mye. Har jeg funnet riktig vei mellom kampesteinene? Det er vanskelig å si. Sikkert er det at jeg nå ikke finner tilbake til stedet hvor vi hadde vårt måltid, selv etter flere forsøk. Alt ser likt ut. Kan hun ha gått noe sted? Jeg forbanner meg selv over at jeg ikke ga henne noen enkle instruksjoner om hvor vi kunne møtes. Rope kan jeg ikke gjøre. Kanskje leter hun etter meg på tilsvarende måte? Jeg kan simpelthen ikke forestille meg at hun skal ha forlatt meg. Hvorfor finner jeg ikke lysningen? En ny vendereis bringer bare mer av det samme, en labyrint av disse steinene som synes å kvele meg. Med en støkk går det opp for meg at ønsket mitt har blitt hardeste virkelighet. Jeg er virkelig alene.

Jeg vet at den kommer, likevel er det umulig å stanse panikken når den først har tatt til. Tårer presser seg frem og jeg er i ferd med å miste pusten helt.

I fortvilelse ytrer jeg ordene: «Hv-hvor er du?»

Da jeg løfter blikket, ser jeg henne endelig, og lettelsen får stenen til å falle fra brystet mitt. Hun står vendt fra meg, og jeg løper rett til henne og griper henne fatt. Med all min styrke presser jeg henne opp mot bergveggen, og på sedvanlig vis skviser jeg hånden over munnen hennes. Jeg kan ikke noe for at jeg må anvende meg av så mye vilje, nå som jeg

nesten har mistet henne. Øynene hennes er fortsatt tårevåte. Har hun stått der og grått all denne tiden?

«Det er kjempen,» sier jeg. «Vi må vekk herfra.»

Det går opp for meg at jeg må slippe taket så hun kan snakke. Jeg må virkelig se panikkslagen ut.

«Du ba meg gå,» sier hun.

All glød i henne synes å være slokket. Hun vil ikke høre på mine beklagelser og forsikringer, heller ikke de forferdelige nyhetene om at kjempen er kommet.

«Du ba meg gå. Du ba meg om å gå.»

«Men ikke lenger,» sier jeg. «Jeg trenger deg.»

Selv ikke dette synes å være nok til å vekke henne til liv.

«Jeg vil at du skal love. Lov meg at du aldri ber meg gå igjen.»

Jeg gir henne mine mest høytidelige løfter.

«Er du sikker?»

«Jeg skal aldri, aldri noensinne be deg gå igjen.»

Først da kaster hun armene om halsen min og vil ikke slippe taket. Det sier litt om kvinner at det er en lettelse å nesten klemmes istykker og bli kvalt på samme tid.

«Du skal bare være med meg,» sier hun.

«Ja. Men nå må vi løpe.»

Jeg får hånden hennes, og vi forlater området med kampesteiner.

Ferden uten ende fortsetter. I en uklar hildring tilbakelegger vi viddens lange strekke, til vi står ved foten til det synet som kalte på oss for så lenge siden, fjellet som brant med glød fra gudehall. Det er et dobbelt sett med tinder som reiser seg mot skyene. Først et berg med en frempart som stiger brått og stupbratt foran oss. Bakenfor dens bror, mye større i omfang og høyde, hvor øverste del er kledd i det reneste hvitt. Det var nok snødekket som fikk lyset til å kastes over det store landskapet og skinne så vakkert. Om bare situasjonen var annerledes

ville jeg tatt poesien mot himmelhvelv inn og latt tankene utfolde sine vinger og fare fritt, men mine bekymringer står og går på jorden, og derfor må jeg forbli her nede.

Høyt der oppe kaster en foss seg utfor fjellsiden og fyller luften med brusert fra et skjebneorgel. Full av forbehold og tvil går jeg veien frem og tilbake igjen. «Nei, nei, det kan bare ikke stemme ...»

Uavhengig av hvor vi har vært og likeledes hva vi har gjort, kjempen har vært der likeså. Fellesnevneren er bare at vi har vært tilstede. Den må ha noe på oss som jeg ikke vet om. Et spor, en lukt eller en ledetråd den stadig tyr til. Samme ferd gjøres ved siden av, legger jeg merke til, hvor kvinnen spaserer med hendene bakpå ryggen og det samme alvorlige minnet i ansiktet som det jeg antakelig har. Det var som pokker hvor hun stadig vekker er sitt hermende selv og vel så det, travende trofast i mine fotefar. Svaret gir seg selv det øyeblikket det er uttenkt, og jeg løfter nevene triumferende ut i luften. Kvinnen gjør naturligvis nøyaktig likedan mens hun ser på meg.

«Jeg har det!»

Høyt mot sky setter hun i et jubelrop, men så senker hun nevene langsomt. «... hva er det du har?»

«Du skal få se ...»

Uten å si mer griper jeg hånden hennes fatt og trekker henne med oppetter fjellsiden. Vi følger en smal sti som går oppunder den styrtbratte bergveggen. Vi må streve og stavre en lang stund, og rett over oss er en knaus, som når sant skal sies, ser ut til å kunne rase rett i hodene våre hvert øyeblikk. Begge er svært andpustne da vi endelig står på toppen av det minste av de to høydene. Forhøyningen her oppe er ganske flat, og rundt oss er det, som om jeg ikke visste bedre, kunne se ut som restene av store gjerder, store påler liggende på siden eller drillet ned i grunnen på rad og rekke.

«Vi skal slåss.»

Det er med største sindighet at jeg tar et overblikk fra øverste del av plataet. Nedenfor er et stort uføre, jeg mener dalføre hvor et uttørket elveleie skjærer gjennom et goldt landskap. Tømmerstokker ligger slengt til alle kanter under kreftene til en voldsom natur, som om kjempearmer en gang i tiden kastet dem til sine hvilesteder der hvor den døde elven gjør sin dreining ... Jeg grøsser litt og må trekke til meg blikket. Mitt problem har alltid vært at jeg ser på det som er langt unna og med det går glipp av de nære ting. Det er akkurat her, på dette

stedet at muligheten jeg forutante ligger, og lykkens gudinner har sørget for at det er bedre enn jeg kunne tenke meg.

Halvdelen av fjellsiden består av en kaotisk haug stein i alle størrelser og fasonger, som strengt talt ser rasferdig ut. Med litt kløkt og hell, av begge har jeg fått min tilmålte skjerv, mon om det ikke skulle gå an å slippe alt i kjempens hode? Jo mer jeg tenker på det, jo mer virkelig synes det å bli. Er steinene blitt sprengt av isen? Noe av haugen synes å bestå av mørtel og trerester. Det flate plataået, det høye gresset, pålene slått ned i jorden, man skulle tro at dette var en gammel innhengning og restene av en bygning. Noen steiner som ligger sammen, kunne minne om en lav mur. Et øyeblikk ser jeg for meg kjempemessige bukker gå og gresse, langhårete og med arkaiske trekk. Nei, jeg slår det fra meg. Ingen kan ha vært bosatt her, selv ikke fra gammelt av, og forklaringen må være en annen.

Jeg finner bakdelen til min yndige motpart og stryker henne tankefullt, før hun får seg en drabelig klapps for å markere mitt eierskap til både bakpart og det som forhåpentligvis kan være litt fremfart hos denne min vesle motpol. Hun ser forskremt på meg med de rundest tenkelige øyne idet hun tar seg til stedet for sin indignasjon, men vi vet begge at ganske mye av det er skuespill. Det er bra hun er spretten, for nå skal hun settes i virksomhet, og det er noe av den art jeg forteller henne og legger ut om fellen som er tiltenkt for kjempen.

Dessverre ser hun verken ut til å være til noe tæl og ha noe til tess, jeg mener ... Min milde og ettergivende natur kommer frem, for jeg vil nødig klage, men hun som før var både energisk og uforlignelig atletisk, virker nå underlig taslete, og det går veldig tregt. Først tar vi til med å forøke steinhaugen, og hun går der med en og en sten løftet i begge hender. Kan hende er hun ikke vant til den slags arbeid? Med min innsats går det likevel fremover, og jeg gir meg ikke før haugen er nær doblet i høyden. Drivende av svette finner jeg fatt i en solid og bred bjelke, og kyler den inn i et hull på undersiden av den noe vakleворne forhøyningen slik at den blir stående på skrå. Jeg har bange anelser idet jeg legger hånden på trevirket og gjør noen dytt, idet en dirring synes å gå gjennom hele fjellet. Hvis jeg ikke har tenkt å utløse fellen med en eneste gang, er det best å ikke teste mer.

Oppildnet som jeg er av de fysiske utskeielsene, får jeg lyst til å benytte meg av henne for å få utløp for kreftene. En stund betrakter jeg den lille skikkelsen med et blick som antakelig er infernalsk og samtidig iskaldt. Det ville neppe vært rettferdig. I seierens stund, derimot, hvis det blir noen seier, da skal hun ikke få slippe unna. Hun vil skylde meg såpass. Troskyldig nok legger hun ikke merke til den indre striden som foregår, og det bidrar til å

forsterke min dårlige samvittighet. Jeg lar i stedet blikket gå til den livsfarlige kontrapsjonen vi har fått til så langt. Uansett hvilken vinkel jeg ser det fra, synes ansamlingen av steiner å være så vaklevoren at den nesten gynger.

Fellen er ikke nok, langt ifra nok. Vi må ha en lokkemat som gjør at kjempen ikke kan unngå å se oss, og når den ser oss, vil uhyret simpelthen være nødt til bite på. Et monster kan ikke unnlate å være et monster. Det er monstrenes natur og grunnen til at monsteret ble slik til å begynne med.

«Vi skal bygge en varde,» forklarer jeg, idet drar henne med på langferd ned dalsiden. Tømmeret skal hales til plataået med hvilken metode som helst. Siden vi er to kan vi kanskje løfte de minste stokkene på skulderen, en av oss i hver ende. Den gang ei, den samme elendigheten gjentar seg. Hun som før var så driftig og virksom er nå nærmest helt ubehjelpelig. En av stokkene glipper til stadighet ut av hendene hennes, og jeg gir meg til å kjefte.

«Det er ikke noe hyggelig når du snakker så stygt.»

«Jeg snakker som jeg vil! Dessuten var du mer dugelig før!»

Hun gjemmer ansiktet i hendene til ordene. Det var da forbannet. Aldri har jeg hatt godt håndlag med kvinner. Jeg slipper det jeg holdt på med og går bort til henne.

«Jeg er ikke udugelig!» raser hun og tramper i bakken. Det barnaktige fjeset er merket av to våte striper.

«Så nå, jeg mente det ikke på den måten,» sier jeg, og bruker tomlene til å tørke kinn som jeg siden favner.

«Men du sa det på den måten!»

Ingenting nytter. Ingen forsikringer, og ingen faderlig trøst. Jeg er klar over at kvinners tårer er et våpen. Like fullt er jeg hjelpeløs. Den eneste løsningen er å frita henne for den tyngste arbeidsplikten og heller sette henne til å samle bunter med småkvist. Stokkene må jeg buksere selv med muskler og med håndmakt, og der dette ikke er nok, skal jeg anvende ren vilje. Jeg var aldri den som ga meg i noen sak, og vinner jeg ikke først, finner jeg en annen rute inn.

Det blir et slit uten like, og jeg skjønner ikke hvordan jeg får det gjort. Noen av stokkene ruller jeg. Andre veksler jeg på å slepe etter forenden, og skyve med skulderen satt

til bakenden de gangene jeg må over en forhøyning. Arbeidet er preget av et voksende raseri som gir meg kjempekrefter. Mindre stokker tar jeg over akselen og bærer hele veien opp. Svetten renner av meg, og jeg ønsker vi hadde vann. Løsningen blir å stappe munnen full av snø ved fotenden til den andre av tindene.

Da jeg endelig har fått fem stokker slept opp til toppen av plataået, løfter jeg dem i oppreist stilling og setter dem mot hverandre ved å benytte meg av muren som støtte. De butte endene smeller på plass etter tur til jeg har en varde. Jeg tar noen steg tilbake for å beundre resultatet av mitt arbeid. Der kommer kvinnen stavrende opp bak meg med noe småkvist. Jeg som hadde ventet meg lovord, får ingen, og jeg som hadde ventet litt hjelp, finner denne mangelfull. Til min store irritasjon er haugen hun har sanket forsvinnende liten. Og jeg som har sett kvinner hos lappene bære bunter med trevirke større enn seg selv på ryggen.

Jeg vet at hun er mer til kvinnfolk enn dem og vel så det.

Hun synes å være klar over misforholdet og møter mitt Rhadamanthusblikk med sitt eget. Øynene er vidåpne og viser at hun ikke har tenkt å vike.

«Du vet, jeg forsøker å beskytte deg,» sier jeg.

«Jeg kan si det samme,» sier hun.

«Litt samarbeid hadde vært å foretrekke.»

«Tekke! Tekke!»

Det er såpass provoserende at jeg holder henne fast og sørger for at hun blir der. Jeg forklarer at jeg skjønner at hun er redd, men at vi ikke har noe alternativ. For uansett hva vi gjør, dukker den forbannede kjempen opp. Vi er nødt til å slåss mens vi fortsatt har krefter igjen, ellers blir vi drevet like inn i døden.

Ikke vet jeg om rasjonaliteten har gått inn, selv om jeg har vært på grensen til å riste henne. Noe sier meg at det ikke ville vært en god idé. Nå står hun der bare og ser ned med armene i kors. I mellomtiden kaster jeg de få buntene med kvist hun har samlet inn under varden. Jeg orker simpelthen ikke gi meg ned dalføret igjen. I stedet gir jeg meg til å lete etter plankebiter bak muren jeg brukte som støtte for tømmeret. Hvis det blir en kamp er det viktig at jeg sparer på kreftene. Alt beror på meg.

Det viser seg at jeg finner rikelig med planker, pinner og trerester i det som ser ut til å være en gammel ruinhaug skjult i gresset. Jeg lempet alt jeg kan finne på bålhaugen. Under et

lite lag med jordsmonn finner jeg til og med fliken av et tøyestykke som blir større og større når jeg drar i det. Litt etter litt faller jorden av, til jeg står der med et stort teppe i hendene. Når sant skal sies er det mer som en hullete striesekk. Hun kommer til mitt utrop, og sammen strekker vi teppet mellom oss og får ristet av alt støvet.

«Så det har bodd folk her,» sier jeg.

«Det vet jeg. En gang i tiden var det meg.»

Mysteriet som omgir henne blir brått mye klarere, og jeg fylles med en medynk jeg sjelden føler selv overfor jordens mest prøvede skapninger. Hun har bodd på et falleferdig gårdsbruk med foreldrene, og etter at de gikk bort, forble hun på dette stedet en stund, inntil hun tok til å vandre rådløs i ødemarken. Av og til kom hun tilbake, bare for å finne allting forlatt som før. Min kjæreste, jeg registrerer at jeg tenker tanken, har vokst opp på en ødegård. Hun kunne like gjerne vært en av de overlevende etter svartedauden. Språk har hun fått av foreldrene, ellers har hun måttet lære å klare seg selv av det vesle skogen kan gi. Min stakkars, stakkars skapning. Til og med hennes eget navn er henne gjenstand for forvirring.

Uten å være riktig klar over det, har jeg favnet henne og trukket henne til meg. De runde kinnene overøses med kyss. Hun gjør ikke motstand, blir snarere leddløs og ettergivende som nypisket smør i armene mine, endatil uten at hun trenger å piskes for å diskas opp ... Jeg kan gjøre som jeg vil, derfor skyver jeg henne ned og brer teppet over den vesle skapningen. Hun hviler mot meg mens hun trøstes på denne brutale måten, og hodet får et klapp. Det virker som hun godtar behandlingen, for hun presser kinnet mot brystet og strekker seg ut. Jeg forteller henne at hun skal være trygg hos meg og at hun aldri behøver å være alene igjen. Et vagt smil ligger over leppene hennes, legger jeg merke til.

«Når vi kommer oss herfra skal jeg finne en snill familie du kan bo hos en stund. Hvis du er dyktig pike og gjør litt av husarbeidet, vil de gjøre deg vant til å være blant folk.»

«Er ikke du snill?» spør hun.

Jeg forteller at det er det nok ikke alltid jeg er. Hun spør om jeg vil komme på besøk. Det gjør jeg gjerne, forteller jeg, og tenker samtidig på hvordan jeg vil slippe arbeidet med å sivilisere henne på den måten.

Først er det likevel noe som må gjøres. Verken hun eller jeg vil få den skjebnen som er oss tiltenkt dersom jeg ikke kan drepe vår store fiende. Jeg får henne til å forsvinne helt under teppet, og hun knuges hardt, mens grimme tanker får meg til å senke brynene og klemme

kjeven sammen. Tiden er inne for å satse alt på en eneste terning. Det er alltid slik når det kommer til stykket. Hvert øyeblikk leder frem til en kamp som skal avgjøre alt. Denne gangen har jeg noen som trenger meg, og at jeg yter mitt ypperste. Hånden skal ikke svikte.

På himmelen ser jeg stormskyer i hurtig fremmarsj. Alt er stille, ennå har ikke uro blitt sådd av den kommende vinden. Jeg løfter på teppet og plasserer kvinnen opp på bena. Det er på tide å avgjøre saken.

«Jeg vil at du skal tenne varden,» sier jeg.

«Det kan jeg ikke.»

Sånn skal det altså være. Hun som med letthet har gjort opp ild før. «Kan ikke ... eller vil ikke?» snerrer jeg.

«Er ikke det det samme?»

Hun ser intenst på meg med hendene løftet til hver skulder. «Jeg vil ikke at du skal gråte.»

Mer av det mystiske snakket? Det er bra jeg har blitt vant til det, ellers hadde jeg nok gått fra fatningen. Fraværende roter jeg rundt i lommene.

«Jeg gråter aldri, kjære du.» Det er selvsagt i brystlommen jeg endelig finner noe.

«Det kan forandre seg. Jeg tar deg nå og ...»

Hun har vært på vei mot meg og stopper opp. Foran holder jeg fjæren som jeg løfter undrende.

«Hvor fant du den?»

«Åh, en liten fugl gikk til angrep og ga meg den som gave.» Nåja. Det var ikke egentlig det jeg var på utkikk etter. Jeg legger fjæren tilbake i lommen og løfter heller frem den lille tinnboksen med fyrstikker som alltid holdes i reserve. Boksen er tilnærmet hermetisk lukket og har holdt allting tørt.

Blikket hun sender meg er vel skarpt.

«Ser du? Jeg trenger ikke din hjelp eller godkjennelse.» Jeg legger teppet over hodet hennes, nesten som jeg skulle ha puttet henne i en sekk. «I noen sak, min vesle.»

Snydenstraks tar jeg til å spinne henne rundt og tuller tulla inn. Hun kommer med et forskremt utrop.

«Alt kler en dukke,» sier jeg til hun som nå er innhyllet i en striesekk. Uten å si mer løfter jeg føttene hennes klar av bakken og bærer henne mot en ansamling kampesteiner hvor hun kan være i dekke. Etterhvert samarbeider hun også, i alle fall legges armer medgjørlig om halsen. Jeg slipper henne ned på et sted hvor hun kan være mest mulig skjermet.

«Tror du dette er noe lurt?»

Jeg kysser henne på pannen og sørger for at hun er godt pakket inn og nærmest klargjort til forsendelse, så hun kan holde varmen.

«Det er jeg som kommer til å vinne. Håret mitt har vært rødt.»

«Rødhårede krigere er de beste,» sier hun. «Men du er lys og fager, som en møy.»

«Dryppende,» sier jeg.

Tålmodig forklarer jeg at hun ikke må la seg skremme om hun hører at jeg blir både vill og gal. Slik er jeg bare. Jeg vil kalle på henne når hun kan komme frem. Om hun likevel merker at ting har gått galt og at jeg er borte, må hun bare flykte videre. Hun er sterk. Hun vil greie seg. Da må hun selv oppsøke mennesker og si at de skal ta henne inn i varmen.

«Nå må det skje på den vanskelige måten,» sier hun idet jeg forlater henne. Vinddraget har vokst.

Kvinner kan være en distraksjon. Jeg må ha våpen. Først finner jeg en samling påler fra det som tydeligvis har vært inngjerdingen, selv om de synes å være enda mer overdimensjonerte enn da jeg først så dem. Det passer mine formål godt, og jeg bruker en flat stein til å kvesse de lange stakene. Siden lager jeg meg et arsenal med steiner hvis eneste fellesnevner er at jeg kan løfte dem med to hender. Noen av steinene er så tunge at det knapt går, men jeg bukserer dem til kanten av klippen, der hvor jeg håper at uhyret skal gå i fellen. Pålene plasserer jeg rundt omkring så jeg kan få fatt i en av dem uansett hvor dansen leder, enda jeg er skrekkelig klar over at om jøtulen først kommer seg opp på platået, er vi ferdige. Som supplement lager jeg et lite batteri nevestore stein stablet i en pyramide. Disse kan kastes lengre og er egnet til å få oppmerksomhet.

Jeg tar et overblikk for å bekrefte genialiteten i min plan, eller det jeg i ettertankens blekhet tror skal fungere. Stien vi gikk er altfor smal til at kjempen kan følge den. Eneste vei

opp er via klippen, og hvis jeg kan provosere dumrianen til å befinne seg under fremspringet ... Vel, jeg har hatt mange planer. Altfor mange av dem har vendt seg mot meg, så det nærmest har hatt motsatt effekt. Jeg forsoner meg med at resultatet allerede er fastsatt i en tid som er bundet fast, og med det fjernes all usikkerhet. Et blikk mot himmelen bekrefter at stormskyene snart er over oss, og de første små dråpene treffer ansiktet og kjøler det dundrende blodet som til tider gjør meg rødsprengt. Elementene kan møtes, men før eller siden vinner ilden. Jeg vender om og går til varden. Der samler jeg litt knusk i form av tørket lav og barken som jeg skreller av tømmerstokkene.

Jeg åpner tinnboksen. Bare to svovelstikker, ser jeg. Begge synes å være i god stand. Best at jeg får det til å fungere, fordi det ville være svært pinlig å gå tilbake til kvinnen og be henne gjøre opp ild for meg. Når jeg tenker meg om, er det slett ikke sikkert hun vil gjøre det med måten hun har oppført seg i det siste. Hun synes å være et eneste sammensurium av motstridende egenskaper. Det kunne minne om ... Jeg slår det av meg og rister på hodet.

Et riss mot en hard flate og flammen springer opp. Svovelstikken settes til knusk. Jeg ber og jeg blåser, men etter et kort bluss mørkner de lysende gnistene. Bønn følges av bannskap, og jeg prøver igjen. Denne gangen bruker jeg kroppen til å skjerme ilden og skyver stadig nye fliker til. Snart har jeg et livlig bål nøret oppunder stokkene som ikke vil trenge min hjelp. Tankefullt tar jeg en av stakene og svir den kvessede enden svart. Jeg dreier spissen rundt og rundt og rundt, og lar våpenet herdes. Tiden blir borte mens flere av stakene får samme behandling og legges tilbake. Så mange som mulig, så harde som mulig, det er mitt mål, selv om jeg ikke rekker over alle. Kanskje best å følge litt med i tilfelle uhumskheter eller en viss frøken skulle dukke opp.

Med det samme jeg reiser meg, åpnes himmelen og møtes av det stødige brølet til en ildtunge. Uforsonlige krefter tvinges til hvesende sammenkomst. I bunn og grunn hadde nok de gamle greske element-filosofene et poeng, det forstår jeg nå. Alt forandrer seg, og ingenting blir egentlig borte. Som med røyk fra en flamme, så med en sjel. Varmen fra varden treffer bryst og mage under piskende regn og lar den glødende kjernen i meg fylles. Nervene og den store vreden har endelig fått en hensikt. Ingen kan lenger se på meg og fnyse når de aner fliken av en ganske annen natur. Jeg har lenge fryktet og lengtet etter dette øyeblikket. Alltid ... alltid ... så lenge jeg har levd ... Jeg vært den gale. Nesten alltid var hånden bundet. Men nå ...

Jeg ser til himmelen. I spill av konturer og gripende skygger over landskapet, kommer stormskyene drivende, lag på tykt lag, bølge på svart bølge, i fall og ville kast. Mange er dem som har sett opp og mistet forstanden. Skyene synes å være tiltrukket av lyset fra varden, som kaller til natten og det som måtte røre seg der.

«OOOOODIIIN!» skriker jeg og trekker pusten. «OOOOOOOOOODINNN!»
Romerne fryktet våre hedenske forfedre, og grunnen er plutselig åpenbar. Et godt gudenavn må egne seg som kamprop, og det var dette som runget gjennom dype skoger og skapte frykt for byboerne fra det milde middelhav. Guden for villskap og berserkerang er med meg i natt. Jeg ler mot den ville hvelvingen. Ikke bare vann renner ned ansiktet. «OOD ...» Et vindkast slår pusten fra meg.

Ved en tilfeldighet vender jeg om og ser kvinnen nærme seg. Hun har hendene presset mot hodet.

«Må du bråke så fælt?»

Mitt mishag er stort. Dette er hellig grunn hvor hun slett ikke hører til. Brått og brutalt snor jeg armen rundt så jeg får midjen hennes i et fast grep. Det er med en viss sardonisk glede at jeg får tak i kjolekanten, som trekkes opp for å ligge et sted over ryggen. Hun rekker så vidt å sprelle.

«GÅ. TILBAKE. TIL. PLASSEN. DIN,» sier jeg, mens en brysk faderhånd, som ikke ville stått mye tilbake for Jupiters hånd over dryadene, utøver henne tukt på blanke messingen.

«Au ... hvordan våger ... AUuu!»

Protest er henne til ingen nytte, mens jeg med intens fascinasjon ser hvordan røde fingermerker etterlates over ellers plettfri hud. Et siste drabelig slag markerer mitt poeng på den mest håndgripelige av alle måter. Hun forsøker å løfte overkroppen, men mister balansen og bikker tilbake i min tvangfulle omfavelse. Jeg gjør holdt i alt vanviddet. Begge er vi andpustne etter seilassen, inn i hva, er jeg ikke sikker på. Som en ekstra ydmykelse er hennes mest private og personlige deler, som nå strengt talt ikke er fullt så private mer og i tillegg til det i min besittelse, gjenstand for overgrep fra vind og regn som gjør sitt for å møte henne med kalde plask. Tankefullt lar jeg bekleddingen falle.

Hun retter seg langsomt opp i oppreist stilling med begge hender over området hvor jeg har øvet dominans. Når sant skal sies akter jeg å gjøre det til en okkupasjon over provinsene.

Regnvannet følger håret hennes hele veien ned til bakken. «Du tar deg til rette, ser jeg.»

«Jeg gjør alltid det.»

«Nå skjønner jeg hvorfor bydamene kom etter deg med paraply.»

«Parasoll, min kjære, vakre due.» Det er vanskelig å høre stemmene våre over vinden.

«Jeg skulle ønske jeg hadde en parasoll nå.»

«Men det har du ikke.» Jeg griper henne om skuldrene. «Og hadde du hatt det, ville jeg puttet den i munnen og spist den opp.» Hun snus tilbake og får et siste, vennlig klapp, både som advarsel og et hint om hva jeg kan gjøre. Bot og bedring og personlige bøter kan jeg ta med leppene siden. Det siste hun sier før hun forsvinner bak steinen er:

«Jeg skal nyte dette.»

Stormen buldrer jevnt og trutt med pøsende regn fra oven. Vindens hule piping overtar for restene av en sjel. Forandringen må komme og skjer ved at synet mitt stjeles i et glimt. Lysets sikk-sakk-gang snur landskapet på hodet og inverterer alle farger. Da den vante verden er tilbake, blunker jeg en gang, og der står en mørk kontur ved skråningen, oppstått ut av ingenting. Konturen fortetter seg til solid mørke, som gradvis tar uhyrlig form med stegene. Det er kjempen som kommer marsjerende, rett på vei mot oss.

«Det er jøtuhl ...!» roper jeg over skulderen, men en rullende tordenbølge drukner muligheten for å bære frem en lyd. Det samme kan det være. Hun har alt fått beskjed om å gjemme seg. Pulsene stiger så mye at jeg er redd for å falle sammen. I neste øyeblikk blir kroppen overtatt av blodets frie brus, og med det kommer flytende bevegelser og tankens klarhet i en tilværelse som lenge har vært meg uklar. Kun øyeblikk i strid kan sies å være liv. Noen lever sekunder. Andre ikke i det hele tatt. Dette er min stund, og jeg eier den helt alene.

Det første jeg gjør er å løpe bort til pyramidehaugen og gripe en håndfull steiner. Et par korte sprang fører meg rett ved klippekanten, og det første prosjektilet letter og blir borte i natten. En stund tror jeg at jeg må ha bommet, men så ser jeg noe sprette fra kjempens hode. Jeg kaster igjen, og igjen. Ikke kan jeg se noen nedslag, men kjempen veiver håndflaten foran

seg. Nye lyn slår ned i doble og triple glimt. I det jeg blunker over et nyfødt landskap, er kjempen borte, som om den aldri hadde eksistert. Alt stanser opp for meg.

Tordenklapp slår med drønn fra Shivas tromme. Utysket har dukket opp et helt annet sted. På en umulig måte griper den inn i herdet stein og løfter ut en del av selve fjellet, like stor som seg selv, enda større enn seg selv. Brølende løfter beistet kampesteinen over hodet og slynger den fra seg, og synsranden blir mørk med en hurtig skygge. Først da får jeg makt over liv og kropp og kaster meg ned. En uhyggelig vind passerer og slår ned på plataet med et brak, som løfter meg fra gresset jeg ligger på. Granitten ruller videre og braser inn i kvinnens skjulested, og først der blir den liggende i ro.

«Nei!» skriker jeg. «Nei! Nei! Din djevel!» Bare hun nå har klart seg. Med knyttede never står jeg mot regnet og vinden, for å vise min tross. Udyret senker hodet til svar og løper hele skråningens distanse. Jeg skynder meg straks bort til fellen, hvor bjelken fortsatt står kylt fast, klar til å utløse skredet. Det er vanskelig å si hvordan det skjer, men jeg kan føle det. Spenningen som går gjennom grunnen jeg står på, gjør det klart at kjempen er i ferd med å klatre rakt opp det glatte berget! Et øyeblikk vurderer jeg å bare sette skulderen til bjelken, men jeg må se først, vite det sikkert, for fellen er mitt eneste virkelige våpen.

Gløttet jeg kaster over klippekanten, bekrefter mine verste forutanelser. I stedet for å befinne seg under steinmassen, ser jeg det runde hodet og de søkende hendene langt ut til den ene siden. Det er som jøtulen har en sjette sans som advarer den. Jeg forbanner stjernene og min skjebne og alle gudinnene som spant trådene der imellom. Men jeg er ennå ikke død, og kanskje greide kvinnen seg. Jeg kan likeså godt gå ut kjempende heller enn å legge meg ned i gråt.

Med rolige steg stiller jeg meg overfor klatreferden med en kantstein i hendene. Kjempen vender hodet mot meg og ser på meg med et uutgrunnet blikk. Naturens maskin, et rovdyr, definert av sitt fravær av følelser og den mekanistiske måten det drepes på. Akkurat som de fleste mennesker. Jeg kaster steinen.

Enden på en lang og tumlende bane klasker hult i sammenstøtet mot pannen. Likevel fortsetter utysket ufortrødent på sin drapsrute. En feber overtar. Gang på gang går jeg til mitt arsenal med kantstein, river en til meg og bukserer den til kanten. Av og til er det så jeg sjangler. Med all makt løfter jeg det som nærmest er kampesteiner over hodet og kyler dem av sted. De fleste treffer. Jeg ser hvordan blodet renner fra udyrets panne, ansikt og kinn. Så den er dødelig.

Likevel isner det i meg, for det som skjer skal ikke være mulig. Hvordan finner den egentlig feste i en glatt bergvegg selv under bombardement? Det er som om hender og føtter suger beistet fast til selve steinen. Og den fortsetter. Over halve klippens høyde er alt passert.

Jeg raser. Jeg skriker. Jeg sikler og gråter i kampen. Til forskjell har det store, barnaktige fjeset aldri sluttet å se taust opp på meg, selv rennende over av blod.

Det bildet er brent fast i hjernen, idet jeg vakler tilbake til mitt arsenal en siste gang. Ingenting er tilbake. Jeg faller til kne og begraver fingrene i grusen. Noe uforklarlig overtar, det er så jeg betrakter meg selv på avstand. Øynene er blodskutte og et hardt prust går ut nesen. Med et snerr er jeg på bena igjen og går direkte til varden som er på høyden av sin ildebrann. Jeg spytter i hendene og løfter en av stokkene ut, mens flammer og sot står omkring meg.

Det er umulig å balansere djevlskapen, derfor løper jeg hele veien. Rett før jeg når frem til kanten mister jeg fotfestet og stuper fremover, og ser hvordan stokken som fortsatt er antent enkelte steder gynger ved hver ende og bikker utfor. Et dunk mot tømmer bekrefter at det var en fulltreffer, men jeg har ingen illusjoner mer, og vet at det som jakter på meg ikke lar seg vøre. Hver eneste illusjon og håp har kjempen tatt, til bare den står tilbake. Slik er det å ha en overmektig fiende, og kvalmen og fortvilelsen har gjestet meg for lenge siden. Dette har hendt før. Nå skjer det nok en gang.

En absurd stor hånd skyter opp foran synsfeltet og søker feste i grusen. Jeg har en staur som jeg bruker til å stikke etter hver finger. Det slår meg hvor latterlig dette er da jeg blir var et stort hode som skyves opp for å titte på meg.

I stedet hvirvler jeg rundt og kaster den spissede pålen fra meg som et spyd. Kastevåpenet treffer kjempen i kinnet og blir hengende der i en lase et øyeblikk, før den faller. Jeg løper for å finne en ny stake da jeg blir var at noe holder meg tilbake, og like etter går jeg i bakken. Store klofingre har sluttet seg om ankelen og jeg blir dratt i en vid sirkel gjennom grusen, en kurs som bare kan ende i et sultent gap.

Det er når jeg er beseiret at jeg er på mitt farligste, for slik har Fortuna ladet mine terninger. Tiden senker farten for meg, og jeg bikker hodet for å se bakover. Ikke før jeg har tenkt det, løfter jeg armene og får fatt i en av pålene jeg har satt i grunnen.

Like etter løftes jeg opp ned i luften og ser en munn med kurvede hoggtenner overta synsfeltet. Leppene skilles og blottlegger radene med flate tenner. Halve overkroppen er inne

da jeg støter fra meg pålen alt det jeg kan make. Tennene klapper sammen med vanvittig kraft, og møter en like vanvittig motstand som bøyer seg, men ikke gir etter. Varm luft som fra en blåsebelg treffer meg i overraskelse, og like etter slippes jeg og sklir ut på riktig side av den rovgriske munnen.

Jeg kan ikke vente eller nøle eller tenke på noe som helst, for det er for de som har frasagt seg alt liv. Ormende, krabbende, så på fire foter går ferden, en forhånelse av evolusjonen inntil jeg tumler overende og lander på ryggen. Kjempen strever fortsatt med pålen godt plantet i munnen. Flere forsøk på å presse kjeven sammen gjør bare at trevirket bøyer seg. Kjempen forsøker å røske pålen ut med vekselvis venstre og høyre hånd, mens den andre hånden holder fast i klippen, men uten hell. Tilslutt gjør uhyret et nytt forsøk med å få presset kjeften sammen, og denne gangen slutter den ikke å legge trykk. Smellet som lyder er antakelig livet som faller fra meg. Monsteret vender hodet mot der jeg ligger og betrakter meg ondt.

Først nå går det opp for meg at jeg har brutt mitt eget bud og ligget stille. Kontrollen over kroppen har forduftet, og jeg kan bare være tilskuer til min egen undergang som det nok har vært for så mange før. En Cæsars gladiator for hvem de har vendt tommelen ned. Jeg håper bare kvinnen har vett til å løpe videre. Kanskje er det bare meg den vil ha? Begge de store hendene fester seg ved klippekanten, registrerer jeg, det skyves ifra, og der svinger en av føttene seg over.

Plutselig hvitner verden, og mellom oss står en tordenkile. Da smellet forlater jeger og bytte og virkeligheten er tilbake igjen, brytes stillheten av et forskremt skrik. Så dette er hva den frykter. Jeg hadde forventet hva som helst, likevel fikk jeg det som overrasket meg aller mest. Kjempen veiver armene avvergende foran seg noen ganger, og mens tordenbølgen ruller bort i det fjerne, forsvinner den forbi klippekanten i den retningen hvor stein og mørtel utgjør fellen.

Man skal aldri mistro sitt gode hell. Jeg blir klar over at jeg er på bena igjen, og at jeg står ved bjelken til fremspringet. Det siste jeg har igjen av krefter går med på forsøket. Jeg setter skulderen til og forsøker å dytte, men ingenting rikker seg. Nevene mine sluttes om bjelken og jeg bøyer knærne i et løft som Herkules kunne gjort hvis man ser bort i fra guddomskraften. Men en liten småstein kan sette i gang et ras. Fra liten til stort, det var alltid menneskenes gave å overgå gudene på den måten. Motstanden er konstant inntil det lyder et lite klikk, og da er det ingen motstand mer.

Den svære steinhaugen lener seg frem og hopper. Allting sklir vekk, inkludert grunnen under meg. Jeg gjør vendereis, bykser og klorer meg fast, mens grusen rutsjer forbi. Det konstante brusset jeg hører er fra en ustoppelig elv av stein i det halve fjellsiden følger etter. Lenge er jeg redd for å bli med selv, men jeg finner en gresstust, og sammen klamrer vi oss i fellesskap fast til tilværelsen.

«Jeg fikk den! Jeg fikk den!» roper jeg, da jeg skjelvende kommer over til stødig grunn. Ingen svarer.

Nå kommer mitt vanskeligste valg. Jeg burde se om kvinnen, forsikre meg om at hun er i live eller møte synet av en tragedie som vil gjøre meg til det mest ulykkelige menneske i verden. Men stridens regler befaler at du ikke kan hvile og forsone deg før fienden er drept. Jeg må adlyde krigens guder, for det er de som råder over alle ting. Uten deres slakt og død kan man ikke eie noe annet. Og med det i lys og hu røsker jeg til meg en stake med brannherdet spiss og begir meg ned stien som snor seg ved siden av klippen.

Knærne vingler og sjangler under meg på den bråbratte ruten. Det er nok like før de gir etter. Alt av tankeliv skyves vekk mens jeg konsentrerer meg om de neste ti stegene. Ikke så fort at jeg går på ansiktet og sklir videre på brystet inn i et eller annet mordhull, men det er jammen det eneste forbeholdet. Selv regnet kan ikke gjøre håret mitt mer fuktig, gjennomdynket som det er av svette.

Jeg kan løpe uten stans og befinner meg snart i et rasert landskap i det som pleide å være basen av berget. Overalt er grunnen dekket med steiner i alle former og fasonger, så jeg frykter jeg ikke kan ta et eneste steg uten å skjære ankelen. Rådsvill står jeg der en stund, inntil jeg ser noe jeg burde sett for lenge siden. En forhøyning som går over alle andre. Der stikker en fot ut. Kjempen har visst fått hele fjellet over seg og forsøkt å ta imot raset med kroppen.

Høyt der oppe ser jeg et teppe bæres bort på vinden.

En bevegelse. En bevegelse til. Tilløpet til triumf i brystet kveles raskt da jeg ser at steiner begynner å drysse ned fra haugen, og at lemmene tar til å røre seg på ulike steder. Det kan ikke være sant! Det kan ikke være mulig! Hva skal til for å drepe uhyret? Jeg brukte vekten til mange tonn, med mer makt enn noen hær. Hadde jeg skutt på utysket med kanoner, ville det under Newtons lover fortsatt vært med mindre kraft.

Fjærlett balanserer jeg over steinene, og klyver opp på toppen av haugen mens jeg uttaler bannord selv ti sjømenn og en pirat ikke ville kunne sette sammen hvis de skulle drikke i fellesskap. Jeg er like infernalsk og vel så det.

«Dø ... Dø ... Hvorfor kan du ikke dø?» Full av avsky og raseri sparker jeg vekk grus og steiner og avdekker et stort, gult øye som ser ut til meg, flakkende fra side til side.

«Hva er i veien? Kommer du deg ikke opp?» Begge hender løfter pålen og driver den med all min vekt og styrke ned. Øyets geleaktige hinne gir etter og pålen synker dypt.

Skingring fra et pikeaktig skrik. I neste øyeblikk skyter en arm ut av haugen og svinges mot meg. Jeg befinner meg i luften og fortsetter å lette. Før jeg forstår hva som har skjedd, kræsjer jeg inn i en ildrød smerte og sklir ned bergveggen. Jeg ligger på ansiktet og kan ikke røre meg, men blikket kan jeg løfte, og på denne måten ser jeg hvordan steinhaugen splittes i to deler, og kjempen reiser seg ut. Den er oppreist, og her er jeg liggende.

Kjempen løfter sin store neve til pålen og røsker den ut. Pålen slippes, og den vender seg mot meg.

Selv om kroppen er lammet, kan jeg røre hendene, finner jeg ut. Jeg plasserer dem foran meg og skyver ifra. Jeg kjennes underlig lett ut, og når jeg endelig står, skulle en tro jeg var en pendel siden alt svinger så fra side til side.

Vi betrakter hverandre på denne måten. En stilltiende utfordring i vind og regn, der viljen er det som brister aller sist. Men noe er galt med kroppen min. Det er vanskelig å puste, og da jeg åpner munnen, veller en elv av blod ut og fortsetter ned brystet. Jeg vil løfte hodet så elven skal stoppe, men det blir bare hengende, dinglende under en urimelig vekt.

Lynstrålen slår direkte ned mellom oss, og jeg ser hvordan kjempen vender om og løper. Regnet vasker vekk lidelsen idet den skjer, og det er vel på den måten verden lover liv for den døende, simpelthen ved å fjerne og ta bort. Jeg skjønner ikke hvorfor bakken må hoppe mot meg så fort.

«Nei! Ikke dø fra meg!»

Stemmen lyder langt unna. Hvorfor må noen mase sånn?

«Pust. Du må puste.»

En varm glød treffer brystet og fyller kroppen. Det er strevsomt når hender skal ta på meg på den måten. De vil nok la meg være i fred snart.

Jeg blir var vuggende bevegelse. Puster inn i raggete hår og blir .... båret? Lyden av stampende føtter i urtidens trommetakt, slag fra regn ... ellers råder kun taushet. Under passerer bakken i en krapp stigning. Armene er låst rundt en hals, og jeg holdes om lårene. Det fortsetter slik. Verden er brun og grå. Det er det samme om jeg holder øynene lukket. Ingenting forandrer seg, alt vedblir. Her har jeg alltid vært. Her skal jeg alltid være. Landskaper glir forbi, brer seg langstrakt, har en egen rytme ... Kinnene presser mot en skulder. Den grå kloden overtar.

Jeg kommer til meg selv i armene hennes. Det er mørkt rundt oss.

«Hv-hvor er jeg?»

«Vi er i en hule. Øverst i fjellet.»

Utenfor hersker stormen og raser med et helt skaperverk som skrekkslagne vitner. Kanskje er det slik med enhver trone. Alle som sitter på det høyeste av seter er dømt til galskap. Min galskap tok meg og etterlot ... munnen min presses åpen.

«Forsiktig!» sier hun til lyden jeg måtte utgyte. «Du ble veldig skadet.»

«Jeg ... jeg ...» begynner jeg og gir opp forsøket på å komme oppreist. «... trodde virkelig at jeg skulle vinne.»

«Du var veldig modig.»

Landskapet utenfor, spekket som det er med høye tinder, lyses opp av en taus kraft som momentant avkler isbreer, mørk skog og skyggelagte elvestrømmer. Utsikten hylles tilbake inn i hemmelighet. Tordenen rumler.

«Hvordan kom vi oss unna?» undrer jeg. «Hvordan greide du ...?»

«Bekymre deg ikke over dette nå.»

Der ute gjør tårnende regnslør sitt for å stige like til himmelen. Hun kler av meg på overkroppen. Det røde beltet hennes er strammet rundt noen digre bregneblader over nedre del av brystet. Fingrene hennes løsner innretningen, og da hun løfter bladene vekk, avdekkes et merke som er så stort og svart at jeg kan se det selv i halvlyset. Hun ber meg være sterk. Det er en god vits. Ved siden av er et annet stort blad hun synes å ha fylt med en slags

plantesaft. Hun tar til å smøre inn såret. Jeg bikker tilbake og lar det skje. Stanser henne bare av og til ved å klemme hånden igjen.

Øynene hennes vides ut under et nytt lysglimt, legger jeg merke til. Et øyeblikk har jeg sett hele landskapet gjenspeile seg der. Hun får meg snart tilbake i sin oppmerksomhet og åpner fingrene mine. Håndflatene er fylt med blemmer.

«Hva er det du har gjort med deg selv?»

Siste rest av plantesaften brukes til å smøre inn hendene.

«Det var ikke meg. Det var kj ...» Det er viljer i viljene. Ordene kveles. Uten å si mer klemmer jeg armene om halsen hennes og gjemmer ansiktet der. Skammen over å utvise slik en svakhet er for stor. Huden hennes møter meg mykt og våtes gradvis hele veien ned.

«Slipp.»

Jeg rister på hodet.

«Nå vil jeg du skal slippe.»

Jeg klemmer hardere, vil ikke at hun skal se meg på denne måten. Plutselig brytes grepet mitt og jeg støtes mot bakken. Ansiktet hennes kommer nærmere. I neste øyeblikk går noe stort og vått over fasaden. Nese, kinn, øyenlokk, ingenting slipper unna mens ... tungen hennes gir befarings og slikker jevnt og rytmisk. Det fortsetter slik. Ikke kan jeg slippe unna, og jeg kan ikke akkurat gjøre motstand, så jeg resignerer og lar henne holde på med de salvede hendene løftet ut i luften. Endelig er det så hun kommer til seg selv, og hun trekker seg tilbake og blir sittende over på knærne.

«Nå kan vi kneppe igjen,» sier hun og knepper skjorten, etter først å ha strammet beltet over bregnebladene.

Jeg velter meg opp og banner. Fjeset er så rundslidd med spytt at det kjennes stivt ut. Natten kommer ikke til å vare. Stormen kommer ikke til å vare. Før eller siden er kjempen her, og da har vi ingenting igjen til å forsvare oss med. Jeg har vist meg å være en udugelig svekling som ikke kunne beskytte henne, kanskje har jeg til og med blitt en krøpling. Nå vil jeg bare holde henne tilbake.

«Kanskje bør du dra videre uten meg.»

Hendene hennes lukkes omkring kinnene.

«Du lovte ... du lovte at du aldri ville be meg gå.»

«Jeg kan ikke hjelpe deg slik det har blitt.»

Grepet hennes festner taket og hun ser bort.

«Jeg ... jeg skal ikke be deg gå.»

Omfavnelsen hennes er i det minste forutsigbar, i en verden der alt annet ved henne ikke er det. Hun gjemmer meg bort i en eller annen kvinneverme og ber meg hvile. En stund vurderer jeg å yte fornuft og motstand, men lar det være.

Morgenlyset kommer sigende. Stormen har blitt borte uten at jeg har merket det. Vi er virkelig høyt oppe, etter hvordan landskapet fremstår i miniatyr å dømme. Jeg reiser meg, konstaterer at jeg kan stå og tar et overblikk. Stedet vi befinner oss er en liten uthulning i fjellet, såpass dypt inne at den har vegger og tak. Her har vi vært i ly for regn og vind, men det finnes krefter som verken høye tårn eller kjellerhvelv kan beskytte deg fra.

«Snart er kjempen her.»

«Jeg vet,» sier hun, mens hun holder seg om knærne.

Et øyeblikk vurderer jeg å likevel be henne dra fra meg, men hun har ettertrykkelig gjort det klart at hun ikke vil høre om den slags, selv om det ville vært den beste løsningen. En idé faller inn i hodet mitt.

«Jeg kan ikke redde deg, men kan du redde meg?»

«Det kan bli vanskelig.»

Ikke før hun har sagt det, så tar en rytmisk dundring til i det fjerne.

«Jeg vil ... jeg vil at du skal redde meg.» Alt jeg har bedt henne om, har hun greid før, så lenge hun har vært villig.

«Javel,» sier hun og reiser seg brått. «Kan du løpe?»

Dundringen vokser.

«Jeg ... jeg tror det.»

«Hold følge med meg, da! Løp alt du kan! Og hva enn som skjer, ikke se deg tilbake!»

Hun forsvinner ut huleutgangen, og ryggen hennes blir borte i lyset. Jeg har ikke noe annet valg enn å følge etter. Panoramaet ville vært svimlende om jeg tillot meg å se, men utenfor møtes jeg av et massivt brøl og et fjell som rister. Hvis jeg hoppet i den nakne luften, ville jeg ikke fly.

Det tar litt tid før jeg får øye på henne. Hun er alt i ferd med å tilbakelegge en smal passasje som går ned fjellsiden. Jeg setter av sted som en britisk mynde etter en rødlab, likevel er jeg ikke i nærheten av å fange henne inn.

«Skynd deg!»

Hun klyver og bykser over steinene. Jeg bykser og klyver og setter i gang et lite ras som følger meg på veien.

«Fortere!»

Hun har gjort et vanvittig sprang over en hammer. Jeg biter tennene i hop og gjør samme spranget. Det går ikke, og bare armene mine kommer over kanten i et fåfengt forsøk på å klamre meg fast til noe. Smertejag går gjennom brystet fra sammenstøtet. Det er ikke det verste. Jeg sklir. Akkurat i det jeg tror jeg skal falle, har hun grepet fatt i meg og drar meg videre.

Det blir den villeste ferd, og jeg registrerer bare deler som kommer spinnende mot meg i glimt. Men jeg kan løpe, og løper. Ned hyller og de lengste skråninger, ormende forgreninger som aldri kan kalles stier. Lydene bak meg stanser ikke og utgjør et illevarslende nærvær som aldri gir slipp. Brystet hever og senker seg, og det kjennes som ribbeina skal briste åpne rundt sårstedet og innmaten tyte ut. Jeg vet det bare er noe jeg tror, så derfor fortsetter jeg. Hun er en vind. Noen ganger er stemmen hennes fjern, andre ganger ikke og driver meg videre.

Det går opp for meg at ting kjennes annerledes ut, og like etter sparker jeg gjennom grusen på en forflatning, nesten en liten strand. Vi har i løpet av en ubestemt tid løpt ned halve fjellet og vel så det, og har kommet til buktingen som alltid blir til mot et fossefall. Der borte står hun vendt mot elvebruset. Ved utløpet er en hamrende hvit vegg som evig blir til og hvor figurer stadig dannes. Hvite stallioner, frådende ansikter med kinn som er oppblåste. Mens jeg ser på, bukserer hun tak i en tømmerstokk, løfter den ved enden og vipper den på høykant ut i vannet hvor den faller i stigende vannsprut. Stokken er alt på vei bort, og hun vader uti og tar den igjen.

Det er noe her, som ikke er som det skal være. Jeg blunker litt. Noe jeg aldri burde ha sett. Hun klyver oppå stokken, og der setter hun seg overskrevet. Vender seg i min retning og strekker hånden ut.

«Kom!»

Nøle skal man aldri, og bevegelse er alt. Likevel er det noe i meg som steiler. Jeg er klar over lyden av det som følger etter, voksende og i anmarsj.

«KOM!»

Flaten tar til å riste og skake. Bak meg kommer det mest fryktinngytende ul jeg noensinne har hørt. Et eller annet klikker på plass, og jeg vakler gjennom grusen mot kvinnen der hun dupper opp og ned på stokken. Jeg stanser ved strandkanten.

«Vi kan ikke fare utfor fossen!» Jeg har sett fallet og vet at det er på mange hundre meter.

Et drønn. Et drønn igjen. Steinene hopper og rister rundt meg, fanget av en egen vilje.

«DU MÅ KOMME NÅ!» skriker hun.

Lyden av fortvilelse i stemmen hennes driver meg frem. Jeg plumper ut i elven på alle fire og krabber, mens vannet rekker til brystet. Like etter fanger hånden hennes meg og drar meg opp på stokken, for der å ta plass et sted i en romslig favn.

«Gjør som jeg sier! Har jeg ikke sagt det?»

Hun har alt sluppet tak med bena og sender stokken drivende. Foran oss vokser veggen av hvitfarget stormbrus. Sollyset bryter gjennom skummet og danner dansende prizmer i alskens farger, noen har jeg ikke engang navn på.

Vakkert til å være det siste syn. Farger er grunnlaget for livet, og dødens dyrkere ser alt i svart hvitt.

«Vi kommer ikke til å klare oss!» klynker jeg. Instinktene gjør henne til en fiende. Fossebrølet er for høyt til argumenter, og jeg vet at hun ikke vil gi seg. Et øyeblikk vurderer jeg å kjempe meg fri fra hennes selvmordsgrep. Men omfavnelsen jeg holdes i er fast.

Skummet blir en del av oss. Vi har passert punktet hvor vannet driver fortere og er på vei ned.

«Lytt til meg, kjære. Pust når jeg sier du skal puste. Hold pusten når jeg sier du skal! Ikke se ....» stemmen hennes brytes av. Stokken har bikket i en vinkel hvor jeg aldri vil være.

En brutal kraft skyver overkroppen min bent over tømmeret, og hun legger seg over meg. Jeg rekker akkurat å klemme armene sammen og blir presset flat av en enorm styrke. Et sus overtar rundt ørene. Suget gjennom magen gjør at jeg skriker uten en lyd, og det er alt jeg vet før jeg faller fra denne verden.

Droppet er tidløst. En plystring, et sus.

«Hold ...!»

Slaget mot flaten er det hardeste jeg har kjent og ville antakelig brukket nakken min, var det ikke for skrustikken som holder meg langs en torpedo. Og som en torpedo dykker vi uten å miste farten. Vi spinner og dreier der under vann. Jeg må åpne munnen. Stokken peker oppover og overtas av skyvende oppdrift.

Like etter spretter vi himmelhøyt, blir hengende i luften og velter baklengs mot vassdraget. Plumper uti og etter å ha rullet rundt en gang på stokken, tar vi til å dreie blant fontenesprøyt i en kaotisk kaskade.

«Nå kan du puste!»

Jeg er allerede i ferd med å gispe og hoste med skummet stående ut neseborene. Hun kommer med ville utrop, sparker oss vekk fra en liten holme, og på en eller annen måte får hun justert oss så vi driver med strømmen. Det går fort. Altfor fort. Vannet danner vinger rundt oss. Stokken bikker igjen.

«Nå kommer en til! Lukk munnen!»

Den rutsjende ferden blir til små hopp, og vi letter. Kræsjer inn i stryket og befinner oss i en verre dusj enn før. Hver stråle synes å ville slå livet av meg. Jeg skjønner at det er fordi fossefaret er fanget i krappe svinger snodd mellom steile klippevegger, og selv hun har et svare strev med å holde oss i riktig retning. Hun har sluppet taket i meg og bruker hendene til å dytte støtvis mot steinene. Strømmen akselererer med en morbid surkling, og det lyder et dunk som dirrende forplanter seg gjennom underlivet. Jeg rekker å tenke at vi må ha truffet en undervannsstein, før en katapultarm skyter meg inn i et tumlende kast. Like etter treffer jeg elven med ryggen først, og strømmen svelger straks hodet mitt. Gjennom skummet kan jeg se

at hun ikke har falt fra stokken, men driver baklengs med tømmeret mellom knærne. Et digert møne av en stein kommer farende og skiller oss fra hverandre.

Nye holmer og steinansamlinger passerer. Hodet mitt dupper opp og ned. Mest ned. Jeg vet ikke engang hvilken retning jeg befinner meg i. En usynlig kraft trekker meg under vann, og jeg flyter med ustrakte armer gjennom bobler og en brusende tomhet. Noe lukker seg om nakken. I neste øyeblikk heises jeg opp i luften som av en kran, mens jeg flakser med ben og armer.

«Har deg!»

Jeg plasseres ansikt til ansikt med henne på stokken. Jeg tror jeg forsøker å si noe, men plutselig utvider øynene hennes seg i frykt. Med et glefs river hun tak i meg, stapper hodet mitt mellom knærne og lener seg over meg med hele sin lengde. Jeg tenker det blir vanskelig å puste i denne stillingen, men skjønner at det er irrelevant. En mørk vannstrøm overtar. Det varer og varer. Jeg lukker øynene og prøver alt jeg kan å ikke trekke pusten.

Baken hennes letter fra hodet, og hun bukserer meg rundt så vi blir sittende på stokken i vant tandem. Hvit sprut står til alle kanter, så jeg ikke kan se annet. I det minste kan jeg puste, tror jeg, og får det bekreftet med et ynkelig gisp.

«Nå kommer det verste, kjære. Hold pusten, og for all del, ikke se!»

En mørk kraft sluker oss, og det blir svart som natten. Det virker som vi går gjennom en undervannsstrøm. Hun er lent over meg med en fast tyngde. På en eller annen måte kjenner jeg fingrene hennes stryke meg taktfast over ryggen. Plutselig er vi ute av vannsluket, og hun ber meg om å puste, men ikke se. Jeg drister meg likevel til å åpne øynene.

Det er underlig. Jeg får bare noen korte glimt der jeg ligger sammenskviset under brystet hennes, men det virker som vi farer gjennom en tunnel. Vannet er roligere nå. Ved enden av tunnelen, i grått halvllys, er et stort satyransikt i stein. Tungen er utstrakt der vi passerer under. Et dypp i stokken, og hastigheten øker.

«Trekk pusten! Vi er nesten der!»

Et nytt plask og mørket overtar, ett kontinuerlig brus idet bobler passerer forbi. Jeg kjennes vektløs ut. Det eneste som holder meg fast er tyngden hennes. Nå begynner vi å stige. Vannflaten brytes av oss og vår farkost.

Vi befinner oss drivende på elven i en bedagelig hastighet. Begge sitter oppreist. Det er skumring, og insekter flyr forbi som om de alle har ærend. Alt jeg kan gjøre er å riste og skjelve mens jeg undrer meg over hva som kan være så viktig. Noen av dem bærer med seg små lanterner, ser jeg. Lys til alvene der de har sine festligheter.

Antakelig er ikke oss ulykkelige lasaroner invitert. Synd, jeg kunne trenge å drikke av honningdugg nå, eller hva som helst annet.

Tilslutt er vi fremme ved en buktning hvor vannløpet nærmest står stille. Hun legger vekt til den ene siden, får stokken til å kantre. Like etter er vi begge gått i vannet.

Det blir ikke så lett. Armene er helt numne, brystet likeså. Jeg forsøker å padle etter henne, men kroppen vil ganske enkelt ikke samarbeide. Idet hun reiser seg på elvesteinene, kommer jeg ikke lengre og forsøker å nå elvebunnen med føttene. Jeg finner ikke feste og velter bakover mens vannet bikker over hodet. Like etter har hun grepet meg og hjulpet meg i land på et stort svaberg. Der blir jeg liggende på ryggen og gispe.

«Det var frekt sagt,» sier hun med hendene på hoften. En stor laks har nettopp vaket og etterlater stadig videre ringer i nedslaget der den forsvant.

Hun vender oppmerksomheten mot meg i min miserable tilstand. Da hun heiser overkroppen min i oppreist stilling, må jeg hoste og gjemmer ansiktet mot skulderen hennes. Jeg gulper vann på henne. Hun synes ikke å ta seg nær av det.

«Så, så,» sier hun og dunker meg på ryggen, holder meg løftet, mens jeg fortsetter å hoste og gulper store mengder av elven utover svaberget.

«Vi må komme oss lengre opp. Kan du det?»

Hun forsøker å hjelpe meg i oppreist stilling, men det er lettere å krabbe. Da jeg har nådd noen store greiner som henger over der skogen begynner og svaberget slutter, orker jeg ikke mer og blir liggende langflat. Det kjennes godt å presse kinnene mot flate steinen.

Jeg kommer til meg selv ved at bena løftes fra bakken.

«Denne buksen skal av!»

Hun haler og drar til plagget kommer av meg. Det går opp for meg hvor eksponert jeg er og snur meg rundt. Det ville være enda mer ydmykende å holde hendene beskyttende for underlivet, så jeg lar det være. Hun ser uansett ikke ut til å være affisert av tilstanden. Noen

tilstand, kanskje, slår det meg. Nå står hun og vrir vann ut av plagget, denger det litt mot steinen, og nynnende henger hun buksene på greinen over.

Uten videre drar hun den dyvåte kjolen over hodet og gir den samme prosess. Vrir den, vender den og denger den. Grå skumringstoner gjør ikke nok til å skjule runde hofter og brystenes tyngde, understreker bare kontur og former mer.

«Hvis du ikke gjør det, så gjør jeg det!»

Hun har stilt seg overfor meg med hendene på hoften atter. Motvillig knepper jeg opp skjorten, får den av og lar henne overta kledningen. Jeg gjør mitt for ikke å se på den mørke krusningen mellom bena hennes, men det er umulig. Hvordan kan hun være så bekymringsløs? Vi har holdt på å bli slått i hjel flere ganger i elven. Andre steder også. Herregud.

«Har ikke moren din vist seg naken for deg?» spør hun mens hun henger opp plagget.

«Ikke på den måten.»

«Det burde hun! Så hadde du sluppet å være flau for alt mulig rart hele tiden!»

Hun setter seg ved siden av meg. Det må være kaldt, fordi jeg har begynt å fryse.

«Jeg ... jeg skjønner ikke,» sier jeg. «Da vi dro var det morgen, og nå er det kveld.»

«Vi har kommet til et nytt sted. Får jeg se?»

Fingrene berører brystet, hvor beltet hennes enda er spent rundt. Bare noen kvaster er igjen av bandasjen i grønt og bregner. Hun sier hun skal legge et nytt lag senere, løsner på beltet og reiser seg for å henge det til tørk blant klærne. Kjønnen hennes er like ved ansiktet. For å ikke settes ut, kjenner jeg heller på såret. Det synes å ha blitt bedre. Smerten er ikke så skarp lengre, merket er mindre i omfang og ikke så svart mer. Snarere gul og blå, antakelig. Noe eller noen har gitt meg omganger jeg aldri har fått i løpet av hele mitt liv.

Nå er det skikkelig kaldt. Jeg slår armene rundt meg. Hun foreslår at vi tenner bål, men det vil jeg ikke. Kjempen kan se det fra avstand. Da er bare ett alternativ igjen, sier hun.

«Ærlig talt. Vi har gjort dette før.»

«Kan du ... kan du varme meg?»

Smilende kryper hun på plass ved siden av meg. Urinstinktet overtar, og jeg griper henne og presser hodet mot brystet med alle krefter.

«Hv-hvorfor ... fryser ikke du?»

«Det bare er sånn,» sier hun med øynene gjemt der nede.

Nærværet hennes hjelper, og jeg fortsetter med å skvise henne inntil meg. Hun er varme. Litt etter litt letner kulden grepet, og jeg slutter å skjelve. En glødende aura synes å omgi oss.

Hun smyger seg opp mot meg. Legger hånden på ansiktet mitt. Øynene er mørke eller skjult av mørke. Det er vanskelig å se forskjellen.

«Sånn var det for de første menneskene da de ble halt fra stranden. De måtte varme hverandre. Jeg har alltid misunt dem det.»

Jeg gjengjelder berøringen. «Du har visst opplevd mye.»

«Du også. Du husker bare ikke.»

«Hva skal vi gjøre?» spør jeg, mens jeg holder henne mot min egen hals.

Ikke noe svar.

«Hvordan ble du så sterk?» Jeg studerer hodet hennes inngående. «La meg gjette. Det bare er sånn.»

«Riktig.»

Hun later ikke til å merke det som banker mot henne ... eller jo, det gjør hun. Skiller lårene en anelse og lukker dem omkring. Jeg griper nakken hennes og må klemme til under en ny varme som er veldig myk.

«Trenger du å gråte mer? Jeg liker jo det.»

«Så morsom du er.»

«Ville vært stygt å slå deg for å få det til, antakelig.»

Vi ligger slik en lang stund. Hun vil vel antakelig forsikre seg om at jeg blir vant til nærkontakten. Jeg er jammen ikke sikker. Det har vært nært til å gå galt flere ganger. Jeg er smertelig klar over brystene som presser mykt mot meg.

Nå søker hun øyekontakt igjen. Hun smiler i det minste. Stryker vekk en hårlokk og krafser meg under haken. Først nå går det opp for meg at jeg har fått skjegg i løpet av dager og netter på flukt.

«Hvem tror du sovner først?» spør hun.

Til det er jeg svar skyldig.

«Jeg tror nemlig det er deg.»

«Hvorfor det?»

«Fordi jeg har kastet en trylleformular over deg. Det har vært en lang jakt, og løpet varte lenge, men snart er det over.»

Hun strekker seg frem og avgir et lett kyss på munnen.

«Snart er det over for deg.»

Jeg vil si mer, kanskje diskutere saken. Hva var det hun hadde sagt, forresten? Mørke øyne følger meg, synes å trekke meg til seg, og når jeg faller ned i dem, blir jeg borte. Men en del av meg har bestemt seg for å yte motstand, og det vil virke, fordi ingen bestemmer alt hele tiden.

Selv ikke ... Selv ikke en ...

Natt og et kjærtegn overtar. Men i meg er en beregnende isbre, og den kan overvinne varmen. Denne kulden gjør meg til en av de farligste menn som har levd. Ingen kan stå der jeg står, stå seg mot meg for den del. Vite det jeg vet, myrde de jeg trenger. De har aldri våget, og alltid så jeg dem krype sammen i frykt, ytret jeg bare noen ord. Til det er jeg for hard, og til mine venner har jeg en istapp, kniven dekket av frost.

Ingen.

Bevissthet er en underlig ting. Sanseløs drømmer du. Med dine sanser drømmer verden. I virkeligheten er lyset herre, og du kan ikke komme unna slag, steiner og smerte som sendes din vei. Når du entrer skyggelandet, er det avtrykket av deg selv du ser, og du forstår at det som skjedde var slangen som dreier i en sirkel. Jeg befinner meg i mellomstadiet av alle ting, og er klar over det. Den som later som han sover, kan se gjennom lukkede øyenlokk, slik alle barn engang har funnet ut.

På den måten strekker jeg ut drømmen, eller sansene. Jeg ligger på ryggen. Hodet er plassert i en favn, og kinnene omsluttet av hender. Hun, det er en hun, men noe annet vet jeg ikke, er lent over, like over ansiktet. Øyne, de er vidåpne, betrakter meg, og de slutter ikke. Hva er det hun ser etter? Åpne! Åpne! Åpne! De fortsetter å granske.

Drømmen slutter.

Det er dag. Kvinnen har visst søkt beskyttelse hos meg, fordi hun er sammenkrøllet som en slags katt, og det kastanjebrune hodet er presset godt inntil brystet. Sånn er det nok for små piker. Store piker for den del, tenker jeg. Verden er et enklere sted for den som ikke har ansvar eller hode for bekymringer. Faderen er alt og den brønn det tys til. Dryader, fugler og barn, alle samles de omkring ... Brum! Brum! Så det mener de, lille pike? Ja, man kan sannelig få sagt det. Og lyse stemmer og fuglekvisper fortsetter med å kretse rundt faderen, hensatt som han er i dypeste alvor.

Eller ...? Jeg blir klar over at jeg ikke vil vekke henne. Hvordan kan jeg få det til? Jeg tar et kjapt overblikk.

Grunnen til at hun ikke har våknet, er fordi morgenlyset ikke har krøpet over øynene ennå, slik det traff meg, klippen som skjærer henne. Over oss henger skjorten på en gren og svaier lett frem og tilbake. Forsiktig, svært så forsiktig, får jeg tak i skjorten og plasserer plagget på hodet hennes, nå skjult fra dagens ankomst. Like forsiktig letter jeg omfavnelsen og reiser meg. Som i alle kjærlige menns forbannelse, har visst armen sovnet.

Soldaten står i stram giv akt, som overfor en general eller feltmarskalk. Kanskje endog Prins Eugene selv, den viktigste av alle hærførere. Hepp! Hepp! Det er bra hun ikke er våken, for hvis så, hadde hun nok dånet, og jeg har ikke noe luktesalt. Det er ikke noe piker skal se, annet som et omriss i brudesengens mørke, og etterpå vil hun være bedre rustet som kvinne, tenker jeg.

Eller tenker jeg feil? Kanskje ville hun ikke bry seg i det hele tatt, eller ta det med et smil og latter? Som hun gjør til vanlig ...

Det er komplisert å få buksen på, siden jeg nesten må ta den av igjen for å få plass i gylfen. Kjolen hennes svaier lett i vinden, strukket ut på greinene uten henne inni. Rundt oss er bukten, svaberget og skoggrensen, og hun som ligger der ensom med en bylt over hodet. Jeg tar noen steg og skritt over det som har blitt vår leirplass denne gangen. Følger

svaberget i en av retningene, til greinene åpner seg. Først der setter jeg med ned på huk, forsiktig som en jeger og ser meg tilbake over dekke. Observerer som bare skytteren kan. Det er en grunn til at jeg har tyrolerhatt ... hadde, mener jeg å si, altså tenke. Presisjon, min venn. Viktig for en åndenes jeger og søkeren av sannhet, oss sjelens modige nobilitas.

Men sannheten er hard selv for den harde.

Først får jeg dårlig samvittighet. Hun ser så liten og hjelpeløs ut der hun ligger på siden. Komisk også, med en krøllete bylt som skjuler hodet på en ellers naken kropp. Nå løfter bylten seg og vendes forvirret fra side til side. Hendene hennes kommer opp og lager en liten luke. Det jeg ser gir bekræftelse. Til mange mistanker, og jeg har hatt dem lenge.

Jeg kan ikke beskrive det på annen måte. Hendene hennes slår hardt i svaberget, og plutselig står hun på alle fire og vender seg hurtig fra side til side over plagget. Hun reiser seg, og jeg registrerer at det skjer med de langsomme bevegelsene til menn jeg kaller onde, de sniker seg der ved bryggekannten med en kniv. Hun strekker seg ut i luften og ... værer. Drar inn luft i lange drag mens hun gjør en sakte dreining. For sent forstår jeg at hun står stille, og at hun er vendt i min retning. Jeg sørger for å gli tilbake mellom greinene, langsomt så bevegelsene ikke skal avsløre meg. Forsiktig, meget forsiktig, kryper jeg et stykke og sørger for at det er trestammer imellom før jeg står. Hjertet har blitt en storslegge så jeg er redd hun skal høre.

Jeg begir meg inn gjennom skogbunnen, som etter hvert viser seg å være ganske åpen i sollyset mellom store trestammer. Hun blir ikke sliten. Hun har utvist en enorm styrke. Jeg husker det jeg så: Hun som vipper en tømmerstokk ut i vannet så enden hun løftet traff først. Selv en strongman med styrkebelte, en slik de viser frem på sirkus, ville ikke klare noe lignende. Og hun som står der som en ganske ung pike. Det er ikke naturlig. Jeg husker tungen hennes som spilte over meg et øyeblikk der hun mistet kontrollen ... på den fasaden hun har vist. Hun er ... Hun er ... Jeg greier ikke fullføre tanken.

Skal hun drepe meg? I så fall burde jeg drepe henne. Hvorfor har hun utsatt det så lenge? Er det for å nyte frykten? En jakt der jeg fratras alle krefter og all verdighet før nådestøtet settes inn? Slik må det være. Hun nyter alle ydmykelser hun utsetter meg for. Hun må nok hate menn. Her har jeg grått som et barn i armene hennes.

Jeg avveier min fremgangsmåte. Kunne nok gå tilbake, si at jeg var borte en tur. Om natten, når hun sover, ville jeg smadre hodet hennes med en stein. På den annen side vet jeg

ikke om jeg har hjerte til noe slikt. På en pervers måte har jeg jo lenge følt de dypeste ting for henne. Jeg minner meg selv på at det var overfor en illusjon. Jeg har latt meg narre nok en gang. Stadig har håp gjort meg til skamme. Dessuten ... om natten har hun på en underlig måte fått meg til å sovne. Gudene skal vite hva hun har gjort med meg da!

Det kunne skje på dagtid. Jeg finner en rot og går rett bort til henne. Før hun vet ordet av det har slaget rammet, og det vil være over. Eller ... hva er det jeg forteller meg selv? Hun er langt, langt sterkere enn meg. Forsøket ville bare vekke ulveraseriet, og så er hun over meg, river og sliter meg i filler.

Hvor er vi, egentlig? Jeg slår det fra meg. Det er ikke noe vi lenger. Luften er varmere enn den var før, ting ser mer frodig og fruktbart ut. I det minste kom jeg meg til lavlandet tilslutt. Kanskje har jeg endt i Dalorna i Sverige, eller til et sted så langt unna som Elverum? Hvis jeg finner et hus eller en hytte, kan jeg storme inn døren, fortelle at en skapning jakter på meg. De vil nok tro jeg er en sinnssyk, men hvilket valg har jeg?

Jeg må finne et sted hvor jeg får utsyn, og så kan jeg finne ut mer. Retninger, beliggenhet, slike ting. Viktigst dog, er hvordan skal jeg bevege meg. Stille, som jeg gjør nå, eller bør jeg løpe? Hurtig sprint gjør seg ikke. Støyen vil ugjendrivelig trekke henne til meg, og hun er raskere, det har jeg sett. Jeg er langt mer skjermet med de lette stegene som ligger til min familie, jegerblodet får oss til å bevege oss stille, ulikt andre mennesker som for lengst har mistet sine instinkter og går der som de reneste klossmajorer. Men hun kan lukte. Hva skal til for at hun får ferten av meg nå? Jeg kan bare håpe at hun må snuse seg etter spor og fotavtrykk, og i så fall har jeg litt tid.

En mellomløsning er tingen. Jeg øker hastigheten og jogger lett. Hvor lang tid går? En time? Timevis? Umulig å si. Til alt helt finner jeg en klunkende bekk hvor jeg kan benytte meg av et gammelt triks. Etter å ha slukket tørsten, sparker jeg av meg skoene og vader flere hundre meter mot strømmen. Så hopper jeg opp på myk mose, får fottøyet på og løper parallelt med ruten som førte meg til strømmingen. Deretter gjør jeg en vid sirkel, hopper over bekken igjen og begir meg videre.

Jeg finner en jorddekket bergkam dekket med eføy, hengende røtter, til og med lianer. Det er et bra sted. Jeg hører litt baksing, og et øyeblikk har jeg hurtig sett meg over skulderen, men det er bare en fugl som har satt seg på en gren. Spar på kreftene til det er alvor. Ikke la frykten overta. Kulde kan bli et problem, siden jeg står her i bar overkropp. En løsning må finnes før det blir natt.

Jeg samler noen av røttene i neven, og med de som feste drar jeg meg opp den bratte bakken med føttene spent mot. Med en iherdig innsats, hvor jeg stadig må veksle mellom å klatre, klyve og skifte grep, befinner jeg meg på en avrundet forhøyning og kan ta landskapet i øyensyn. Monsteret vil ikke se meg, så lenge hun befinner seg nede i skogen.

Der er store fjellet hvor vi rente ned, blant en ansamling av tinder. I hvert fall tror jeg det er det. Ting ser annerledes ut, og jeg kan ikke se noe snødekke. Det var da besynderlig. Fra dens høyde renner elven og fortsetter til den blir borte mellom trekroner. Alt jeg ser ellers er et enormt skogareal. Ingen hytter, gårder eller hus. Jeg kunne virkelig trenge hjelp nå. Er nok best jeg følger elven. Da vil jeg alltid komme lavere ned.

Akkurat i det jeg skal til å begi meg tilbake, ser jeg noe som gjør at venene fylles med likblod. Der, langt i det fjerne, står kjempen på toppen av en av tindene. Bena brede og nevene knyttet til hver side, mens den speider. Enda så langt unna det er, det må være mange mil, øker den tindens forhøyning betraktelig. Den kan vel ikke se meg på denne avstanden? Det slår meg at den kan hende alltid har villet drive meg videre inn i landet, en ødemark hvor jeg ikke kan finne hjelp. Uten kvinnens støtte vil den trolig ikke kunne få tak i meg. De må ha samarbeidet på et vis. Et lite monster og et stort monster. Kanskje er kjempen ektemannen hennes?

Langsomme bevegelser nå, ikke la noe røpe deg. Jeg husker retningen jeg skal og klyver ned lianer og røtter. Det siste stykket lar jeg meg falle. I det føttene treffer bakken, reiser hårene i nakken seg. Jeg holder fortsatt rundt noe eføy. Forsiktig løfter jeg hendene fra berget og snur meg.

Rett over på en hylle sitter kvinnen med bena i kors.

«Hei.»

Hun slipper seg ned, og på instinkt løfter jeg armene og tar henne imot. Øyeblikket står stille en stund. Jeg som i forundring holder henne utstrakt over meg, hun er ganske lett, og hun som fester fingrene, det er mildt og kjærlig, rundt nakken. Kjolen blafrer i ansiktet og de små bena dingler mot meg.

Jeg setter henne fra meg, altså ned.

«Du må ikke gå så langt. Jeg ble bekymret.»

«Det må du ikke være, min due. Jeg behøvde bare å finne veien vi går videre.»
Stemmen min bærer lettere enn jeg skulle tro. Det er lett å lyve når livsnerven gjør alarm.
Hvordan fant hun meg? Hun er et fantom.

«Da så.»

Hun snur seg og trekker i noe som har ligget på hyllen. Det går opp for meg at det er skjorten min hun har med seg. Stille betrakter jeg ryggen hennes. Det grønne sjalet dekker fortsatt smale skuldre. Jeg kan ikke huske at jeg så sjalet da vi kravlet opp fra elven, og det ville uansett ha falt av gjennom strykene. Kledningen hennes er ellers upåklagelig. Ikke en flekk, rynke eller krøll er å se i tøyet. Her er det virkelig mose på Athenes ugle.

«Jeg så kjempen der oppe. Den stod på en av toppene og speidet etter oss.»

Det er alltid bra å veve sannhet inn i falskhet. Idiotene tror på det. På den annen side, hun er antakelig ingen idiot ... hva enn annet hun egentlig er.

«Så den deg?»

«Nei, det tror jeg ikke.»

Hun smiler betrygget, eller liksom betrygget.

«Skjorten skal være ordentlig på.»

Litt forvirret lar jeg henne trekke ermene på meg, og siden knepper hun en og en knapp igjen, svært så moderlig. Det er bra hun viser denne omsorgen. Det viser kanskje at hun ikke har tenkt å drepe meg i dette øyeblikk ... eller det neste ... men hva med det neste der igjen?

«Takk. Nå kan du følge etter.»

Først langt senere går det opp for meg at vi går i motsatt retning av dit jeg hadde tenkt meg. Vi fjerner oss mer og mer fra elven og beveger oss inn i dypet av skogen. Antakelig kan jeg ikke snu eller lyve nå. Det ville være for mistenkelig.

Vi går slik over lang tid. Jeg utbroderer mitt skuespill og sier at det nok skal bli godt å få et solid måltid på en gård. Til og med at jeg skal kjøpe en kjole til henne. Snakker jeg for mye? For lite? Før var jeg alltid fokusert på det som lå foran.

«Er ikke kjolen min fin?»

«Joda, men jeg vil se deg i en annen farge.»

«Se min kjole ...» sier hun.

Plutselig lener hun seg på armen min. Jeg gjør mitt beste for å ikke skvette eller forsøke å riste henne av.

«... kanskje under ...» hviskes det stille.

Tøyet er varmt og tørt etter å ha blitt gjennomluftet der på greinene. Innenfor svetter jeg iskaldt. Jeg gløtter ned på skjorten. Plagget har vært gjennomdynket, likevel kunne ikke restene av brune ringer skylles bort helt. De fortsetter over hele brystflaten og viser at noen har fossblødd ... og jeg var denne personen. Herregud, har jeg alt vært død? Har jeg kommet til helvete? Kjempen og kvinnen er straffen for tingene jeg har gjort, det jeg i stillhet tenkte. Der en slipper, overtar den andre ... Til evig tid ... Hvordan kan det hende meg? Jeg vet om de som var langt verre. Ikke har jeg slått min mor eller stjålet fra min far. Jeg mente ikke å løfte lokket på sukkertøyskålen eller stjele trusene ... Katten, den fikk gå i fred.

«Så hva synes du?»

«Hv-hva?»

«Om stedet!»

«Det er riktig så fint, min kjære.»

Jeg ser meg rundt. Spisse sopp vokser rundt på alle kanter over en gressplett. En hvit trestamme står rank og er innsatt med etasjevis av brune kuber. Hun vil at jeg skal sette meg under. Jeg ser for meg at hun sparker i treet eller river alle kubene over meg. Har hun tenkt å omhylle meg i en sky av rasende bier? Oppfinnsom har hun vært før.

«Det er i orden. Jeg kjenner dronningen.»

Jeg våger ikke å si henne direkte imot. Vil heller ty til løp eller kamp det øyeblikk jeg merker brå bevegelser. Sammen setter vi oss på gresset under kubene. Biene tar alt til å kravle over oss, nysgjerrig på de besøkende. De primitive hjernene deres vurderer nok om de skal gå i gang med å eksplodere i kjemisk krigføring. Hver skapning på jorden er en tyrann på sin måte. Disse har mange illsinte soldater, purpurets dråpe båret på sin brodd. Prøyssere slik de forekommer i naturen, kanskje ... eller forgården til helvete.

«Jeg skal vise deg noe.»

Hun holder håndflaten løftet foran nesen min. Der kravler en bi og gnir følehornene mot hverandre. Hun smiler til den. Flere kommer til. Blikket er festet til meg da hun strekker tungen ut og langsomt lar den gli over deres kravlende ferd. Et halvt dusin antennekronede skapninger sitter på en utstrakt rød tunge. Munnen lukkes langsomt, og insektene ender innestengt på den måten. Helt inntil meg kommer hun, og huden sitrer mens hun ånder. En etter en flyr de som er uniformert i oransje og svart ut, surrer rundt en stund og letter i høyden.

«Jeg gleder meg til dagen du viser meg tilsvarende tillit.»

Hun legger hodet avventende på skakke.

Armene mine er lagt beskyttende i kors over magen. For talende. «Tillit? Du har ikke engang sagt meg navnet ditt.»

«Det er annerledes,» sier hun mykt. «Du ga meg ditt, og det er jeg glad for, selv om det var litt løsaktig å si det så tidlig.»

Hun hever seg fra knærne, og da jeg titter opp for å unngå de dultende brystene, ser jeg hvordan hånden hennes forsvinner inn i en av kubene. Armen hennes er dekket av krypende bier, men ingen lar vite sin brodd. Da hun fører fingrene ut, er de dekket av gul honning.

Med blikket får hun meg til å åpne skjorten. Fingrene sklir langsomt over såret mens jeg salves med resultatet av bienes arbeid. Så lenge det er jeg som slipper. Jeg har alltid hatet å arbeide. Nå og da stirrer jeg ut i luften. Har vel allerede resignert.

«Jeg vet ...» sier hun, og skyver meg ned i gresset. Brystet mitt blottlegges idet hun bretter skjorten tilside. «... at du forsøkte å løpe.»

Begge deler skjedde med altfor stor letthet. Hvis jeg skal slåss snart, har øyeblikket allerede passert. Lemmene føles slappe og avmektige.

Hun setter seg over og finner kjolefalden, som løftes.

«Jeg er ikke veldig sint.»

Gispet mitt er høylydt idet strålen treffer numne nerver og får dem til å dirre.

«Det er del av spillet og du har rett til å prøve.» Hun tar hånden min og tvinner fingrene igjennom. «Se på meg.»

Jeg prøver, mens ilingene går gjennom kroppen. Det blir jevnere. Blikket hennes er nært og stødig. På tross av meg selv, konsentrerer jeg meg om å holde blikket fast, mens hun gjør seg ferdig.

«Fint. Det er mye du kan lære.»

Begge deler hjelper, visstnok. Plagget trekkes tilbake, og hun reiser seg av. Antydningens kunst eller konkret demonstrasjon, jeg er sannelig ikke sikker mer. Hun napper noen bunter gress til seg og løsner på beltet sitt. Grønt blir lagt som dekke, og hun strammer beltet over, alt mens jeg lener meg tilbake mot trestammen.

Myndige fingre knepper knappene. «Du slipper ikke unna min omsorg.»

«Jeg kunne be deg gå.»

Et øyeblikk har hun stanset midt i en bevegelse. Hånden finner kinnet.

«Det er for sent for det,» humrer hun og klapper lett.

Jeg kalkulerer som bare de dødsdømte gjør. Alternativene er: Hun snakker sant. Hun snakker usant. Eller at det uansett ikke betyr noe. Hvis jeg prøver mitt hell og virkelig ber henne gå, vil hun finne unnskyldningen hun behøver.

«Jeg jakter bare på helt spesielle dyr. Sulten?»

Magen rumler til svar før jeg får sagt noe.

Hun reiser seg, og foldene på kjolen svinger frem og tilbake mens hun åpner kubene. Skyggen av henne som har falt over er min fortvilelse, og jeg bøyer hodet. Nå sitter hun på huk foran meg med en ansamling ruglete honningplater.

«Hun har ikke blitt riktig klok på deg, men kunne avse såpass.»

Platen puttes i munnen min. Jeg biter og spiser grådig. Sødmen overtar sansene, og det er svært mettende. Hun mater meg på denne måten med en og en plate, det også ganske talende, sparer bare en av dem til seg selv som hun spiser, mens jeg betraktes tankefullt. Bare melken mangler. Jeg er redd for hva som skjer om jeg kommenterer det, i fall hun bestemmer seg for egenhendig å bøte på situasjonen.

«Du fikk meg ikke til å spørre denne gangen.»

«Det er sant. Det er på huset, siden du allerede skylder meg nok tjenester.»

Bildet som danner seg blir mer og mer komplett, og jeg liker det ikke.

«Hva om jeg ikke vil!» Uten å vite det, har jeg grepet håndleddet hennes.

En skarp brumming stiger. Det er biene. Den hvite stammen jeg sitter lent mot er dekket av dem.

«Du gjør dem opprørt,» sier hun. «Og hva du vil betyr ingenting.»

Langsamt slipper jeg taket. Biene er stille, men de sitter og følger med. Jeg liker antennene deres mindre og mindre. Det er som de lytter.

«Jeg skal nå gi deg to valg, og du skal svare. Det kan skje på den lette måten, eller det kan skje på den vanskelige måten. Hva velger du?»

Hender favner begge kinn.

«Svar.»

Hun lener seg helt inntil, og jeg gir henne mitt svar.

«Skal jeg synge til deg?»

Leppene stanser ved øret og skilles ad. Det er den lyseste tone jeg har hørt. Nevene mine har begravd seg i jorden.

Jeg ser meg rundt. Spisse sopp vokser rundt på alle kanter over en gressplett. En hvit trestamme står rank og er innsatt med etasjevis av brune kuber. Kreaturene som bor der vokter nok sine skatter godt, og jeg vil helst ikke få nesen stukket. Heller ikke nesen til min barmfagre kompanjong, legger jeg til for meg selv. Det ville ikke passe seg om den ble rød med hevelser, liten som den er.

Hun danser over gresset og finner en plett hvor vi kan sitte. Soppen er spiselig, mener hun, selv om jeg har mine tvil. Best å være var uføret, det var alltid min regel. Vil ikke få leveren smeltet av noe som ikke engang er en levetid med godt brygg. Dessuten ..., vel, jeg er ikke spesielt sulten.

«Hvis du ikke stoler på meg, kan jeg spise først. Men da må du putte dem i munnen min. Tre stykker.»

Nåja. Hun har vel oversikt, hun som er naturmenneske. Allerede klemmer hun kjeven langsomt sammen. Jeg plukker til meg tre av de pilspissformede tingestene, og en etter en lar jeg dem falle mellom forventningsfulle lepper.

«Tre er et hellig tall,» sier hun mens hun tygger og ser på meg. «Din tur.»

Jeg gaper opp og lar henne mate meg.

«Jeg liker å sitte på dem.»

Den stoiske masken sprekker, og jeg blir nødt til å hoste. Hun ler, og da jeg har fått igjen pusten, lener hun seg over og gir meg den siste.

«Like hellig som denne stunden.»

Hun løfter håndflatene frem. Undrende lar jeg dem møte mine. Det er et vakkert land, her hvor vi sitter knelende. Selv om jeg ikke har riktig begrep om beliggenheten. Øynene hennes følger meg og gjør meg åndeløs.

«Stakkars deg som må være sjalu på noen utvekster. Skal vi fortsette?»

Jeg er en klok mann og vet at når noen snakker om deg, snakker de om seg selv. I henne aner jeg en viss eiesyke. Jeg strekker meg og finner tre nye langstilkede sopper. Hun fanger den første på tungen idet den faller, snapper til seg den andre. Til den siste lener hun seg litt akterut, og jeg må komme helt inntil.

«Seks er et farlig tall.»

Som for å understreke sin betraktning, napper hun tak i lillefingeren, idet hånden min er på vei tilbake og holder den i et fast bitt. Bare langsomt lar hun den få komme fri. Det gjør ikke spesielt vondt, selv om huden har fått et hakk. Hun humrer da hun merker at jeg må undersøke.

Jeg planlegger å få oppreisning, men får det ikke da det er min tur. Hun er altfor godt forberedt og flytter hånden unna mitt forsøk på å bite. Smiler triumferende, gjør hun. Jeg lurar på hva som er så stor en seier i dette. Tar hun ekstra glede av små ting, eller vet hun noe jeg ikke vet? Den som hopper snusfornuftig mellom alternativer, går glipp av at to ting kan være gjeldende på en gang. Det er nok det som er saken her.

Denne gangen må jeg nå litt lenger for å få tak i nye langstilker. Hun sitter avventende da jeg svinger tilbake. Det er et slags alvor over situasjonen jeg ikke forstår hva er. Fortsatt på kne legger jeg tre nye sopper i den røde munnen.

«Ni er tallet som er løsningen på alt.»

Hun fanger hånden min og legger den inntil kinnet. Ingen biting denne gangen, altså.

«Stakkars deg som ikke vet hvor du er, ikke engang hvor du kommer fra,» sier hun og stryker kinnet opp og ned langs håndflaten.

«Hvor er jeg?»

«I en av ni verdener, men ikke den du tror.»

«Hvor kommer jeg fra?»

«Fra ni søstre, og du er båret to ganger.»

Jeg vet ikke hva jeg skal si. Det er en kraft og dybde i ordene, uten at jeg riktig greier å gripe meningen. Hun har ni brødre, husker jeg. Det var nemlig det hun sa i en eller annen fjern fortid.

«Heldigvis er jeg her for å løse opp i situasjonen.»

Hun putter tre nye pilspisser i munnen min og ser på at jeg svelger. Først da reiser hun seg, griper tak bak nakken og presser hodet mot en liten og rund mage med begge hender. Hun snur seg og går bort.

Verden ser annerledes ut da jeg reiser meg. Det er på tide å gjenoppta ferden. Vi har vært på reise svært lenge, vet jeg. For det første må jeg redde henne, og så meg selv. For det andre er det kjempen som stadig jager etter oss. Hvor var jeg på vei til? Hvor var jeg på vei fra? Hvor var det nå jeg skulle føre henne?

Jeg stopper og blunker. Hva er det jeg gjør? Jeg finner ikke veien videre. Det er noe av det slaget jeg forteller henne.

«Ja, det var neppe noe nytt.»

Det er noe til svar til noe så alvorlig.

«Du virker ikke særlig bekymret. Jeg kan ikke hjelpe deg mer. Noe må ha skjedd.»

Jeg tar meg til øynene. Alt virker tåkelagt. Det er et eller annet jeg har glemt, og det må til visse være svært viktig. Om jeg bare kunne huske hva det var. Hva er det egentlig som foregår? Usikkerheten gir rom for sinne.

«Men jeg trenger deg,» sier hun. Kommer bort, og der legger hun kinnet helt inntil brystet.

Jeg ser ned på det kastanjebrune hodet som gjemmer seg mot meg. Det er såpass provoserende at jeg tvinner en håndfull hår i neven og drar til. Hodet hennes rykkes bakover og blottlegger halsen. Hun stønner høylydt.

«Du vet, jeg tror ikke du er så hjelpeløs som du utgir deg for å være.»

«Men ... hvorfor ikke det?»

«Fordi ...» Jeg blunker litt og må tenke. «... du bar meg rake veien opp en fjellside. Du blir ikke trøtt. Du blir ikke sliten. Du fryser ikke. Du er ...»

Jeg skulle til å si uendelig sterk, men er uvillig til å ytre ordene, i fall det skulle gi henne makten. I stedet strammer jeg grepet, blottstiller halsen helt og vrir hånden en anelse. Hun stirrer blankt mot himmelen. Men uansett hvilke grep jeg tyr til, understreker bare den sårbare stillingen misforholdet enda mer. Det er antakelig slik den franske berm og mobb følte det da de henrettet sin adel. Ikke rart at Goethe foraktet Jakobinerne, slik jeg nå så smått begynner å forakte meg selv.

«Hvem er du egentlig?» snerrer jeg.

Et hardt dytt treffer brystet og får meg til å vakle flere skritt tilbake. Frigjort på den måten løper hun av sted, smetter bak en trestamme og stirrer ut. Bare øynene, nesen og dinglende langt hår vises.

«Hvorfor skal jeg si det?»

«Fordi jeg spør!»

«Det er ikke noen grunn!»

«Fordi jeg ber deg!»

Det finnes langt tydeligere språk enn ord. Hun kommer frem fra bak sitt skjulested og ... rekker tunge. Irrasjonaliteten i gesten er overveldende. Jeg blir helt fra meg av raseri.

«Nå kommer du hit!» roper jeg og setter etter henne. Øynene hennes vides ut før hun finner det for godt å flykte. Da jeg er fremme, har hun alt funnet et skjulested bak en ny stamme.

«Du er dum!» sier hun og geiper nok en gang.

Jeg skriker avmektig og fornyer min innsats. Igjen ender vi opp med å skifte ståsted ved hvert vårt tre. Det absurde i situasjonen er umiskjennelig. Skulle jeg ikke egentlig flykte fra henne? Jeg er vagt klar over at hun fører meg dypere inn i skogen, men i meg har skjedd en omstokking. Det er hjertet og nervene, ikke hodet, som leder. Så jeg fortsetter med å jage. Alt jeg vil er å få tak på henne. Hvorfor ville jeg flykte, egentlig? Et sted i tankene varsles det om at hun er farlig. Hvorfor er hun farlig? Det er ikke nok til å stanse meg. Om jeg bare kunne få tak i henne.

«Du er rar!» opplyser hun meg fra bak nok en trestamme. Vi krysser en slags myr.

Denne gangen hadde jeg henne nesten. Bare litt til nå. Til min forfjamselse forstår jeg at bakken har forsvunnet under føttene. Jeg forsøker å klamre meg fast til noe, drar i noen jordtuster som blir med. Like etter lander jeg på ryggen så sølevannet står. Kan bare gape mot den blå hvelvingen fra det som tydeligvis er en grøft, mens sildrende isvann treffer huden.

Fjeset hennes titter frem over kanten. «Du er klossete!»

«Nå er det nok! Kom hit!» Jeg kaver meg opp fra torv og smuldrende jordstykker. Latteren hennes triller da jeg står på landjorden atter, og enda så flykter hun. Jeg er målrettet nå. Låser fast ryggen hennes med blikket, mens jeg løper, beregner hver finte hun kan tenkes å foreta seg over vannpyttene. Det kan virke som jeg er i ferd med å ta henne igjen. Det hunkjønn som kan løpe fra meg, er enda ikke født.

Hun forsvinner inn et felt med rake seljer på den andre siden av myren. Bladene rasler og knitrer som under brann, da jeg feier dem til side med skuldrene. Det kan virke som de er fylt med virvler. Alt flyter over i hverandre, smelter og springer opp som noe nytt, men det har jeg ikke tid til å forholde meg til, mens jeg sultent betrakter skikkelsen som er like innen rekkevidde.

Frøkna skjønner nok at det er slutt på å stikke av. Foretar unnvikende sprang fra side til side, i stedet for å forsøke å skape distanse mellom oss. Der hun smetter under og til side for greiner, knekker jeg dem. Der hun sklir mellom Y-formede stammer og hopper ut på den andre siden, svinger jeg meg rundt med armen, like hurtig. Hun dukker og forsvinner inn i

vegetasjonen. I neste øyeblikk braser jeg igjennom løvverket, stanser og må blunke noen ganger.

Hun står vendt mot meg midt på en stor blomstereng i en slak helling. Jeg nærmer meg forsiktig. Løpet er visst slutt, tenker jeg, idet vi endelig står ansikt til ansikt. I gresset er dyplilla blomster åpnet mot dagen. Sollyset former dirrende søyler av gull. Fortsatt verker jeg av raseri, men kan ikke akkurat kaste meg over henne nå som hun har gitt opp forsøket på å slippe unna. Jeg ser bare i undring på det som vokser og gror ved føttene våre. Fiolett skaper en varm kontrast til alt det grønne. Alle farger synes å ha blitt forsterket, ønskene mine likeså.

«Det der er visst Marihånd», sier jeg og peker på blomene som hever seg fra gresset.

Slaget kaster ansiktet mitt til siden.

«Det heter Frøyas hånd!»

Ørefiken varmer fortsatt kinnene mens jeg gnir meg tankefullt. Hardt nok til å fremprovosere en tåre, som vanlig. Denne gangen vil jeg ikke skjule det og løfter heller blikket i hennes retning. Jeg blunker og lar lysbrytningen falle bort. Gjenkommende mønstre dreier med spiraler og hemmeligheter. Der står hun badet i lys, omgitt av gnistgrønt og lilla. Nå smiler hun også. Det mest strålende smil jeg noensinne har sett, med fregner varmet av solen.

«Hun er bare misunnelig, hun.»

Neseborene brenner og det virker som om munnen skummer over. Det er umulig å holde tilbake.

«Åh!» sier hun idet jeg dytter til henne med all min makt. Hun går straks i bakken. Jeg følger etter og bøyer meg over henne.

«Du er så vakker. Hvordan ble du så vakker?»

«Nei, si det,» sier hun og løfter armene for å ta meg imot.

Leppene våre møtes. Verden blir spinnende uklar fordi alt trekkes mot en kilde. Sansene overtas av en smak av syrlig markjordbær, mens pusten hennes dirrer friskt frem og tilbake. Vi kysser lenge, kan visst ikke bli mette på hverandre. Det går opp for meg at jeg har følt det sånn siden jeg først møtte henne. Fingre begravnes et sted i nakkehårene. Jeg trenger

mer. Mye mer. Lengter etter å være presset mot dette yndige vesenet, nervene under huden skriker etter hennes berøring.

Så jeg frigjør meg fra de slanke armene, men bare for å komme nærmere. Vrenger klærne fra overkroppen, før vekten min plasseres over og skviser henne ned. Det er tilfredsstillende å tenke på at hun ikke skal noen steder, at hun ikke kan komme vekk. Kroppsvarmen er overveldende og vekker noe nederst i ryggmargen.

«Nå må du være dyktig pike,» mumler jeg.

«Jeg skal prøve,» stønner hun.

Søkende fingre finner kjolekanten og røsker den opp. Lårene hennes kommer fra hverandre med et dytt. Hun forsøker ikke å gjøre motstand eller verne seg på noen måte. Er det fordi hun er nordlending og vant til det? Strykende finner jeg stedet fuktig allerede. Det er ikke til å holde ut, og jeg får et svare strev med å få åpnet gylfen.

«Ligg helt stille!»

Øynene hennes flakker tankefullt ut i luften. «Jeg har ikke helt skjønt poenget med klæ ... Ååh!»

Støtet sender meg direkte inn i et skamløst kaos av intens hete, myke folder og mer hete. Hun klynker høylydt og gjemmer hodet underdanig mot brystkassen. Det er så jeg smelter bort i vulkansk varme, men i stedet utvides blodet enda mer, og jeg gjøres nådeløs. Igjen støter jeg, og igjen. Hun jamrer, gråter nesten, mens hun klorer forsvarsløst mot brystet. Det skal bare et støt til for å overvinne en mann med kården. Hvor mye trenger hun? Jeg presser kraftfullt, kjenner foldene gi motstand og gi etter, nagler henne fast til bakken. Plutselig faller jeg sammen og må presse ansiktet mot jorden blant gress og lange kveiler brunt hår. Blir vagt klar over at munnen er åpen mens krampetrekningene vedblir. Ting har svartnet før det endelig roer seg. Jeg gisper visst fortsatt mot et øre. Små armer kommer for å klynges fast.

Omsider skjønner jeg hva vi har gjort. Hun skjelver mot brystet mens hun opprettholder omfavnelsen. Det er for så vidt en hevn å få krenke helligdommen i et skjød. En uke med frykt og frustrasjon sendt i pikens lønnkammer så hun er overfylt. Jeg har jo en vag formening om at noe av det er hennes feil. Nå eier jeg hennes hemmelighet. Ambrosiaens duft blandet med et preg som er mitt eget.

«Så, så .... min lille nymfe.» Jeg stryker litt hår vekk fra pannen og forsøker å oppnå øyekontakt, men får det ikke. Hun er nok sjokkert over det som har hendt. Nå er det best å trå varsomt frem, så hun kan bli vant til overgangen på best mulig måte. Et pikeherte kan være en sart liten sak.

«Hvis nødvendig skal jeg betale møyfeste,» sier jeg.

«Jeg ville ikke vekke faren min for det!»

En skarp smerte biter seg inn i den kjøttfulle delen av skulderen.

«Au! Hva er ... AU!»

Grepet som var en tett omfavnelse, hardner. Lår løftes og skvises sammen. Hælene hogger hardt inn i korsryggen. Hun klamper til rundt meg med større kraft enn en skrustikke.

«Det gjør vondt! Slipp meg!»

Hun rister frentisk på hodet. «Nei.» Søker til sårbarhet med glefs fra skarpe tenner.

«Slipp!»

«Vil ikke!» Hun flerrer og flenger, hekter seg som en hoggorm til huden. Tennene trekker blod.

Smerten vekker kroppen og får nervene i høyspenn. Håndflatene presses mot jorden og jeg skyver ifra alt musklene kan make. Hun blir med på veien opp, lemmene tett omsluttet. På høyden av armhevingen slipper jeg, og vi deiser til marken. Kraften i støtet avgir et klynk, men fortsatt biter et livsfarlig kreatur. Jeg gir meg ikke. Tett sammenklynget heves og slippes vi rett i bakken. Herdet blod strømmer gjennom manndommen, og jeg stamper henne mot jorden. Vekten gir kraft til lynende lansestøt.

Hun piper ut nesen og går over til å bite i bløt halshud. På høyden av en heving merker jeg hvordan jeg ikke vil greie et nytt løft. Plutselig stopper hun den dyriske galskapen hun driver med og begynner å dirre. I neste øyeblikk deiser vi sammen en siste gang. Hun skriker av sine lungers fulle kraft, tar til å klore over ryggen som en villkatt. Føttene sklir og sparker frem og tilbake over baken i et forsøk på å finne feste.

Jeg kan ikke tillate at hun i virvaret av kaos får klort seg fri, så jeg bruker min tyngde til å låse henne fast, mens hun gjør seg ferdig med vanviddet. Kropp og det som er igjen av

klær, er allerede dyvåte. Nå roer hun seg og synker sammen. Fingrene sklir opp mot skuldrene og finner feste der. Hodet hennes bikker tilbake ... og hun ler til lyden av trillende perler.

Det er dette man kan frykte, tenker jeg grimt. Kvinnen er som katten, og når hun legger seg på ryggen er det for å leke eller bli enda farligere. Det nytter ikke å slippe unna. For å ikke rives i filler har jeg intet annet valg enn å nærme meg. Leppene mine finner hennes. Hun smiler, gjengjelder kysset og legger en hånd på ansiktet. Fra flekkede tenner belønnes jeg med smaken av mitt eget blod som fortsatt pipler fra skulderen.

«Jeg visste jeg ville fange deg!» sier hun.

«Hvordan visste ... Åh!» Noe klemmer til rundt meg, og det er min tur til å komme med et utrop.

«Du hylar som en jente, vet du det?»

«Du også.»

«Det er fordi jeg er en jente.»

For sent oppdager jeg at bakken er i bevegelse. Vi ruller hele skråningens lengde i en elskovens sammenslutning, eller er dette en ny form for krigføring? Hun vil holde kinn og stirre og jeg vil kysse halsgropen. Vi veksler stadig på å ha overtaket. Den rullende ferden kommer til en stopp. Jeg endte øverst og betrakter henne med en ny undring.

«Du er virkelig noe for deg selv.»

«Du også! Så uskyldig!»

Jeg benytter mitt overtak til å gjøre en bevegelse som gjør at hun må lukke øynene.
«Her er jeg i føringen.»

Jeg veltes over på ryggen og hun lener seg helt inntil ansiktet.

«Sikker?»

Hun sendes tilbake til underdanighet ved at jeg vender om på både oss og situasjonen.
«Javisst.»

Verden står plutselig på hodet, og vi gjør en kollbøtte gjennom luften. Hun har landet øverst og betrakter meg rovgrisk.

«Helt sikker?»

«Når sant skal sies ...» stønner jeg. «... har jeg hatt mine tvil.» Hvor kommer disse kreftene fra? Svaret lurert et sted i bakhodet. Innen rekkevidde, men jeg våger ikke å hente det frem.

Hun presser fra mot brystbeinet og hever seg til oppreist stilling.

«Du gjør vel i å underlegge deg meg. Jeg har ledet hærer, vært dronning over krigerskarer og brent slott med spir som står mot himmelen.» Hoftene gynger langsomt til ordene. Jeg må vri meg i alarm. Blikket hennes treffer meg. «Skal du hyle som en jente nå?»

«Nei. Fortsett å snakke.» For å tenke på noe annet reiser jeg meg halvveis, trekker tak i overdelen av kledningen og frigjør brystene. Stønnende lar jeg meg falle tilbake.

«Jeg har kunnskap ingen andre vet om. Hva som kom først, opphavs opphav. Hva som kom etter og fyller havene. Alt som skal komme før verdenene styrter ned. Jeg kan være flere steder på en gang, for jeg har mestret tiden.»

Hun øker tempoet og ruller hoftene. Brystene tar blikket og vettet i en formfullendt rytme. Jeg betrakter synet hjelpeløst. Venenes sprengfylde gjennom melkehvit hud. Areola som brer seg blodrødt rundt stive knopper. Mandighet kan jeg gi kast på. Klynker hjelpeløst og forsøker å komme opp.

En hånd legges mot pannen. Rett etter støtes bakhodet tilbake i gresset.

«Du må be om det.»

«Vær så snill, jeg ...» Jeg vrir og vender meg, sikler og gurgler. Ingenting hjelper. Tilgang har blitt nektet. Tempoet forhøyer hun til den ville jakt.

«Skal du underlegge deg meg? Gjøre som jeg SIER!»

Jeg må trekke pusten. «Ja!»

Hun smiler i triumf. «Du vil finne at jeg kan være meget generøs mot mine tilhengere. Særlig en spesialutvalgt som deg.» Himmelen forsvinner da hun legger seg over og uovervinnelig mykhet presses mot ansiktet. Jeg tar det imot med munnen, bryr meg ikke om at jeg ikke får puste og kanskje kommer til å kveles. Holder henne fast mens sterke skjelvninger markerer løpets ende.

«Bra,» hører jeg stemmen hennes si. Det er det siste jeg hører på en stund. Skygger, lilla mørke og kvinnetyngde overtar.

Etter langt om lenge frigjør hun seg. Det var vel like før hun måtte riste liv i meg. Jeg tror jeg har holdt meg ved bevissthet, men det er vanskelig å si. Er vagt klar over at jeg betraktes fra oven.

«Jeg er lei av å se deg med klærne på!»

Forvirret forsøker jeg å oppnå befrielse fra en brok.

«La meg hjelpe til!»

Hun er over meg med hender og grafs og jeg havner i en stilling som er uverdigg for en mann. Buksen forsvinner gjennom luften. Så lenge jeg ikke farer samme vei, er det greit. Hun sier noe om at hun er vant til å kle av meg på dette stadiet.

«Kan ikke si det samme. Min tur.»

I en stund som er stakket befinner hun seg i en vrent kjole. Jeg haler og drar og oppdager posisjoner jeg synes er fordelaktige. Endelig sklir plagget av og jeg står med tøyet i hånden. Løfter blikket og stusser litt. Vi har i omfavelse tilbakelagt hele skråningens strekke og landet direkte i et bedd med blomster av samme Frøya-lilla type, som på en nærmest perfekt måte danner et omriss der kroppene våre har ligget. Det var da besynderlig, men jeg rekker ikke å tenke mer over det før jeg dyttes overende.

«Nå kommer du hit. Ikke gråt, og ikke gjør motstand.» Murrende og i Evas drakt legger hun seg mot brystet mitt, men det siste våger jeg ikke å påpeke. Det virker som om all bibelsk referanse fører til fik fra frøkenen. Hennes pasjonerte side er en del farligere. Skulder og hals er merket av tenner som har sunket dypt. Huden på ryggen er mest kloret i laser og svir mot den våte marken. Jeg har vært i strid med en verdig motstander.

Da hun får tilfredsstilt et av sine instinkter, kommer det neste med sitt krav, og hun kommer opp og søker blikkontakt. Enn så underlig hun er, er det noe forutsigbart over det hele. Det er tid for sengeprat, selv om vi ikke har noen seng, vi har engen. Min sortkledde venn har advart meg om at dette er den mest farlige stund med en kvinne. Når hun tilsynelatende har overgitt seg og alle sine goder, er garden nede, og du glemmer å vokte deg.

«Nå som jeg har tatt deg i mitt eierskap, får du ikke ha noen hemmeligheter for meg.»

Ganske riktig. Ordene hennes kan ikke skjule det.

«Ikke?»

Fingre kommer søkende. «Øynene dine er himmelblå. Fortell meg om det du har sett.»

Det vil jeg ikke. Øynene mine er kanskje blå, men verdenen jeg har sett er rød med vrede. Kvinner er redde av natur og tåler ikke den slags. Ethvert avvik skal slås ned på med alle midler. Man er nødt til å vandre rundt som en smilende godfjott som holder seg inne med alt og alle, for å bli akseptert av lettvektene i strømmens overflate.

«Gjør det likevel.»

Jeg var alltid svak når det kom til stykket. Kan ikke annet enn å gi etter, særlig hvis forespørslene er ledsaget av smil og andre former for kvinnelist. Så jeg vender juvelen som er min og viser henne fliken av mørke. Hvordan tilværelsen er lidelse og lidelse kun. Tap av ære. Nattsvart tap. En verden som forfaller, fallende liv og liv uten aktelse, en hel levetid med sorg. Jeg mistror mine fåtallige venner, fordi de ikke kan få seg til å forakte meg i tilstrekkelig grad. Håp finnes ikke, bare kampen og så død. Det er i kampen jeg tar min glede. Det være seg på gaten med neven, i en bakgate med kniv, eller i åndenes rike der blott få kan entre. Problemet er at jeg ikke kan drepe dem alle. Den mann som er stor har fiender overalt.

«Hva om det er motsatt?»

«Du er dessverre ikke mye til filosof,» sier jeg. «Da ville du visst hvor forbannet vi er. Gudene hater oss.»

«Det gjør de,» sier hun. «Men Vanene er litt bedre enn Æsene.»

«Jeg hater alle guder, denne verden og min skjebne. Men jeg hater også døden, og derfor er jeg fanget her.»

«Tull. Du er fanget av meg.»

Jeg må smile. «Var det bare så vel.»

«Er det på grunn av denne Schnopenhauet?»

«Schopenhauer, min kjære. Hvordan vet du om ham?»

«Du snakket om ham i søvne.»

«Åh.» Jeg blir litt paff. «Vel. Jeg er tilhenger av den mannen, men han skal få en sønn som skal drepe ham, som skal få en sønn som skal drepe ham. Den store forbrytelsen er

dogme og stillstand som blir til utav behovet for trygghet.» Tankene mine går til den sortkledde. Han har forbrutt seg mot seg selv på denne måten. Meg også. Det kan verken jeg eller gudene tilgi.

«Jeg liker det ikke når du er trist,» sier hun.

«Jeg er alltid trist. En mann skal ikke være lykkelig.»

«Noen har vært slemme mot deg,» sier hun. «Det kan jeg ta meg av.»

I det minste har ordene mine prellert av på henne, men det er vel fordi hun ikke forstår noe. Atter forbanner jeg min dårskap. Å snakke filosofi med en skogens villkvinne. Det er bare jeg som kunne ha funnet på noe sånt. Ja, ja. De fleste kvinner ville gått i spasmer fordi man tråkket på deres behov for trygghet og konformitet, alt det som gjør kvinner mangelfulle.

«Plassere alle hodene så pent på rad.»

Jeg glemmer at hun har sine sider. «Det ... hadde vært hyggelig.»

Fingre begraver seg inn i flankene. «Jeg foretrekker at du ler.»

«Hei ... stopp!» roper jeg, men fåfengt. Killingen trekker nesten øyeblikkelig latteren ut av meg. Hun fortsetter på denne måten til jeg ikke greier mer og oppriktig må be henne slutte. Det fysiske er mektigere enn hodet kun. Det burde jeg ikke ha glemt.

Hun overøser ansiktet med kyss. «Du trenger å trøstes og nøstes, ikke slenges og denges mer. Jeg har vært slem.»

«Jeg er dessverre kaputt. Din feil. Jeg har aldri opplevd noe lignende.»

Det er for så vidt sant. Presset fra forvaltningen ble for sterkt. Keiseren har resignert på sin trone og soldatene har dratt hjem. Min romerske okkupasjon må nok utsettes.

«Det er to ting jeg vil ha fra deg,» sier hun.

Krav? Selv i denne bedagelige tilstanden vekkes redselen. Hvis jeg er riktig så uheldig kunne hun be meg om å ... arbeide.

«En. Gjøre som jeg sier. To. Jeg vil at du skal stole på meg.»

«Jeg stoler ikke engang på meg selv.»

Brystet presses fast ned.

«Lukk øynene for meg.»

Jeg får vel føye henne, nå som hun har oppgitt svært mye for meg. Så jeg senker øyenlokkene og tillater meg å slappe av. Jeg burde antakelig bekymre meg over hva som kommer etter dette. Hvor vi er hen, for eksempel. Vi er jo midt i ødemarken og klærne våre er spredt over hele engen. Her har det sannelig vært fryd i lunden, nesten så en skulle tro hun het Frydenlund. Forsvarsløs på denne måten kjenner jeg møtet med noe fuktig.

Himmelen krenger skyfri da jeg forstår hva som skjer. Fingrene kommer på impuls mot underlivet og finner hår som for lengst har blitt et villnis. Slik det er, skjules det som skjer bak et kastanjebrunt kratt. En del av meg liker ikke berøring, fordi det innebærer sårbarhet. Jeg har aldri vært så sårbar som nå. Hun merker mine avvergende forsøk og vil at jeg skal forbli liggende. Med meg kan hun gjøre som hun vil, nemlig. Det var dette her med å være noens personlige eiendom og trusler om tortur. Så jeg lener meg tilbake og betrakter hvelvingen. Kan ikke annet enn å stønne.

Hun har i det store og hele paralyisert meg da hun dukker opp i synsfeltet. Enda slår det meg hvor vakker hun er. Yppige former, lemmer som gløder så med livskraft at de nesten lyser. Glinsende vitalitet i håret. Mot dette kommer alle forsøk på rasjonalitet til kort. Det er bare å gi det opp. Hun justerer slagmarken. Setter seg på huk og synker motstandsløst ned. Blotter halsen i jamrende kast. Noe sier meg at hun ikke er helt en uskyld. De muskuløse lårene gjør at hun ustanselig kan heve og senke seg på den måten. Opprettholde jubel og fornøyelse. Med det bringes min tilværelse til randen. Jeg må ha vandret til verdens ende og hoppet utfor. Min forbrytelse var hat mot livet, men nå er jeg jammen ikke sikker mer.

Hvis hun virkelig har forløst meg, tatt min største sorg, burde jeg gjøre henne den samme tjeneste.

Bier har begynt å surre rundt henne, legger jeg merke til gjennom et syn fordreid av intense farger og nytelse. Noen har satt seg på overkroppen og kravler rundt. Det går opp for meg håret hennes er dekket av dem.

«Hva med deg? Hva er din hemmelighet?»

Hun heiser seg på plass fra den tilbakelente lykke, og hodet bikker frem. Øynene har blitt intolerante.

«Uansett hva det er, kan du si det. Jeg vil forstå.»

«Nei, det vil du ikke. Husk hva jeg har fortalt deg. Du skal stole på meg, og adlyde.»

Mot unnvikelse skal man være direkte. Begge kvinneskuldre gripes og jeg svinger henne til marken. Biene letter, sikkert forvirret over dette skiftet i tingenes tilstand.

«Det er i orden. Du kan si det til meg når du vil. Om en uke, eller ett år. Jeg kommer alltid til å være der.»

«Det skal du.»

Slanke armer legges omkring nakken. Så det har altså blitt utsatt. Leppene våre søker hverandre, villig fra begge parter, selv om hun er litt mer tilbakeholden enn før. En hånd på pannen som er full med det som antakelig er bekymrede tanker, armen slynget rundt det vesle hodet. Hun er ikke den eneste som er i besittelse av krefter og utholdenhet, og nå skal jeg vise henne det. Stødig først, selv de raskeste seilskip trenger en start, og så gyves det løs på ferd gjennom bølgene. Til tross for seg selv må hun stønne og blir riktig så livlig under meg. Jeg liker det når hun har vind i seilene, på den ene eller andre måten.

Svært få kan konsentrere seg som meg. Jeg legger leppene på glatt hud, studerer reaksjonene og hvert et avgitt sukk. Fregnene gjør sitt for å aksentuere skjønnhet. Men i øyekroken merker jeg bevegelse. Det kan virke som om ... de lange kveilene med hår snor seg, helt av seg selv. Jeg er simpelthen nødt til å se. Mellom det tykke villniset som er kastet i alle retninger, har det sprunget hvitveis. De vekstene var der ikke før.

«Nei, kjære. Se på meg.»

Stemmen har en egen dragning. Blikket mitt faller tilbake og låses fast. Det går opp for meg at jeg er tiltrukket av røsten hennes også. Når hun kaller, må jeg komme. Skipet surfer gjennom bølgene.

Biene har blitt flere. De yrer alle steder, kravler og kryr over oss begge. Det har blitt meg forbudt å se, men jeg er klar over at håret har blitt levende. Kveilene bukter seg som slanger. Øyenlokkene hennes er lukket i konsentrasjon. Hun puster tungt, svetten som ligger mellom oss skulper. Jeg ser for meg at jeg slikker til meg saltet fra huden hennes. Skipet krenger nå. Hun puster hurtigere, kjemper og vrir seg. Ut av ingenting setter hun i et gutturalt skrik fra dypet i magen, og kaster meg nesten av da hun går opp i bro.

Først fyller den voldsomme reaksjonen meg med frykt, men jeg skjønner at jeg må kjempe. Denne gangen er ikke vekten min nok, jeg må bruke all min styrke for å kontrollere

henne, og likevel er hun i ferd med slå seg fri, om ikke annet ved å støte meg opp i luften. Jeg begraver fingrene i jorden og skviser til. Skipet hopper og slår mot havflaten, og jeg mislykkes.

På høyden av en av riene letner grepet jeg har drillet i jorden. Hun bykser ifra med underlivet, vipper oss opp i luften og lander øverst. En lang stripe sikkell treffer meg i ansiktet. Hun knurrer som en av ulvene i istidens vinterlandskap. Atter berger Fortunas gave meg. Det er når jeg er beseiret at min frekkhet våkner. Jeg griper fatt i hver kvinnelig rumpeball og simpelthen snur henne tilbake. Selv i hennes galskapsblikk er et snev av overraskelse. Jeg støter hardt i et desperat forsøk på å vise at jeg ikke finner meg i mer.

Ansiktet hennes mørkner. Et tydelig tegn på at hun vil kjempe. Jeg kjører håndbaken mot pannen så ikke de hungrige tennene skal finne meg, kysser i stedet halsen som et øyeblikk blottes da hun gjør en vridning. Armer og ben klemmer til, og i stedet for å kaste meg opp i luften, vender hun meg over på rygg til hva enn hun har tenkt å gjøre med meg. Jeg vender henne over på rygg. Hun snur meg på rygg, og slik fortsetter vi over den flate marken. Den vinnende i øyeblikket markerer dette med støt og ... kyss, dog de er glefsende. Kanskje befinner jeg meg ikke i en kamp til døden. Vi når skoggrensen og kommer til holdt mot de morkne greinene til en mørk glenne. For å nøytralisere noen av de livsfarlige lemmene, slenger jeg lårene hennes tilbake og låser henne fast med anklene på skuldrene. Enda tar det litt tid før hun roer seg. Hun vrir seg fra side til side og forsøker å komme fri, men nå er det nytteløst under min nådeløse og iskalde beregning. Først nå går det opp for meg at hun gråter.

Et brummende sus fortsetter å stige. Jeg løfter blikket og ser en mørk sky av bier. Den svever der et øyeblikk og faller rett mot meg. Tusener på tusener av bier dekker kroppen fra isse til fot. Jeg blir klar over at jeg har løftet hånden avvergende, som om det ville nytte å smekke dem. Jeg blir også klar over at hun har fanget håndleddet mitt.

«Nei, kjære. Meroving, før de svek oss.»

Hver del av huden er dekket av bier. De klynger seg fast og vibrerer med vingene. Brummingen fra ti tusen små stemmer kommer sammen til et mektig brøl.

«La dem lage deg en kappe, Ingwaz.»

Varmen fra vingene treffer som en vind og omhyller oss med hetebølger. Jeg ser usikkert på henne, men hun ser rolig og betryggende tilbake. Den økte temperaturen synes å

trengte inn i kroppen og forandre ting der, varme selve blodet med ... ordet kommer til meg ... kongedømme.

Det er vanskelig å merke overgangen. Først letter noen få insekter, så en del flere. Plutselig er det så hele teppet blir løftet bort, og biene flyr av sted i en serie med dreierende spiraler og blir borte. Tilbake er bare meg og denne ... villkvinnen. Jeg har henne fortsatt skviset sammen med ankene på skuldrene, men hun ser ikke ut til å la seg merke med denne underdanige posisjonen. Fordi ... hun ikke kan kjenne skam.

«Det var snedig av deg å legge meg på den måten. Men det er på tide at jeg tar deg nå.» Hun smiler og fra der hun ligger, strekker hun hånden til ansiktet mitt og stryker meg over skjegget. Hvorfor ser jeg blomster overalt? Bakken er spekket med hvite kronblader.

I min undring senker hun lårene og låser leggene om midjen. Ser til skogkanten og den mørke skråningen som ligger der. Smiler lurt. For sent oppdager jeg hva hun vil.

«Ånei ...»

«Åjoda!»

Hun tar sats og bikker oss over kanten.

Raslende løvverk og greiner som knekker. Bakken er bråbratt. Hun over, under, over i et tett grep. Rullene blir til kast og vi letter. Braser direkte gjennom morkne stammer som feies til side og lander i et nettverk av sammenfiltrende greiner, som ett øyeblikk holder oss svingende tilbake, og gir etter med et kræsje. Vi flyr enda en stund, noen av rundkastene sender baken over hodet og tilbake samme vei. Sklir baklengs gjennom sleip mose og kommer til kanten av en fordypning. Der forsvinner vi over. Faller sprellende. Pusten slås ut av meg da vi deisende når bunnen.

Vi sklir sakte over det som synes å være lag på lag med sleip og fuktig mose. Skogens urmørke overtar. Etter fallet ned i fordypningen har vi endt opp ved kanten av et svart tjern. Først nå letner hun grepet, reiser overkroppene med lårene på hver side. Her har nok ikke sollyset nådd på over hundre år.

«Au ... Det gjorde veldig vondt ...»

Jeg tar meg til såret i siden, som har fått både direkte og indirekte treffere.

«Unnskyld. Kan du fortsette?»

Først forstår jeg ikke hva hun mener, inntil varmen fra henne gjør meg klar over det.

«Jeg ... Jeg tror det ...»

Så hun hever og senker seg med ryggen min presset mot en mosekledd stein. Jeg vil hvile mot henne, nå frem til brystene, men hun legger hånden på pannen og sier at det er forbudt. Kan bare betrakte det hele hjelpeløst. Ynke til det som skjer. Til slutt bestemmer hun seg for å være nåderik, og jeg får komme opp. Hun tar meg imot og lener seg tilbake.

«Jeg sa jo at jeg kunne ta meg av deg.»

Armene presser meg kraftfullt mot brystene, og jeg avgir lyder jeg ikke trodde jeg kunne utgyte, og skjelver en siste gang.

«Så, så ...» sier hun.

Jeg senkes tilbake til steinen, hvor jeg lener meg falleferdig. Forsøker å få tilbake pusten. Kreftene mine har hun tatt. Alt annet for den del. Rundkastene var bare den minste biten. Nå kan jeg avsløre det jeg har visst en stund.

«Jeg vet ... Jeg vet at du lurte meg.»

«Jasså?»

«Du fikk meg til å glemme biene og lurte i meg noe sopp. Og så gjorde du dette.»

Hun legger hodet avventende på skakke.

«Det er fordi du jakter på meg.»

Undrende betrakter jeg henne. Håret synes å være vektløst og flyter frem og tilbake som om det skulle være under vann. I det er lysende fasetter som gløder i ulike farger. Dyprødt, smaragdgrønt, mørkeblått og lilla. Skinnet fra fjellkrystaller som trer frem på dette mørke stedet. Hånden kjennes ikke ut som den er en del av kroppen da jeg løfter den og stryker gjennom gjenskinnet, som synes å bli sterkere ved berøring.

«Det skjer når jeg er meget kjær.»

Hun frigjør seg med et lite vipp. Reiser seg for å trone over. Jeg stirrer på skjødets, hvor det tyter ut med sæd i store mengder. Tykke kveiler henger fritt og blir liggende ved lårene. Jeg glemmer stadig å puste. Det er nok derfor alt er så svimlende. Jeg legger ansiktet inntil magen og klemmer til det jeg makter.

«Gjør som du vil med meg.»

«Det skal jeg,» sier hun og legger hendene lett på hodet.

Jeg mislykkes da jeg forsøker å reise meg. Festet forsvinner under hælene og jeg sklir på ryggen ned mose som er gjennomtrukket av fukt. Jeg kjemper for å komme opp, men bena har sluttet å samarbeide.

«Jeg ... Jeg vil at du skal drepe meg!»

«Åh?» Hun smiler. Et hvitt lys synes å omslutte den rake skikkelsen. Nå løfter hun hendene og kommer mot meg.

«Drep meg!»

Øynene er vrent i hvitt. Under hennes fot springer blomstene. De vokser, kveiler seg gjennom luften med nyåpnede kroner for hvert ett steg. Hvitveis, bekkeblom, blåklokke, alle slått til liv under trinnenens berøring. Fra knestående forsøker jeg å stavre meg opp. Det mislykkes nok en gang. Mosen gir etter og fører meg til bredden av tjernet, hvor baken plumper uti.

«Si meg nå ....» sier den lysende skikkelsen. «Hvorfor skulle jeg oppfylle ønsket ditt?»

«Fordi ...» Jeg finner grumset under og tror jeg kan stå. «... har ... d ... du har oppfylt alle andre.»

Lysfiguren flyter nærmere. Fortsatt blir livet til under føtter som knappest rører bakken. På et øyeblikk har blomsterkronene nådd sin høyde. En sti av liv i vakene av hennes gange. Jeg reiser meg og faller, forsvinner under et øyeblikk og står brysthøyt til vann.

Hun stanser ikke. Hun stanser ikke. Vannspeilet treffes av en fot og vibrerer uten å gi etter. Hun går på skimrende vann. Løfter bleke håndflater, ser ut med øynene i hvitt. Håret bølgende under mystisk lys.

Tårene renner ned ansiktet mitt, og jeg blir klar over at jeg roper mot henne. «Drep meg! Drep meg! Bare si meg hva du er først!»

«Er jeg noe?» sier røsten som fra sølvstrenger.

Jeg forsvinner under vann igjen. Er klar over at jeg er i ferd med å drukne.

«En alv? En fe? Val ... Valkyrje?»

«Du vet ikke mye, du.»

Dråpene drypper fra meg. «Bare sih ...» Lysets ferd over vann har kommet til ende. Hun er fremme. Senker hendene til ansiktet med den lette berøring av lys. «... si meg navnet ditt først.»

Apparisjonens ansikt glir inntil. Jeg blir brakt til taushet og vet det. Øyeeplene faller med et slag og er sorte. Et snerrende åsyn har vist seg, den vrengte kjeften blottes rekkene med tenner. Hun hogger til rundt munnen min. Velter hele kroppens lengde over med en enorm tyngde. Vannspeilet splittes og sluker oss.

Vi skyter gjennom et dyp like mørkt som underverdenen. Hodet mitt henger opp ned og på skrå. Nærværet om munnen er en knugende avgrunn, innehar et grep som er ubrytelig. Store bobler løsner og blir borte. Nå når vi bunnen, letter litt og faller til ro. Jeg vil gjerne se henne en siste gang, åpner øynene og finner bare konturen av tyngde og altoppslukende natt. Så dette er slutten. Det var ikke mye til liv, men en liten stund var jeg lykkelig. Det er alt som teller for meg. Jeg lar natten senke seg og forbereder meg på å langsomt kveles.

Støtet av luft fra lungene skjer ufrivillig. Igjen. Det tause skriket som er drukning unnslipper leppene. Jeg roper og ... blir møtt med strømmen av luft. Overraskelsen får meg til å gispe. Strømmen forøker seg bare. Nå hoster jeg og kjemper. Boblene stiger. Luftstrømmen vender tilbake.

Det tar meg tid å akseptere det som skjer, for slik er kilden til all mistro. Hver gang jeg puster ut, tar hun imot og lar boblene unnslippe nesen. Hver gang jeg puster inn, fylles munnen med en ny luftstrøm. Blikket mitt søker og finner øyne helt inntil mine egne, men det er umulig å lese noe der, innhyllet som de er av en vegg av mørke. Fingrene griper og klemmer maktesløse. Jeg legger dem til ro mot skuldre. Slutter å kjempe og lar det som skjer utspille seg. Forsøker å ikke gispe etter å ha vært grepet av panikk. Luftstrømmen som møter meg kommer jevnt og rolig.

En etter en tennes lamper i mørket. En dempet belysning faller, langsomt skimrende og i de dypeste av farger. Nå kan jeg se henne, til og med detaljene i fregnene. Hun ser vanlig ut, bortsett fra håret som bølgende er innsatt med lanterner. Henger over i vannet og holder meg fast. Brune øyne følger meg. Hun går visst aldri tom for luft. Sammen puster vi og lar

boblene stige en og en til en usett overflate. Det hjelpeløse grepet mitt blir en omfavnelse. Vi smelter sammen i en langsom tid som har blitt evig. Jeg overgir meg til min kilde.

Jeg kommer til meg selv et sted i skogen. Hun sitter over meg. Begge er vi fortsatt våtdryppende.

«Hva tror du jeg lærte deg nå?» Nesetippen berøres av en autoritær fingertupp.

«Jeg vet ikke.» Forvirret ser jeg meg rundt. «At jeg trenger deg for å puste?»

Hun betrakter meg smilende, men jeg har våknet til en horribel realitet. Et drønn går gjennom skogen, fulgt av et nytt, og et nytt. En vill rasling og brak fra knekkende trestammer. Det er lyden av hurtige steg.

«Det er kje ....!»

Jeg forsøker å komme opp, men dyttes bare resolutt tilbake.

Drønnene stiger, og det er så bakken rister.

«Vi må flykte! Vær så snill!»

«Hysj!» sier hun og legger fingeren over leppene.

Viljen til liv er sterk i meg. Aldri har jeg vært selvmorderisk. Det er nok derfor jeg lider så. Hvis hun ikke er med meg, er hun en motstander og må fjernes. Jeg forsøker å løfte henne av, men hun sitter bom fast og er ikke til å rikke.

En kakofoni overtar. Rystelsene blir til et jordskjelv. Trestammer faller sammen på alle hold.

«Du er jammen optimistisk hvis du tror du slipper unna nå.»

Et vanvittig brøl fyller virkeligheten. Stegene har blitt en tordenstorm.

Jeg løfter overkroppen og vrir meg avsindig i den fastlåste posisjonen. Klorer mot henne, kjærtegner henne, alt, bare hun skal slippe meg fri. Jeg skriker og blir klar over at hun på et øyeblikk har fanget håndleddene mine.

Jeg presses mot bakken. Jeg vet at kjempen har kommet, er over oss og tilstede. At den enda nå står over og betrakter meg.

«Stol på meg.»

Leppene våre møtes. Håret hennes faller over meg som en vegg.

Vi står ansikt til ansikt på en eng. Jeg er påkledd, og hun løfter sjalet til skuldrene.

«I innerlommen har du en fjær. Den vil jeg gjerne ha.»

Jeg overrekker henne fjæren, som hun tar imot mellom tommel og pekefingeren. Mens jeg ser på blir fjæren gjennomsiktig og forsvinner.

«Knel.»

En usynlig kraft kaster meg straks til bakken.

«Opp.»

Kraften trekker meg i oppreist stilling.

«Hah! Like underholdende hver gang.»

Jeg vakler bort til henne, og hun løfter halsen velvillig til kysse.

«Så, så,» hvisker hun.

Hun er borte, som om hun aldri hadde vært der. Jeg står med nevene pekende mot bakken. På avstand ser jeg henne.

«Kom-kom,» lokker hun.

Jeg følger vaklende etter.

Lenge vandrer jeg i det jeg tror er hennes farvann, gjennom landskaper som er så underlige at de må være sanne. Av og til dukker hun opp, står der og kaller på meg. Andre ganger kjenner jeg nærværet hennes eller vet hvor jeg skal. Dukker under tåkebanker, balanserer over røttene på smale stier, krysser sletter hvor langt gress taler mot himmelen. En fjern torden varsles gjennom skybankene. Min skikkelse er avtegnet under, omgitt av slørene fra stigende regndis. Skyenes vekt bærer all verdens styrke.

Fra en ås ser jeg vadefugler lette i store flokker. Deres grå omriss svinner på drømmeaktige vingeslag og synes å bli del av hvelvingen. Men jeg bryr meg ikke om det og ser lengselsfullt til innsjøen som blinker under en fjern himmelferd. Hun betrakter synet ved siden av meg.

«Jeg skal gjøre noe viktig. Bli her og ikke gå til vannet.»

Vissheten om henne blir borte. Jeg er da også bare en drøm. Et bilde fremtrer. Jeg er kledd i en hvit kjortel, smykket med en krone, og i hånden har jeg en dolk. Jeg har en vag forestilling om at jeg drikker en elv av blod. Så langt unna og lenge siden. Jeg har nesten glemt navnet jeg bar den gangen. *Sol Mithras Invictus*.

Forandring er en overgang mellom tilstander, nei, et skifte av bilder. Vannspeilet er brutt av en arm, så hvit at den nærmest er gjennomsiktig. Armen bikker, svaier og vinker. Den lengselsfulle trangten vokser til noe uimotståelig. Så jeg klyver ned en skråning mens jeg holder meg fast i dryssende jordsmonn. Befrir meg fra røttenes bånd i skogen og står ved vannkanten. Det som kalte er borte, men lengselen har vokst. Jeg vasser ut i elementet som alltid gir etter og aldri holder fast. Trinn for trinn utover et stadig voksende dyp, og et sted der ute belønnes jeg med at istedet for skyggen min over nettet av vannfasetter, er heller figuren av en kvinne med en kjole i bølgende hvitt. Ansiktet er strengt og aristokratisk. Øynene lukket under hvite øyelokk.

Overkroppen bøyes frem, langsmed kvinneskikkelsens bevrende bilde. Nesetipp og lepper berører vannflatens sovende avspeiling. Øynene hennes slår opp, og straks er kroppen stiv og fratatt all kraft. Jeg tipper forover, og vannsøylene tar meg imot som armer, selv før jeg treffer overflaten. Munnen åpnes brusende mens det brå suget mot dypet begynner.

Noe holder tilbake. En styrke spent imot søylene på jordens bunn. Vann blir til vannspeil som blir til en hinne som forlater ansiktet, og jeg henger i luften med den fresende kvinnen i hvitt festet til meg. Svarte, svarte, svarte er øynene.

En stemme jeg vagt gjenkjenner runger med voldsom kraft. Ordene tilhører et språk som er jordnært i all sin skarphet.

«Slipp! Jeg finner deg nede i vannboligen din!»

Ansiktet ved mitt eget tilhører et lik. Det sorte hatet i øynene gjør at jeg skriker.

«Jeg dreper hele din slekt. Slipp!»

Det dras og hales i meg i to retninger, men enda holdes jeg tilbake.

«Barna dine skal legges bleke foran deg!»

De kivende maktene gjør at jeg holder på å slites i stykker.

«S L I P P!»

Noe gir etter. Skarpe tenner synker dypt inn i nakkeskinnet. Jeg sendes høyt opp i luften og lander i en knugende omfavnelse. Dingler fortsatt fra kjeven som er låst fast om nakken. Bare gradvis slipper hun taket, knurrer, snerrer og berører meg med tungespissen, før jeg dumpes til marken som en leddløs dukke og blir liggende.

En hånd haler meg opp til knærne.

«IKKE! GÅ! TIL! VANNET!» Hvert ord sender ansiktet mitt vekselvis til den ene eller andre siden med ektefølt brutalitet. «JEG! SA! TIL! DEG ...!» Hun stanser serien med slag, og ser ned. Numment følger jeg blikket hennes. Armen henger slapt i en unaturlig stilling.

Hun favner kinnene mine, som kjennes helt følelsesløse.

«Åh, jeg beklager, jeg beklager, unnskyld, min vakre ...»

Mens vannet renner av meg, drysser snørr og tårer utover. Hår, fjes og kjølig ned halsen på en måte som visker ut grensene mellom oss. Hun finner en stiv pinne hun legger langs armen, og binder den sammen med myke seljegrainer. En slags stram liane brukes som fatle. Hun utfører oppgaven effektivt og i taushet.

«Det får holde inntil videre. Jeg ville slått deg mer om jeg trodde du skjønnte noe.»

Med en håndbevegelse får hun kraften til å løfte meg på bena.

«Vi er meget nær. Fra nå av går vi sammen. Du har å holde deg unna hurper som er grådige på lammekjøtt.»

I spissen for sine tropper, som i dette tilfellet bare består av meg, leder hun meg videre på vandring. Armen verker vondt, men det også kjennes kun på avstand. Utover det har jeg ikke tunge til noe klagemål, ingen innvending til det som måtte skje. Foran og bak er like fjernt, begge. Hun får skogen til å bøye seg eller forme portaler med hånden hevet, og på den måten skjærer vi i en rett linje mot et gressdekket bakkelandskap.

Det er her en av haugene tar til å røre på seg. Jorden ryr og raser, inntil den glir av helt og noe har reist seg. Jeg synes jeg gjenkjenner lammelsen idet blikket mitt vandrer oppover. Straks griper hun tak i hårmanken og tvinger meg i knestående.

«Hold deg nært fitta mi, så skal dette gå bra.»

Fjeset skyver hun direkte inn i favnen.

Min omgivelse blir overtatt av den ladede tausheten som alltid blir til der kreftene måler hverandre. To boksemestere i ringen eller formasjoner i falanks. Jeg har alltid hatt en formening om vold.

«Et lite uhell på veien, bare.»

Målet hennes høres gammelmodig ut, som om hun var fra en utkant på Island eller Færøyene. Likevel blir forståelige ord til utav helheten, per inferens. Selv nå, i denne underlige tilstanden, er jeg i stand til å sette sammen mønstre i hodet.

«Byttet er mitt. Det er virkelig et utsøkt eksemplar.»

Kun stemmen hennes kan høres. En sval skygge ligger over øynene og skjuler meg fra verden utenfor. Det er den vage duften av kjønnet hennes. Det ble visst som hun sa.

«Det er riktig. Du vil ikke utfordre noe så fryktelig som meg.»

Hun stryker meg en stund. Klemmer til rundt hårmanken, og så er jeg på bena. Jordknollen er borte, som om den aldri var tilstede.

«Ikke bry deg om ham,» sier hun. «Det var bare en gammel grinebiter som alltid blander seg i mine saker.»

Hun fører meg til en rund og flat stein som vises gjennom gresset på bakken. På den er det tegnet en sirkel underlige runer jeg aldri har sett noe annet sted. Vi stiger opp på steinen, og et blått lys skinner fra runene.

Den ledige hånden min gripes. «Jeg ville sagt at du skal lukke øynene, men du var jo alltid en eventyrer.»

Fargene vendes til sin rake motsetning, midlertidig kastet på hodet, og vi omgis av et mørkt tomrom. Jeg ser meg forvirret rundt. Vi synes å sveve i løse luften. Mørket er ikke uten innvånere. Overalt gir stjernene seg blinkende tilkjenne. Platen dreier rundt, og vi faller. Stjernene blir til lange spyd. Akkurat idet jeg tror jeg skal miste meg selv, står jeg på platen igjen, denne gangen på et nytt sted. Som for å understreke forskjellen på oss, stiger vi av i hver vår retning.

Vi har kommet til munningen av en liten innsjø som ligger skjult inn mot berget, kanskje fjernt fra alle steder i verden. Jeg blunker som om det er første gangen jeg ser sollys. I

sjøen under er det fisk som svømmer mellom de bleke flekkene av lys som ligger over deres oppholdssted. Kvinnen kommer opp ved siden av meg.

Jeg peker på de snodige fiskene som leker i det klare vannet.

«Ikke forstyrr dem. Kom.»

Hun leder meg over en lang og smal fjellhulle som fører til et stort platå. Det brede panoramaet som åpner seg viser et fjellandskap som tilsynelatende er uten ende. Hun tar opp det som ser ut til å være en knudrete rot, og dunker den mot bergveggen tre ganger.

«Hele hallen Heil!»

Som noe innlysende ser jeg at det slett ikke er en glatt bergvegg vi står foran, men en port. Hun stiger inn og vender seg mot meg. På bakken er en sølvtråd som skiller oss.

«Nå kommer det siste valget du vil foreta, og så får du aldri velge mer.»

Hun står der rak og stolt, fortsatt kledd i den jordfargede kjolen. Jeg har inntrykk av at jeg har kjent henne en evighet. Nei, mer enn det. Flere evigheter i en tid som gjentar seg, fordi ... hjulet dreier på seg, for alltid må bite seg selv i halen.

«Vil du stige over denne sølvtråden for meg? Det er mitt ønske at du gjør så, og du får selv bestemme om du vil.»

Jeg trår over sølvtråden. Hun er der og tar meg imot. Armene rundt meg skjelver, og hun svelger noen ganger mens hun ser opp på meg. Jeg skjønner ikke hvorfor hun må ta sånn på vei.

«Godt,» sier hun tilslutt.

Vi er bare i hulens mørke forkammer som leder videre inn i fjellet. Og videre innover dypet fører hun meg. Vi går over en smal bro som strekker seg over det som ser ut til å være en underjordisk elv. Det er ikke vann som renner der. Under er tusener av store bergkrystaller som lyser i overjordiske farger. Det er dyprødt, smaragdgrønt, mørkeblått og lilla, til og med rosa noen steder. Fargene gløder og veksler mellom å stige opp og synke ned. Jeg løfter den friske armen og peker forundret.

«Vannet kommer av og til fra isbreene. Ikke bry deg om det heller.» Ved enden av broen snur hun seg og vinker hendene til seg. «Kom-kom.» Til hennes kallerop finnes ingen innvending, og jeg følger. En stor skygge går med oss på veien.

Langt der inne kommer vi til en hall som jeg har inntrykk av er veldig stor, selv om den bare er vagt opplyst. Det er mange langbord med benker på hver side, og der finner hun meg en plass.

«Jeg vil at du skal hvile nå,» sier hun.

Det synes jeg var et godt forslag. Så jeg lener meg frem på den friske armen, legger kinnet inntil hakkete treverk, og sovner. Prosessen fremskyndes ved at hun stryker taktfast.

Jeg våkner av at hun svinger en diger jerngryte opp på bordet.

«Jeg tenkte du var sulten!»

Trebolle, tresleiv, en kniv og et krus har hun allerede satt frem. Mens jeg blunker tar hun øsen fatt og fyller bollen med det som ser ut til å være en slags stuing. En fyldig smak av kjøtt, urter og rotgrønnsaker møter meg da jeg setter sleiven til munnen med min venstre. Stønnet kommer ganske av seg selv, og jeg hugger innpå som en av sagatidens store helter. På tross av meg selv pipler en tåre frem. Sulten varte alt for lenge.

«Liker du det?» spør hun, og skjenker meg et krus vann. I rollen som bestyrerske over det generelle vel og ve, er hun for anledningen kledd i et forkle, ser jeg.

«Det er kjempegodt!»

Jeg tar et overblikk. Rundt om på bordene er det utplassert krystallglass som avgir et dempet gjenskinn i ulike fargesjatteringer. Det er sikkert de elektriske lampene som jeg så vidt har hørt om, men ellers aldri har sett. Utover det er store tønner stablet overalt, opp mot taket og langsmed veggene som er prydet med allslags våpen, det er sverd og hellebarder. Et litt maskulint preg, men det kjennes riktig så lunt og godt. Svært hjemmekoselig, må jeg innrømme. Og forrådet hun har ordnet seg med er sannelig formidabelt.

«Jeg tror ikke kjempen vil finne oss her!»

«Javisst, kjære.» Hun romsterer hånden gjennom håret mitt.

De sier at jeg hater og forakter mennesker, men jeg ville aldri fornærme husfruen. Hun har jeg vett nok til å gi min underkastelse. Så uten mye til forvarsel stapper jeg fjeset inn i dypet av forkleet og gnir nesen frem og tilbake.

«Takk. Tusen takk.»

Hun tar imot mitt hode og min hengivenhet med begge hender. Ingen romstering gjennom håret nå. Jeg klappes moderlig. Endelig frigjort går hun til den andre siden av bordet. Der finner hun sete og forsyner seg med stuing og et krus vann. Vi spiser sammen i taushet. Jeg er fortsatt glupsk som en ulv og har kommet til lag nummer to i magen. Strekker meg grådig mot øsen og gir meg selv påfyll. Apropos ulver, på hver av de fire grytebena er det ulvehoder i jern.

«Jeg har ikke noe imot å mate kjæresten min, selv om han av og til er veldig rar.»

Jeg kremter litt beklemmt. Nåja. Hun må først vise at hun kan te seg i selskapslivet. I førstningen kan jeg presentere henne som min gode venninne. De trenger jo ikke vite at jeg alt har ervervet meg hennes kvinnelige goder. Så får vi se.

«Men det er bra du viser takknemlighet. Ellers hadde det blitt små porsjoner.»

«Hvor små?»

«Veldig, veldig små.»

Jeg lurar på hva alle de andre driver med for tiden. Spesielt min sortkledde venn. Jeg savner den gamle rakkeren, merker jeg litt overrasket. Vel, skyss må skaffes og jeg må få områ meg. Det blir nok til at jeg tar diligence hjem. Hun må selvsagt være med, selv om hun ikke akkurat kan sitte på fanget mitt foran de andre passasjerene, slik hun antakelig måtte ønske. Hun vil nok være mye redd og titt og ofte behøve å leies ved hånden. En syerske må få ordnet henne noen anstendelige klær, så hun i det minste kan se ut som en dannet dame. Jeg ser for meg en rosa silkekjole og en bredbremmet hvit hatt mot solen. Jeg gleder meg til alle de tingene jeg kan vise henne. Hun vil nok gjøre store øyne når jeg lar henne få kjøre tog, eller hun får se et dampskip ved havnen.

Ingenting kan dog skjule at det er en pike fra hedningeland som ble min utkårede tilslutt. Det blir nok folkesnakk, men den slags gir jeg en god dag i og en takke meg til på kjøpet. Folkemeningen er alltid feil og kan ikke tas hensyn til under noen omstendighet, spesielt ikke for en mann av verdighet. Jeg vet meget godt hva som er riktig, og hun inngår i denne planen. Blodet må fornyes gjennom provinsenes livskraft. Napoleon, Alexander, Tordenskjold, alle var de fra utkanten. Det er forresten bare rimelig at kjolens nye eier må tillate den løftet libertinsk av velynderen, og da må hun nok holde hatten så den ikke flyr av i dønningene. Jeg tillater meg å drømme meg bort en stund.

Fanden, jeg glemte at jeg ikke har noen penger. Kanskje den sortkledde kan bidra med nok et lån? Han av alle vil jo skjønne at det er en hellig sak.

Tredje porsjon forsvinner ned ulvegapet som er mitt. Platon tok feil da han mente at menn som ikke lenger kan fråtse, ikke har mistet noe. Men så så han så mye bort at han endte utenfor verden. For å veie opp for min forslukenhet, spør jeg henne hva oppskriften er.

«Man har det man tar,» sier hun. «Noen hester og alver kastet i en gryte, kokt opp under omrøring på svak varme.»

Jeg slipper sleiven fra meg.

«Men det er anstrengende å lage. Blir så mye bråk og brøling. Slitsomt!»

«Du må unnskyldte at jeg sier det, frøken,» begynner jeg litt beklemmt. «Men du er den mest fornøyelige skapning jeg noensinne har påtruffet.»

Det er for så vidt sant. Den feminine personligheten, ispedd et islett av tvers igjennom maskuline manerer, gjør hennes selskap til en sildrende fryd. Det er så huden sitrer noen ganger.

«Jeg kan si det samme.»

En ladet stillhet råder mellom oss en stund.

«Fortell mer om deg selv.» Hun betrakter meg med hånd på sin hake og et intenst blikk. Selv jeg kan skjønne at jeg tas under vurdering. Det er ikke den slags jeg liker, for ofte kommer det frem ting de kan gå amok over. På den annen side virker det ikke som om hun har blitt brydd så langt.

«Vel, jeg er poet under gudenes nåde og filosof til kongens ... hm ... unåde.»

«Sa ikke du at gudene hatet deg?»

«Det gjør de. Derfor gir de meg av og til goder, slik at torturen kan bli mer langvarig.» Som ved ettertanke spidder jeg en kjøttbit med kniven. «Du, kjære frøken, er en av disse godene.»

«Så jeg er en kilde til tortur. Interessant.»

«Glede fører alltid til lidelse.»

«Da er det nok best å være nedfor hele tiden!»

Jeg stanser litt. Nå er det min tur til å feste blikket til henne. Utfordrer hun meg? Få kan stå imot meg under tevlinger med ord. På den måten er jeg en sofist, fordi det er kappestriden i seg selv som avgjør hvem som har rett. Best at jeg er vaktsom og yter mitt ypperste, i så fall.

«Selv er jeg også skald. Det overrasker meg ikke at du har tatt opp et slikt virke, fordi det er det første steget til galdrekunst.» Hun smiler, er det for å betrygge meg? «For meg handler det om å forhøye følelsen. Alle følelser,» legger hun til, som for å understreke. «... og der er du meg til hjelp.»

«Den gudene vil ødelegge, slår de med raseri.»

«Det var ikke en gud som brakte deg til dette stedet. Og du vil aldri se min fulle vrede.»

Der var en tvetydighet. Vil jeg ikke, eller kommer jeg ikke til å se det? Nøkkelen til sannhet er paradokser og tvetydighet, vet jeg. Det forteller jeg henne, og hun er enig.

«Hva med kongen? Hvorfor er ikke tjukken sjøl blid?»

«Misforstå meg ikke ...»

«Neida!»

«... jeg vil aldri bli noe så vederstyggelig som en parlamentariker. Standpunktet bringer videreførelsen av Napoleons slavestat og jakobinernes terrorvelde mot hver av jordens høye blomster. Men jeg vil at noen fra Ynglingætten skal sitte på tronen.»

Jeg forteller henne hvordan vi straks burde innlemme Island, Grønland og Færøyene til det norske storrike. I lengden taler vi her om et nordisk storrike, ledet under Ynglingættens framifrå og krigerske representanter. Slike som svensker og dansker er jo morsomme, de, men vi må huske at vi her taler om noen som er mindreverdige i tanke, følelse og evnen til selvstendighet. Svensker egner seg best i en tjenende stilling, som trikkeførere og postmenn, eksempelvis. Danskene kan henses til å dyrke poteter og kålrabi. Men for å oppnå det må arvingen fra folkedyppet hentes opp, og jeg tror det kan finnes i de gjemte daler.

«Det kan saktens hende at du er en Yngling.»

«Beklager å si at det stemmer ikke. Jeg stammer fra den første av alle ætter.»

Jeg vil svinge neven i tilgjort skuffelse, men greier bare å skade meg så det gjør gruelig vondt. Høyrearmen er jo holdt oppe i en primitiv fatle. Det var nok kjempen som gjorde det. Jeg lurer på hvordan det skjedde. Huff, nok en ting å bekymre seg over. Jeg håper armen kan gro sammen. Jeg hater skader og sår som aldri vil gro.

«Det glemte jeg nesten.»

Hun reiser seg og blir borte ved noen skap. Kommer tilbake med noen krukker og digler, utplasserer så sin smekre bak i et skinnbelagt og bredt sete jeg ikke har lagt merke til før ved bordets kortende. Klapper hånden eiesykt ned i dypet av favnen.

«Nå kan du legge hodet ditt her.»

Jeg har alt underkastet meg henne i rollen som husfrue, men det var da hun ga meg mat. Jeg kan ikke alltid la meg føre etter neseringen. Men mens jeg ser på, smiler hun og lar forkleet langsomt gli bort, før det legges til side. Færre lag mot det aller helligste. Mer forlokkende på den måten. Huff, hvorfor vet hun alltid hvordan jeg tenker? Så jeg reiser meg, og legger kinnet mot alle drømmers opphavssted. En poet ville kanskje kalt det for drømmehulen? En interessant tanke. Nesten like interessant som følelsen av mykhet som presser mot meg.

Jeg protesterer da hun begynner å flytte armen, og kommer med et utrop da hun fjerner fatlet. Skarp smerte melder sin ankomst. En hånd presser hardt, meget hardt mot nakken og fjerner motstandens mulighet. Like urovekkende er at det glimter i en bronsekniv idet skjorteermet snittes hele veien opp.

«Du har allerede lovet å vise meg tillit, og den som brekker et ben, må kunne helbrede ett.» Hun gnir inn sårstedet med salve.

En varme, nei en ild, jager langs armen, og rommet synes å lyse opp i et overnaturlig lys.

«*Ben zi bena, bluot zi bluoda, lid zi geliden, sose gelimida sin!*» synger hun.

Lyset glimter, flakker og blir borte. Hun har grepet buksebaken min og via den heiser hun meg opp i fanget.

«Åh, forresten. Jeg skylder deg noen klaps.»

Til forskrekkelse og uverdighet buksenes buksen, og slagene baken utsettes for er så brutale at det ljoner. Det er først sprellende at jeg kommer fri, og jeg vakler bakover med begge hender for det krenkede stedet. Skal da virkelig all mandighet gå tapt? Jeg kommer med mitt utrop og min anklage ... og løfter hendene foran meg. Armen ... den er hel. Som den aldri var blitt skadet, ja, nesten bedre enn hva den var.

«Det er jo fantastisk!»

Hun betrakter meg og opptrinnet med fornøyelse. I gledesrus tar jeg tak i henne og løfter henne opp av setet. En prest bør ikke danse, og ikke jeg heller, men nå danser jeg og hopper jeg med et fast tak rundt midjen hennes. Hun ler med meg og med mine ville utbrudd. Tilslutt må hun minne meg om å heise buksen på. Jeg har gått helt inn i villmannens tilværelse, og det er knapt så jeg bryr meg. Hun må være en medisinkvinne av et slag. Det er mirakuløst. Nesten som trolldom.

«Buksen på, skjorten åpen. Ennå er jeg ikke ferdig.»

Hun får meg rolig og kneler foran meg. Hendene hennes finner salve fra krukkene og legges på det store merket. Jeg ser opp og merker hvordan skyggene kryper nærmere. Nå tar det flakkende lyset til igjen.

«*Thu biguol en sinthgunt, sunna era suister, thu biguol en friia, uolla era suister!*»
messes det. Et øyeblikk høres stemmen flerstemt ut, og jeg ser figurer i skyggene. Lyset faller tilbake og er rolig, og såret .. er helbredet.

Jeg faller ned på kne sammen henne, og vi favner hverandre. Ingen frelse som ekte frelse. Og jeg som trodde at godheten var en løgn.

«Hvordan kan jeg noensinne tilbakebetale deg,» sier jeg.

«Med deg selv,» sier hun. «Men det har du alt gjort.»

Nå kan jeg ikke nekte mer. Min kjærighet var alltid underdanig. Så jeg gjemmer hodet mot barmens milde varme. Gunst og nåde kommer ovenfra i form av kjærtegn.

«Mye ser jeg og mer er det jeg vet,» fastslår hun. «Skal vi feire?»

Rørt og vaklende finner jeg plass på benken igjen, mens hun slår hull på en tønne og fyller en stor seidel til randen. Full av attrå tar jeg henne på fanget da hun er innen rekkevidde. Det finnes konkrete former for kjærighet, og de er de beste. Fordi hun er så

meget glad i meg, vil hun selv holde karet til leppene mine. Seidelen bikkes, og jeg tar imot en overflommende strøm med skummende øl. Jeg drikker grådig. Bare av og til sørger hun for å holde tilbake. Hodet har begynt å svimle faretruende da hun setter seidelen fra seg på bordet. Det var sannelig mye. Begeret er ikke engang halvtømt.

Jeg vet å ta for meg på mer enn en måte. Så jeg trekker hver kjolestropp ned slanke skuldre og ved bysten røsker jeg hardt og kompromissløst. Brystene velter ut og gjør et lite hopp før de faller til ro. Til tross for meg selv må jeg stønne. Stapper så mye av hvert tungtveiende kvinnebryst jeg kan i munnen, og sutter i vei så umettelig at jeg blir klar over små gryntelyder som kommer fra nesen. Kanskje best å finne ut hva hovedpersonen selv mener om saken? Jeg gløtter opp et lite øyeblikk. Hun ser ned på meg med en blanding av fornøyelse og mild overbærenhet. Da er jo alt i skjønneste orden. Nesen bruker jeg til å lage sirkler på fukten rundt stive brystvorter.

«Det er mest for barn, så da passer de jo utmerket for deg.»

Hun griper seidelen med begge hender og legger hodet tilbake. Tømmer i seg innholdet i et eneste langt drag. Noe renner ned munnvikene og ender som svale sjøer i brystgropen, samt rislende elver på hvert svulmende bryst. Ivrig er jeg behjelpelig med å lepje i meg alt sammen. Huden hennes smaker salt og varme.

«Dette minner om feiringen etter Lindisfarne!»

«Var du der?»

«Der, og mange andre steder.»

«Men ... hvordan kan du ha vært der?»

Noe i meg griper inn, omsider. Har jeg ikke alltid hørt den type snakk fra henne? Bildet som blir til av bruddstykkene, leder til noe utenkelig.

«Det er helst puppetid når det er leggetid,» sier hun og heiser kjolen på plass, og med det gjemmer hun vekk jordgudinnens gave. Sinnets søte lake senker seg en smule, gjør at jeg kan blunke litt og få sansene tilbake. I mellomtiden går hun til den andre siden av bordet og tar sete.

«Det er nok på tide å avklare noen detaljer,» sier hun og setter fingrene formelt sammen.

Jeg er oppmerksom nå, og lutter øre. Det er en klok mann som kan veie for og mot før han feller sin dom.

«Hvor tror du at du er nå?»

«Vi er i hjemmet ditt.»

«Og hvem tror du at jeg er?»

«Du er ... du er ...» Ord blir mangelfulle når man mangler begreper. Hennes person er omgitt av følelser, inntrykk og farger, men ingenting konkret som jeg kan feste meg ved. Så jeg må melde pass.

«Jeg er ikke sikker, for å være ærlig.»

«Da kan jeg opplyse deg om at du har blitt bergtatt, og at du snart kommer til å være rundtatt også!»

Jeg merker at jeg går fra oppmerksomhet til vaksomhet, og at jeg kanskje burde gjort det for lenge siden.

«Du spiste av maten min. Først jordrøttene i myren, så rypene i fjellet, og det har jeg betalt i dyre dommer for. Du ba meg varme deg. Best av alt, du hadde samkvem med meg. Ifølge regelen har du overgitt din frie vilje. Alt som er deg tilhører nå meg.»

«Hva slags regel!»

«Nå synes jeg du spør veldig dumt, kjære.»

Dette må være en slags spøk. Det kan bare ikke stemme. Det er faktisk helt umulig.

«Det er ikke mitt ansvar at du er uansvarlig. Derfor overtar jeg nå ansvaret for deg. Velfortjent, vil jeg si, for mens du sov var jeg ute og betalte en hel gryte gull for deg. Hun vi fornærmet er var for skade, og fra det er hun navngitt.»

Selv i denne galskapen må jeg avveie mine valg. Jeg smalner øynene vurderende mot henne. «Hva skulle hindre meg i å dra herfra? Du?»

«Om du ser bort fra alle de magiske båndene som binder deg til dette stedet, så ja. Meg.»

«Men det er jo latterlig. Det er ... det er ...»

«Tenk deg om. Hvorfor skulle en pike som meg bo på et sted som dette?»

Jeg ser opp på vegger i granitt. Helt til huletaket som dreier fordi det svimler. På instinkt klamper hendene til rundt benkkanten. Hun er ikke det hun utgir seg for å være. Hun er ... Jeg klarer ikke å fullføre tankerekken.

«Til gjengjeld skal jeg være veldig snill med deg. Holde deg ved kost og kosten. Bare slå deg av og til.»

Hun lener seg frem til lysets terskel. Gulnende huggtenner fremtrer i skinnet fra lampen, kurvet og lange fra munnens underdel.

«Det er riktig. Lyset fra krystallen lyver ikke.»

Jeg reiser meg, rygger og ender med å ramle over benken. Erkjennelsen slår på plass som en gruvetralle. Alt står i klarhet. Piken som jeg møtte. Jakten og flukten og hvordan hun forledet meg. Fra gulvet kan jeg bare iaktta at hun stryker kjolen på plass, reiser seg og kommer. Er det en hale jeg ser svinge der mellom bena hennes?

Hun lener seg ned mot meg med hendene på knærne. «Du er temmelig langt fra Nidaros nå, vennen.»

Hvorfor vil ikke kroppen samarbeide? Føttene finner ikke feste. Har jeg ikke opplevd dette før? Har jeg ikke opplevd det mange ganger?

«Det var nære på en stund, men reisen har så vidt begynt. La oss bli bedre kjent.»

Nå som illusjonens gjenskinns har glidd av, ser jeg henne endelig i klarhet, slik hun egentlig er. Fregnene er ikke fregner, de er huden, like jordfarget som bekleddingen. Trekkene er skarpere og mer avlange. Kjeven er fremskutt, pannen står mer på skrå. Og bak henne, denne halen, svinsende og svansende mens hun, nei denne skapningen, står i avventende positur.

«Du trenger å trøstes, ser jeg. Kom i armene mine.»

Noe klikker på plass. Kontrollen over kroppen gjenvinnes og øyeblikket etter befinner jeg meg i en omfavelse. Men øynene som møter meg er ikke brune og varme som jeg er vant til, de lyser rovdryrgult og eiesykt under gjennom boringen fra spaltede pupiller. Kompakte sener og musklens bulende antydning, huggtennes herdede kurvatur, alle vitner de om den

type drapskraft som kan rive og flenge i løpet av et øyeblikk. Jeg blir slapp og avmektig og slipper ut av grepet, og nå rygger jeg forsiktig og prøvende.

«Ikke kom nærmere.»

«Liker du meg ikke?»

Skapningen tar noen steg og legger hodet på skakke. Jeg sørger for å opprettholde avstanden mellom oss. Uten å vise det eller kaste med blikket, har jeg fått omgivelsene i en viss oversikt. Dette er en hall hvor rad på rad med benker og bord er plassert, tilsynelatende stor nok til å romme en hel hær. Men langt der borte er tunnelåpningen hvor jeg kom inn i en eller annen form for ørsk. Kropp og muskler er avslappet mens jeg venter på det opportune øyeblikk hvor de skal stramme seg i mitt livs innsats, og jeg kan løpe som vinden. Slåss kan jeg ikke. Det bør jeg ikke.

«Se bak deg.»

«Jeg faller ikke for et så enkelt tr ...»

«Det burde du!»

Stemmen kom fra like bak øret og lange armer legges over skuldrene. På et øyeblikk, nei, en tid som er mindre enn et øyeblikk skiftet skapningen posisjon og fremtrådte et helt annet sted. Igjen slipper jeg ut av grepet omkring meg.

«Litt blyg, kanskje? Jeg har god tid.»

«Hold deg unna!»

«Unna! Unna!»

Jeg er rask når det teller. Alltid kalte de meg lettfotet og jeg har danset over skare. Men skapningen speiler hver av mine unnvikende bevegelser. Jeg foretar en finte i en retning og gjør et sprang i den annen, så voldsomt at lårmusklene nesten rives av. Skapningen bykser og lander rett foran meg.

«Hah!»

Jeg stuper under ett av bordene og kravler sammenkrøket så hendene klasker mot gulvet. Smetter ut og reiser meg. Endelig kan jeg løpe. Ut av ingenting synes skapningen å stige opp fra bakken og fanger meg med et fast grep på hver skulder. Jeg skyves tilbake til bordene.

«Er jeg virkelig så ille? Jeg foretrekker å ikke bedøve deg. Jeg vil bare at du skal akseptere det som har skjedd.»

Jeg skjelver i grepet og merker at jeg gisper. «Hva har ... hva har skjedd?»

«Du er bergtatt. Du er min.»

Hendene mine finner bordkanten og kan ane berøringen av noe, er det et skjefte? En iskulde kommer over meg og gjør at jeg kan se i klarhet. Det er isbreen jeg har i mitt indre, som gjør at jeg kan se rolig på enhver situasjon. Bare iaktta, fri for smerten ved å være et menneske. Isbreen taler, og jeg vet hva jeg må gjøre. Hva jeg alltid har måttet gjøre.

Situasjonen. Svakheter. Ruten inn. Jeg har å gjøre med et kjærlighetssykt monster. Den avskyelige kaospølen har alltid hatt et kvinnelig preg, og kvinner er svake. Lette å forlede, lette å lure, evige ofre for overflate og tilsynekomst. Følelsene deres en latterlig og lettformelig deig, de gir etter for enkle stemninger og den vind som råder for øyeblikket.

Så jeg gir henne det hun vil ha. Jeg vet ikke hva det er jeg sier, bare at ordene er like falske som de er fagre. Noe om redsel som skjuler en dyp affeksjon, og begge deler skammer jeg meg over. Noe om det spesielle ved henne som har røvet hjertet mitt. Noe om den troskap jeg aldri har vært i stand til.

«Det var fint sagt.»

Fingrene mine strekkes frem og berører den brune huden som byr meg så imot. Hvis hun hadde vært et menneske, ville det vært av mindreverdige rase.

«Lukk øynene og len deg tilbake. La det skje.»

Det overrasker meg ikke det minste at kvinnebeistet gjør som jeg sier. En arm har et fast tak rundt livet hennes, den andre kjærtegner henne en siste gang, og så finner jeg det jeg ante berøringen av, skjeftet på kniven. Hardt og med sølvets hurtighet støter jeg knivbladet mot den blottlagte halsen.

Blikket mitt er så målrettet at det tar meg litt tid å forstå at spissen har stanset ved halshuden. Håndleddet mitt er fanget og holdes fast. Med en foraktelig bevegelse vrir hun rundt og lar smertestøtet sende meg på kne. Kniven er i hånden hennes.

«Du vet, jeg har levd en stund.» Hun setter kniven mot bordplanken i tykk eik og presser bladet langsomt hele veien inn. Snur seg vekk og løfter hendene til ansiktet.

Skriket. Skriket. SKRIKET. Det fyller selve eksistensen og kaster meg til grunnen. Jeg løfter hendene til ørene og presser det jeg makter, men det er ikke nok til å dempe larmen det minste. Synsfeltet skaker, vrir og vender under lydets inntrengning.

Hun har snudd seg. Tårer renner fra henne i brede strømmer. Øynene blanke, ansiktet uttrykksløst.

Det er en stemme som kommer gjennom pipingen og de uklare dottene jeg har i ørene. «... dri, aldri har noen noensinne såret meg som det du har gjort nå.»

Hun går amok blant møblementet på en måte intet levende vesen kan ha sett. Løfter eikebordene, en lengde på tretti alen eller mer, høyt over hodet og sender dem flyvende flere hundretalls skritt inn i mørket. Kyler benker inn i steinen som rambukker og lar dem splintres.

Jeg er på bena og løper bort til langveggen. Skjelver så mye at jeg river ned flere hellebarder i forsøket på å gripe tak i dem. Endelig finner jeg noe som holder seg gi ro lenge nok til at det kan brukes, river til meg et skjefte og trekker ut et bredt og langt sverd. Klingen er merket med runer og et hakekors er risset inn i hjaltet som bumerke. I død og i liv et verdig våpen. Det oppskårne ermet henger og slenger rundt høyrearmen, så det ruller jeg opp ved skulderen.

«Åhåhåhå! Tror du virkelig at du kan stå deg imot meg!»

Gradvis går det opp for meg at jeg har en stemme når jeg snakker. «... ut herfra, ellers dreper jeg deg!»

«Prøv.»

True gjør man aldri to ganger. Så jeg senker hodet og stormer frem som en vær. Legger hele kroppen inn i sverdets svingende bane.

Det er umulig å si hva som var fulltrefferen. Liggende kommer jeg til meg selv. Sverdet er fortsatt i neven. Jeg er i ferd med å stige opp med våpenet holdt avvergende på skrå, da hun melder sitt oppmøte og røsker meg dinglende i luften etter handleddet. Like etter slynges jeg for hennes føtter. Den knasende lyden til vridningen hun foretar, fremkaller et smerteskrisk.

«Mang en helt har jeg brakt i kne. Hvorfor skulle du være annerledes?»

Tennene slutter seg om stålet på sverdbladet, som brister idet kjeven hennes klamper sammen. Våpenet faller klirrende fra hverandre i to deler. I mellomtiden er jeg i ferd med å krabbe bort. Et fryktsomt vitne til kreftene som er i sving, og jeg ønsker jeg var død. Alt som gjenstår er å slukes i dragsuget.

Hun snur seg bort. Tankefullt plukker hun opp hvert splintrende fragment. Et blått lys glimter og klinger er igjen hel.

«Kongevåpenet tilhørte Luva og kan ikke breste før nordveien er ingensteds-veien. Uenige og troløse til Dovre faller!»

Sverdet som hun kaster og lar fange i luften, svinges og dreies i håndleddet som et stadig hurtigere hjul. Idet hjulet blir uklart slipper hun og velter sverdbladet om arm, skulder og nakke. Våpenet snor seg som noe levende om kroppen hennes, og da det endelig glipper og flyr bort, har hun alt tatt imot skjeftet og presenterer sin væpning løftet over hodet. Mens jeg ser på, støter hun sverdet inn i bergveggen nesten ned til hjaltet.

«Jeg trenger ikke våpen for å håndtere deg, ditt frekke lille rødbryst.»

Mer trenger ikke jeg å høre på, fordi jeg er allerede på vei bort mot tunnelåpningen.

«Hvor skal du? Jeg er på langt nær ferdig med deg!»

En vegg av blå helvetesild blokkerer fluktruten. Flammene kom så plutselig at jeg faller på baken i overraskelse. Nye ildtunger kastes mot meg. Det går opp for meg at jeg løper sikk-sakk mens blå ild stadig blusser opp til alle kanter. Hun ... hun leker med meg. Da jeg løfter blikket, ser jeg hvordan ild springer fra fingrene, mens hun ser på meg med et ansikt forvridt i hevngjerrighet.

Ikke kan jeg flykte. Ikke kan jeg slåss. Men en siste fluktrute gjenblir for den fortvilede. Den eneste ruten som gudemakt ikke har tilgang på. Jeg later som jeg er blindet av frykt, før jeg kaster meg mot et spyd som har rullet ned på gulvet. Hurtig vender jeg odden mot meg og støter skaftet på skrå mot bakken.

«Nei!» skriker hun skingrende.

Ut av ingenting dukker hun opp ved min side og sparker spydet unna, rett før jeg faller på ansiktet. Hun løfter meg opp etter håret og kaster meg inn i veggen. Der siger jeg langsomt ned med luften slått ut av meg.

«Ingen får krenke meg! Ingen får unnslippe meg heller!»

«I-ikke kom nærmere!»

Over meg er et slags løvepreget våpenskjold med kryssede klinger. Dem triver jeg tak i, og snart står jeg der med en kårde i den ene hånden og en tynn dolk i den andre, i en ekte fjortenhundretalls-stil. Hvorom allting er, det er en væpning som jeg er mer vant til og som passer meg bedre enn et klossete og bredbladet sverd. Hurtighet og presisjon kan kanskje slå grenseløs styrke.

«Jeg både krenker deg og unnslipper deg, ditt uhyre!»

«Det får vi jammen se på. Vet du hvem den kården tilhørte?»

«N-nei!»

«Wessel og Peter! Vesle Petter! Jeg lurte fra ham kården og byttet den ut med en som var ubrukelig.»

«Hv-hvorfor gjorde du det?»

«Fordi han fornærmet meg!»

Hvor ruvende hun er. Hvor fryktelig hun er. Gule ulveøyne som betrakter meg i hunger og galskap, den flengende kjeven. Vanviddsstyrke og hekse-makt. Men jeg er den som vil forsøke til det siste, selv om hun sier at hun har tatt min frie vilje. Har sjelen min gått tapt? Jeg kan ikke tenke på det. Hvem skal jeg be til? Herren min Odin eller Gud? Helvete ... Jesus kommer ikke ned hit og han vil ikke frelse en slik som meg. Da gjenstår bare ...

«Odin!» skriker jeg i trass. «Tor, Frøy og Frøya!»

Utrolig nok stanser hun opp med et misfornøyd uttrykk i ulveoppsynet, enda mens hun var på vei.

«Stygg i munnen er du også. Den kan vi vaske ren med såpe!»

Jeg benytter anledningen til å smette forbi henne. Er nødt til å finne et overtak på et vis, derfor jumper jeg opp på ett av bordene som står der hulter til bulter. Kanskje en høydefordel kan holde beistet stagge.

«Tyr!»

«Verre! Nå frister du virkelig lykken!»

Hun sparker like godt til bordkanten, som bikker på høykant og velter overende mens det stønner og klager i mishandlet treverk. Heldigvis har jeg alt hoppet over til neste bord i rekken. Jeg ville ropt ut i feiring, var det ikke for at hun hever bordet som i et trillebårløft, tar mitt fotfeste og sender meg rullende ned den lange flaten. Rett før jeg velter utfor, slipper hun taket så bordet drønner på plass. Jeg forsøker å få orden på kårde og kniv og oppdager for sent hva hun har i gjære. Hun er allerede på vei ned fra et høyt sprang og planter begge bena i enden på motsatt side. Som skutt fra en katapult flyr jeg gjennom luften, brystet først, bak er armer og våpen utstrakt. Hun kan springe, hun kan springe, og jeg er i bane mot henne. Det slår i et kjoleplagg, og hun er der. Møtt av villdyrets vanvittige byks tas jeg imot alt mens jeg er flyvende. Det er nesten en omfavelse. Da vi lander, svinger hun meg rundt som en olympisk bryter og slipper. Jeg slår en hoppende kollbøtte langsmed gulvet i et strekke som sender meg til den andre enden av hallen. Selv satt overfor denne urimelige overmakten, er jeg en kriger. Ennå har jeg ikke sluppet tak i noen av mine våpen.

«Jeg er den sterkeste! Jeg er! Ene og alene er jeg den aller sterkeste!»

Hun er på vei mot meg i stormende løp. Jeg stiger opp og støter kården foran meg så hardt jeg kan make. En dirring forplanter seg gjennom hele klingens lengde og fortsetter opp armen. Vi ser begge ned. Våpenet har gått rett igjennom brystet hennes og står ut på den andre siden. Alt mens jeg ser på, tar blodet til å velle ut munnvikene hennes.

«Åh, elskede ... elskede ...» Det døende blikket hennes er sorgfullt. «Jeg kunne ha elsket deg ... Jeg var den eneste som kunne ha elsket deg ...»

Den røde fossen åpner seg og brer seg som en flodbølge mot et forpint bryst. De stivnede øynene renner over av tårer. Hodet bikker mot en usett himmel. Kanskje var kjærlighet og noe himmelrik for alltid usett for henne, slik det er for meg, og nå er det omme.

«Jeg beklager! J-jeg ...!» Jeg slipper kården og tar henne i armene, klemmer henne til meg alt det jeg kan make.

Kvinnen er borte. Jeg står og omfavner ingenting. Forvirret ser jeg meg rundt. Det eneste som bryter tausheten er kården som klapper mot gulvet.

Latteren skingrer tilsynelatende fra alle kanter. Klirrer og klinger like hjerteløst som lys gjennom istapper. Ingenting er så grusomt som kvinnelatter, så bunnløst som deres galskap og vrede.

«Din tosk! Du kan aldri drepe meg! Aldri!»

Nå ser jeg henne, fremtredd i en aura av blussende blått lys. Hun løfter armene og kaster hodet tilbake.

«EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEeesssssk meg!»

Overalt stiger eikebord og benker og de massive tønnene, løftet av det skingrende ropet. Den blå ilden farer i villskap over gulvet, som en fotløs drage uten hode og vett. Brannen slår forbi og heten trekker all luft fra brystet.

Flammene glimter, gløder blått og synker. Nå råder taushet. Hun står der stum og urørlig som en av antikkens gudestatuer. Ansiktet tilhører sfinksen. Gjenstander store som små dreier langsomt i luften, fylt med en kraft som er over naturen, over vitenskap og forståelse.

«Det var et gammelt lysalvtriks. Det viser deg hva du frykter aller mest. Først forsøker du å drepe meg og nå dette. Interessant!»

Møblement og alt som ikke er naglet til steinen, flytter seg opp til hulehvelvingen på tiden det tar å blunke. Hun senker armene og alt kommer drønnende ned rundt oss. Store geysirer slår i været fra noen av tønnene. Det virker som hun vil rasere mest mulig. Kanskje river hun fjellet ned?

«Du er klar over at jeg kan avslutte dette når som helst?» sier hun da bråket har senket seg i roen som bare ødeleggelse kan gi. Splintrede planker, løsnende jernbøyler, hellebard og fjøler ligger strødd.

Jeg plukker kården til meg. «Jeg ... jeg tror deg ikke!»

«Dimmu.»

Alt lys synes å trekkes til et eneste punkt og drar skyggene etter som et grått tørkle. Jeg står i en avgrunn under fullkommen natt. I førstningen skal jeg til å spørre henne hvor hun er, men tar meg i noe så håpløst naivt. Langsomt dreier jeg kården foran meg og holder dolken klar til å parere ... hva?

Det fortsetter slik. Det forsetter slik. Ingenting skjer. Jeg begynner å flytte meg på skrå. Om jeg bare kan finne tunnelutgangen, kanskje føle meg frem langs veggene. Er dette hennes måte å ta siste rest av nervene mine på, eller har hun kanskje tenkt å forlate meg i det ytterste mørke, for å pine i hjel den tiden jeg har igjen? Lenge har jeg ønsket å gråte, og pusten kommer ujevnt. Fanden, jeg må passe på så hun ikke hører meg. Dette er for

ydmykende. Hørselen flyter og suser omskiftelig når jeg forsøker å lytte etter nærvær i det usette.

Jeg har på en måte forsonet meg med denne tanken, at hun skal ha forlatt meg, og har rettet ut ryggen da anfallet kommer.

«LJOS!»

Hvite kronblader fra en stjerne folder seg ut, og så er alt synlig. Hun er over meg og har alt løftet meg klar av gulvet. Jeg rakk ikke engang tenke på å reagere. Men nå ... selv om jeg ikke får puste under trykket fra hendene som slutter seg om halsen, flytter jeg kården en anelse. Smerteglimtet stanser all aktivitet da jeg slås hardt inn i veggen, og igjen, og igjen. På det tredje slaget faller kården fra en nummen hånd, og dolken følger snart etter, helt av seg selv. Jeg slenges til gulvet og først nå blir jeg klar over at jeg får rundjuling. Gispet er samtidig et åndedrag, og slagene regner over hode og kropp og på steder jeg ikke visste jeg hadde eller kunne gjøre så vondt. Stryk bak ørene er det eneste jeg gjenkjenner. Jeg slepes rundt, men bare for å utsettes for nye omganger.

«Stopp! Nåde!» roper jeg, da jeg endelig får pusterom til å favne kneet hennes.

«JASSÅ!»

Prylen stanser. I neste øyeblikk treffes jeg av et slag som sender meg spinnende over gulvet. Veggen treffer meg bastant og vektig som vegger pleier å gjøre, og jeg kommer til stopp, armene der bena skulle være, og motsatt. Som i en døs og halvveis slått fordervet finner jeg at jeg kan rette meg opp og bruker det eneste skjulested jeg har igjen. Jeg gjemmer fjeset mellom hendene.

«Ikke slå meg mer! Vær så snill!»

Mellom sprikende fingre kan jeg se bena hennes som dukker opp i synsfeltet. Forstår med ett at hun bøyer seg over meg, og gjør et utrop i protest. Snart befinner jeg meg i luften, buksert etter håndledd og ankler.

«Jeg tror ikke jeg brakk noe på deg denne gangen,» sier hun, og snur og vender på meg i alle retninger.

«S-slipp meg ned!»

«Ganske som du ønsker.»

Like etter deiser jeg på baken. Jeg skyver ryggen tilbake til steinveggen og gjemmer ansiktet atter. Vil verken se eller bli sett, høre eller vite noen ting. Gjennom endeløs piping i ørene, oppfatter jeg så vidt stemmen hennes.

«... skulle slått deg mer, men det tåler du ikke. Jeg blir nødt til å roe hjertet ditt.»

En hånd finner frem til meg og presses mot brystet. Jeg gisper, skaker og gisper igjen. Hjerteslagene går fra skarpe dunk til et rolig tempo under den inntrengende berøringen. Endelig puster jeg rolig. Hånden trekkes tilbake.

Noe griper håndleddene mine og får vernet mitt bort. Det er piken som står der bøyd over meg. På instinkt slår jeg armene omkring henne og klamrer meg fast, enda jeg vet at det bare er brytninger i lys og forenklinger av virkeligheten, illusjonen og narrebildets kvalitet. Piken er mild og varm og favner meg varsomt.

«*Eiris sazun idisi,*» nynner hun med hendene lagt over hvert øre.

Pipingens synker til en forståelig diskant. Larmen i hodet ... borte.

«Se så, du er allerede vant til meg.»

Forløsning til tross, kan jeg ikke stole på henne ... Hun ropte da så høyt, så alt for, alt for høyt. Hun lager sårene og får dem fjernet. Selv nå vet jeg at hun har forandret seg i grepet mitt, og en skjelving går gjennom kroppen. Slippe vil jeg ikke. Men det er ikke opp til meg. Etter en stund flyttes jeg ut av omfavnelsen.

«Se på meg.»

Jeg løfter blikket. Der er den fryktelige ulvekvinnen, som foretar sine uutgrunnelige undersøkelser under lyset fra rovdyrøyne. Detaljene som utgjorde piken har flyttet seg eller blitt strøket vekk, som om et lag med sminke er fjernet. Håret er fortsatt brunt og ligger over hud som er i omtrent samme farge. Ansiktsformen buer seg etter trekk som er arkaiske eller aldri har eksistert. Huggtegnene ... kan mest minne om de til et gallisk vinnsvin, der de kurvet reiser seg fra underkjeven. Og øynene ... Jeg møter kraften som hviler der, og slår straks blikket ned.

«Du er ikke akkurat den barskeste mannen jeg har møtt. Noen av dem så på meg til det siste, idet jeg spiste dem. Se.»

En hånd under haken løfter ansiktet og jeg klynker, men møter like fullt vekten av ulvekvinnens åsyn og betraktning på en slags automatikk, som under befaling. Jeg svelger noen ganger.

«Faktisk er du sart som en jomfru med stjerten på erten! Som om ikke det var nok ... vrang og vanskelig som en prinsesse med det lyseste hår, truten surmulende og med veslearmene i kors! Likevel er det du som får deg til å slåss mot meg. Kan du fortelle meg hvorfor?»

«J-jeg vet ikke.»

«Men jeg vet!»

Hun griper hodet mitt med begge hender og dunker det inn i bergveggen. «Jeg overvurderte deg. Trodde virkelig du ville forstå. Åååah, så sint jeg ble!»

«Skal du drepe meg?»

«Nei. Vær glad for alt jeg tåler fra blondinehold.»

«Skal du torturere meg?»

«Høres gøy ut, men jeg foretrekker varene mine intakte.»

«Skal du ... skal du spise meg?»

Tungen hennes strekkes frem og berører pannen. «Nam-nam. Smaken er nok god, men nei, det skal jeg ikke.»

«Men ... men ... hva skal du?»

«Alle vet at om du skal ha en mann, må du fange ham. Om nødvendig ved hjelp av garn.» Hun reiser seg og lager en fald i kjolen som hun later som hun kaster over hodet mitt. Tøyet treffer meg i ansiktet.

Nå står hun der og svinger avventende frem og tilbake med hendene foldet i fanget. Det er vanskelig å se humoren i dette og det forferdelige som har skjedd, men for henne er visst min dype ulykksalighet en kilde til fornøyelse, i hvert fall når jeg ikke yter motstand på de måtene som jeg har gjort. Dette understrekes ved at hun bøyer seg helt frem med hendene bak ryggen, og planter et kyss i håret.

«Jeg tror deg ikke!»

«Åh? Og hvorfor ikke det?»

«Fordi ...» Jeg blunker litt og må tenke. «Hver gang jeg har gjort noe, har du gjort det samme. Du drikker når jeg drikker, spiser når jeg spiser, bærer meg når jeg bærer deg, og slår meg når jeg slår deg.»

Jeg stanser opp og tenker på øyeblikket jeg rettet knivstøtet mot halsen hennes.

«Derfor vet jeg at du kommer til å drepe meg.»

Hun lener seg nærmere. «Dyktig gutt ...»

Før jeg rekker å reagere eller engang registrere det, har kjeven hennes glefset til.

«AU!» Jeg trekker hånden til meg. «Det gjorde veldig vondt ...»

Hånden er full av tannmerker som brer seg i en perfekt halvsirkel. Det går opp for meg at jeg undersøker den som et skadet småbarn.

«Meningen! Jeg kommer til å bite deg nihundreogtittini ganger på den måten, når du minst venter det og på ulike steder!»

«Du er helt forferdelig!»

«Så det synes du. Du klaget ikke da du fikk knulle meg i fitta.» Hun kommer helt inntil øret og leppene skiller seg. «Åhh ... Ååhh ... Åh-Åh-AaH!» Det lyder nøyaktig som piken stønnet på høyden av vår elskov. Det er lyder som en mann ikke kan glemme.

«Du kan ikke gjøre dette!»

«Hvorfor ikke? Jeg er jo et troll.»

Så der har man det. Mysteriet jeg lette etter. Alt ved henne, og alt dette har skjedd, fordi hun er et troll.

«Du lurte meg.»

«Selvsagt. Jeg liker å vinne.»

«Jeg gikk aldri med på dette. Underskrev aldri noen kontrakt.»

«Åjoda, det gjorde du. Byttet vil egentlig bli fanget.»

Hun reiser seg og forflytter underlivet like ved ansiktet. Langsamt lar hun det brune kjoleplagget gli opp lårene. Hudfarge og tøy stemmer jo. Er nok del av hennes forkledning.

«Du aner ikke hvor lett det hadde vært for meg å ta deg nå. Ingen ville høre de ynkelige skrikene dine, bortsett fra meg.»

Kjolekanten har passert lårene. Det overrasker meg ikke det minste å se de vitale krusningene i samme nøttebrune jordtone som resten av henne.

«Vis din underdanighet ved å kysse.»

Motstanden i meg vrir og vrenger seg mot noe uimotståelig. Så jeg bøyer meg frem, og avhender min tributt i vått til kvinnelighet. Den kjente rusen som duft, smak og farge gir, melder straks sin ankomst.

«Jeg er ikke såpass stilt at jeg bruker hensynsløs tvang, og det er heller ikke du. Selv om vi begge er uhyrer på hvert vårt vis.»

Plagget glir ned foran øynene mine. Skammen fortsetter å brenne i ansiktet.

«Hvis du er så sterk og mektig, hva skal du egentlig med meg?»

«Jeg har mange grunner, ikke en. Men jeg er tiltrukket av uskyld, og du er den mest uskyldige skapning som noensinne har levd.»

Selv i denne situasjonen kan jeg ikke hjelpe for at min mandighet er fornærmet.

«Jeg hadde håpet på en bedre grunn.»

«Det er en veldig god grunn.»

«Du blir lei av meg, og så kommer du til å drepe meg.»

«Drepe! Drepe! Eier du ikke fantasi?»

Hun setter seg ved siden av meg. «Jeg liker kompliserte menn, og du er så selvmotsigende at når man åpner en hemmelighet, forandres en annen. Du kan aldri utforskes helt.»

«Jeg har venner, en familie.»

«Det får ikke hjelpe.»

«Kan du ikke bare la meg slippe fri?» Munnvikene glir opp i mitt mest strålende smil, som trukket av hyssing. Vi vet begge at det er et triks, og et dårlig ett.

«Godt forsøk. Nei.»

«Fanden ...»

«Han er ikke her. Men det er jeg!»

Jeg synker sammen i mismot og forstemmelse. Gjemmer hodet et sted mellom armer og knær. Livet mitt er visst over. Alle håp jeg har næret, alle høyttrevende planer, nå skal de aldri bære frukt. Jeg hadde bøker jeg ville skrive og piker jeg ville få til å ... vel, det samme kan det være. Saken er at jeg en gang i tiden ønsket meg hånden til en pike i giftermål. Var det virkelig så for mye forlangt? Kanskje går det an å forhandle med trollet? Enten det, eller så flykter jeg, en dag hun ikke følger så mye med.

Jeg trekkes ut av min melankoli ved at hun dulter til meg med skulderen.

«Ikke så lett å kjempe mot en overlegen skapning, hva?»

«Nei, antakelig ikke.»

«Ja, du kan virkelig stille det i stand for deg selv, men du gjorde meg veldig sint. Det er som jeg sa. Det var på langt nær min fulle vrede.»

Den slags vil jeg ikke forestille meg, med tanke på hvordan hun skaket min tilværelse. Jeg kommer aldri til å glemme tingene jeg så, kraften i skriket.

«Hva vil du jeg skal gjøre? Bortsett fra å kysse deg ... steder.»

«Åh, jeg har ikke hørt noen klager!»

«Nei, men det er fordi du lurer meg til det.»

«Det behøver ikke å være så ille,» sier hun mykt. «Jeg har mye å lære deg. Du vet nesten ingenting.»

«Jeg får ikke vite navnet ditt, fordi da denger du meg bare.»

«Riktig.»

«La meg få vite hva du er.»

Så hun forteller. Hun var der da de første menneskene ble skapt. Da var hun nyfødt, nettopp sprunget ut av steinen. Rettere sagt, faren hennes er et fjell, og det var han jeg ville vekke for å betale møyefeste. Folket hennes er det første folk, og derfor har de arverett til alt som er og kommer til å være. Følgelig har hun retten til å ta meg når hun vil, og på hvilken måte hun vil. Dessuten er det bare rett og rimelig at jeg er henne underlagt, siden hun er så

mye sterkere. Denne første ætten har navnet for Jotun, men kan også kalles Troll, Titan, Ettin og Ogre, alt ettersom. Kvinnelige jotuner skal man helst kalle Gyger, for høflighets skyld. Hulder går også an.

«Somme sier at navnet Jotun betyr fortærer, og mener vi er forslukne og grådige.»

I det kunne jeg saktens være enig. Da jeg spør, får jeg høre at disse er to andre stammer med jotuner, som på et tidspunkt skilte seg fra de andre. Det er Vanene. De er mest opptatt med å se ting vokse og ligge med jomfruer. Hvis de blir forstyrret, bruker de seid, og deres seid er mektigst av alle. De er greie å ha med å gjøre, hvis man som hovedsak lar dem være i fred, og hvis man er heldig kan man spørre dem om tjenester. Mot betaling, selvfølgelig. Den andre stammen er Æsene. Ansiktet hennes mørkner der hun sitter, og jeg blir redd og må trøstes. Æsene er helt forferdelige. Hvorfor, er det vanskelig for meg å få rede på, men de vil nekte jotnene sin fødselsrett.

«Noen vil til og med at menneskene skal ha fri vilje, og det liker vi ikke. De kunne si nei til noe viktig.»

«Men hva hvis vi noen ganger vet best?»

Det gjør vi altså ikke. Menneskene lever mange ganger, men livene deres er korte. Nå for tiden vet vi ikke engang hva verden er laget av, det store treet som har portaler til ni verdener. Selv om jeg forstår nærmest ingenting, vil hun bruke et bilde for å forklare meg menneskenes skjebne og det som har hendt meg. Menneskene er som løvblad som felles fra verdenstreet, som stadig faller for å vokse igjen. Æsene vil at disse bladene skal bli latt i fred, fordi de skal sveve i takt med trådene i livsveven. Få er menneskene de tar, og da er det bare for å få hjelp til å forsvare seg. Vanene høster enkelte blader, men sjelden. Grunnene må være sterke nok, eller deres attrå må ha blitt vekket, noe som alt i alt går ut på det samme. Jotnene, derimot, vil ha eierskap til alt, slik som er deres arverett. De vil kunne ødelegge og hjelpe hvilke blader de vil, fordi de er eldst og har mest kunnskap.

I det siste har det kommet noen andre på banen. Kristenfolket mener at hvert løv i vinden verken er knyttet til livstreet og med det er bundet til skjebnen fra Urd, eller at løvene er arveretten til makter som jotnene. Håpløst nok tror de på fri vilje, som om løvet verken kommer fra noe sted, eller tilhører noen.

«Jeg skal fortelle deg en hemmelighet. Den kristne Gud er ikke den han utgir seg for å være. Det er motsatt av hva han tror. Han er djevelen, som egentlig har navnet Saturn eller

Njord, og djevelen er Gud, som egentlig er lysguden Mithras eller Balder. Alt er snudd på hodet i Kali Yugas mørke. Bare noen få mennesker har gjennomskuet ham og kaller han demiurg. Men selv de vet ikke om nærværet til andre krefter. Mektigst av alt er sønnene og døtrene til Bergelmir.»

Det var den barnetroen ... i stedet mener hun at jeg skal tro som et barn, fordi da ville jeg sett det som egentlig er, nemlig en verden hvor alt er forbundet og hver røde soloppgang betyr at blod har blitt spilt.

«Så hvis jeg forstår det riktig. Æsene akter skjebnen, Jotnene vil bestride skjebnen, Vanene gjør litt av begge deler, og de kristne nekter for at det finnes en skjebne i det hele tatt. De tror at guden Saturn styrer alt og har sluppet dem fri inntil dommen, men så har han altså narret både dem og seg selv.»

«Du er vis bortenfor dine leveår. Det er en av mange grunner til at jeg liker deg.»

«Så ved å ta meg, nekter du meg min skjebne. Kanskje er det meningen at jeg skal være tilstede i verden, fordi jeg har ting å gjøre der?»

«Men ikke så vis,» humrer hun, og klapper meg på kinnet. «Du er ikke et løvblad, men en blomst, fordi du er så pen og nusselig. Og uten meg er du ulykkelig. Andre damer er så stygge og slemme, siden det er meningen at du skal være med meg. Derfor farer de med paraplyen løs.»

«Sånn oppfører du deg når jeg har et poeng,» sier jeg. «Da vi møtte biene, kunne jeg fortsatt bedt deg gå?»

Hun tapper bare fingeren over nesen min og sier noe om at hun ikke er forpliktet til å fortelle alt, men at hun gjerne dasker meg på baken.

Stemmen hennes blir hard, øynene eiesyke. «Jeg tror ikke du forstår rekkevidden av mitt eierskap til deg. Din vilje er nå min vilje og bundet til meg for alltid.» Igjen slår det meg hvor mange sider hun har og hvordan de står i krass kontrast. Det er kort vei mellom julingen og trøsten, generøsitet og grådighet i trollheimen.

«Skal jeg vise deg?»

Nå forstår jeg hvorfor spørsmål utgjør svaret i seg selv, noe jeg forteller henne. Hun klapper meg på hodet.

«Klok. Lov meg at du ikke blir redd. For redd, mener jeg.»

Den som ikke vet kan heller ikke love noe. Atter roses jeg for min klokskap, men så har tiden kommet.

«Strekk frem hånden for meg.»

Til min forundring ser jeg hvordan hånden min løftes, helt av seg selv. Med enkle fingerbevegelser, et ord eller to, får hun meg til å forflytte kroppsdeler. Hun lar meg snakke på språk som ikke kan finnes, si ord baklengs eller sette rim på hodet. Hele tiden forsøker jeg å gjenvinne kontrollen over kroppen. Til slutt får hun meg til å reise meg og bukke i hele min lengde, og så legge meg langflat på gulvet med armer og ben spredt. En fot blir lagt på nakken og presser vektig.

«La det være ingen tvil. Du tilhører meg.»

Med en håndbevegelse frigjør hun meg fra båndet som lå over meg, og jeg skynder meg tilbake til bergveggen. Dette blir for mye. Sorgfull synker jeg ned i fortvilelse.

«Jeg foretrekker at dyrene mine løper fritt.»

Båndet vil alltid gjelde, men uten å brukes. Jeg får gjøre og snakke akkurat som jeg lyster, fordi jeg er mest underholdende på den måten. Vår lille slåsskamp var som et ekorn som setter seg opp mot en bjørn, men egentlig kunne hun ha bundet viljen min når som helst. Rent i praksis betyr dette at jeg aldri kan inngå noen kontrakt med en annen entitet.

«Fortell meg hva du tenker.»

Jeg forteller at jeg nå er avhengig av hennes velvilje, og det liker jeg ikke, fordi den når som helst kan trekkes tilbake. I søken etter størst mulig selvstendighet, skjedde bare det motsatte.

«Din lydighet har jeg fått. Vel, hørtatt når det kommer til stykket. Kanskje til det beste, for du er av slaget som må beseires for å elske. Nå krever jeg kun at du stoler på meg.»

«Det er ingenting i denne verden jeg stoler på.»

«Det sier du. Skal jeg synge for deg?»

Jeg kjenner åndedrag like inntil øret. Hører anelsen av en smask da leppene skilles ad, og hun synger. Det er den lyseste tone jeg har hørt, og den vakreste. Plutselig folder tonen seg ut, og en flerstemt klang trekkes meg i flere retninger, nesten så jeg rives i biter. Den

nynnende vibrasjonen trenger inn som lys. Kroppen blir slapp og bikker tilbake, og hun er der og tar meg imot.

«Nå skjønner du nok ikke hva som foregår.»

Fingrene åpner knappene på den ramponerte skjorten og blottlegger brystet. Hun legger munnen på naken hud og kysser hele brystets lengde til navlen, hele tiden mens jeg henger slapt fra et favntak. Jeg skjønner hva hun vil da leppenes ferd fortsetter og en knapp gir etter. Endelig får jeg tilkjempet meg en slags kontroll. Jeg vrir meg rundt og begynner å krabbe.

«De beste delene kommer frem når du forsøker å slippe unna.»

Til forskrekkelse og indignasjon registrer jeg at tenner synker dypt inn i baken. Det skjer flere steder, supplementert av kyss over hvert krenkede område. Dette er altfor mye. Mer enn jeg kan tenke på eller håndtere. Jeg vrir meg tilbake og rekker akkurat å presse hånden avvergende for underlivet.

Hun smiler til meg fra et sted mellom lårene og klemmer kjeven demonstrativt sammen. Så store tenner hun har ... Den formidable tanngarden gjør gesten foruroligende nok.

«Når du er klar for det, søten!»

Hun gir meg et lett og ungprikeaktig kyss på kinnet.

«Så slik er det å være din slave.» Jeg konsentrerer meg om å få klærne på. Undrer på hvor lenge det er til hun river dem av.

«Jeg er god på temming og dyrehold.»

Ingen forsøk på bestiktelser hjelper når jeg har bestemt meg for å være ulykkelig, og jeg er fortsatt molefonken mens hun kretser rundt ansiktet for å kysse og erte.

«Så dette er halen din, hva?»

Det som kan minne om en kuhale flyttes raskt unna da jeg griper freidig.

«En gygers hale er svært personlig og kan bare røres dersom det spørres om tillatelse først, og det på en respektfull måte!» skjenner hun. Ansiktet er rødt.

«J-javel.»

Det er visst et ukjent reglement jeg bør bli kjent med i trollverdenen, hvis jeg har tenkt å overleve.

«Ja, bare så vidt du vet det, er jeg fortsatt sint. Ingen skal si at jeg er en dame uten konsekvenser!»

Hun holder frem en tynn lenke som ser ut til å være laget av sølv. Dingler frem og tilbake med den klirrende innretningen, og får meg til å følge pendlingen med blikket.

«Sa ikke du at jeg skulle få løpe fritt?»

«Bare hvis du hadde oppført deg.»

Hun ber meg om å legge hendene i fanget hennes. Slår meg, hvis ikke. Et symbolsk tap oppleves gjerne sterkere enn et reelt ett. Lenken blir et konkret symbol på at hun har røvet all min autonomi. Dagene i latter og lek, den høyt besungne frihet, borte. Det var da forbannet så overfladisk man er. Ansiktet er vått da jeg utfører befalingen. Den edle, edle, svimlende himmelflukt går nå tapt under hennes tyranni.

Hvis det skulle være noen tvil om at skapningen foran meg er kvinnelig, er den tilbakevist nå. Hun smiler triumferende og har meg i sin fulle oppmerksomhet. Alle kvinner elsker å se tårer og lidelse, antakelig for å overvære mannen i en ydmyket tilstand.

«Åh, du var alltid så dramatisk! Men du fortjener ikke bedre når du skal oppføre deg på den måten.» Båndet snurres systematisk og rutinert rundt hvert håndledd. Det går opp for meg at hun har gjort dette før.

Hun sklir nærmere. Det sier litt om tingene hun har gjort mot meg at jeg ikke blir overrasket da tungen kommer farende for å slikke opp og ned ved hvert kinn. Alt skal hun visst eie. Hun tar tårene mine før de får falle.

«Gråte kan du gjøre. Jo lysere hår, jo vanskeligere er prinsen.»

Lenken strammes hardt, men jeg har alt brukt mitt siste våpen. Vemodet er ekte, likevel har det distraheret henne såpass at hun ikke la merke til at jeg la håndleddene på skrå i siste øyeblikk. Det er et triks jeg har lært av de mest vidreiste eventyrere, dagene og ukene før de trakk sitt siste sukk. Ikke at dødsfallene var mitt ansvar. Åpningen som har blitt laget vil kanskje være nok til å få hendene ut? Så lenge hun er med meg, kan jeg ikke teste.

Halepartiet hennes kommer svingende opp, og dusken løfter vekk den siste tåre. Hun har sannelig kontroll på sin bakpart, altså bakdel, jeg mener hale-ende. Bare se, men ikke røre. Det har jeg nå fått høre. Antakelig innenfor sedvanen med tanke på hennes bakgrunn som, vel, troll.

«Lenken har holdt fast de veldigste kjemper. Så da har ikke du en sjanse.»

Så det er hva hun tror.

«Legg armene rundt halsen min.»

Ellers så slår hun meg og alt det der. Hun har alt demonstrert at hun mener det. Øyeblikket etter at jeg har lagt de lenkende hendene om henne, er jeg på bena. Hun fører meg videre inn i dypet.

«Hva er her inne?»

«Det er her skal jeg koke deg levende.»

Armene mine strammes hardt til rundt halsen hennes.

Hun sukker og gnir meg over baken. «Om noen hundre år eller så kommer du til å stole på meg.»

«J-jeg kan gå selv!»

Hun slipper meg løs, og jeg går med de lenkede armene foran meg. Hvis jeg var resignert før, tar dette sannelig baken, jeg mener staken ... herregud ... kaken. Skal jeg miste kontrollen på hodet også nå, slik jeg har mistet råderetten over alt det andre?

«Et troll kan alltid lukte seg frem, men la oss ha .... Ljos!»

Tusen øyne åpnes i hvelvingen, i de samme dype fjellfarger jeg har sett i krystallene og lanternene på håret hennes. Med lyset kommer vissheten om groteske skikkelser som lener seg over oss. Det er kaotiske avtegninger av troll karvet inn i steinen, som hele tiden ser ut til at de kan sprengte seg ut av formen som har fanget dem og bli til liv. De er store, meget store.

«Vis meg underdanighet,» sier hun og strekker frem hånden.

Jeg kysser hånden hennes.

«Godt! Du kan kalle meg fru i fjellet!»

Hun er borte. Langt der nede ser jeg den lysende skikkelsen hennes. Hun vinker meg til seg. Jeg vil ikke akkurat være alene med de ruvende trollstatuene, så jeg skynder meg. Tilbakelegger noen gigantiske hellesteiner som kunne minne om en trapp, var det ikke for størrelsen. Enkelte av stedene må jeg holde meg fast før jeg slipper taket og kan klyve videre, og det er ikke helt lett med hendene i bånd.

Hun har ventet tålmodig. Foran oss er tre høyreiste porter. Jeg gløtter nysgjerrig inn den midterste åpningen. Det ser ut til å være rekker av runer i skinnende sølv langs veggene der inne, som fortsetter videre inn i mørket.

«Der inne er livsverket til trehundreogtrettitre skalder og sekshundreogsekstiseks volver risset inn i steinen. Du skal pugge dem alle, og jeg kommer til å teste deg. Hvis ikke ...»

«... så slår du meg.»

«Du lærer!»

«Hvorfor må jeg gjøre det?»

«Fordi det er på tide at du tar kappen på og lærer galdrekunst.»

Et illevarslende vinddrag trekker mot brystet fra åpningen til venstre. Så vidt jeg kan se, fører steinen styrtbratt ned.

«Dit skal du aldri gå. Ikke før du er klar.»

«Hva er ned der?»

Straks angrrer jeg på spørsmålet.

«Det er fjellet selv som har blitt formet etter sjelen min, og jeg har bodd her meget lenge. Brospenn fører til vindeltrapper rundt pilarene som holder fjellet oppe. Det er et værelse med hengte kvinner som åpner øynene og taler med meg. Vandrende skygger og vinden fra dypet.»

I det jeg flytter meg bort fra gufset fra avgrunnen, har jeg talende nok kommet nærmere ... Å søke beskyttelse hos den som kaster skyggen ... Bare jeg finner på slike ting. Hun tar et fast tak i lenkene og trekker meg etter seg. Vi går inn åpningen til høyre.

Det grotteaktige preget forsvinner, og vi står i et værelse med et nærmest sivilisert preg. Veggene er gipset glatt. Gulvet har store fliser med gjentakende mønstre og

avbildninger av svømmende fisk. Det som dominerer rommet er likevel et stort veggteppe som fortsetter inn i det usette, helt til utkanten av lyset.

«Vet du hvor mange jomfruer som har vevet dette teppet gjennom hundreårene, mens de gråt sine modige tårer?»

«Nei.»

«Ikke jeg heller!»

Jeg kan se at det er en historie som fortelles. En kvinneskikkelse stiger ut av steinen. Halve kroppen utenfor, halve kroppen fortsatt sammensmeltet i berget. Mønstrene er sirlige og går i gjentakende spiraler, men jeg kjenner igjen avbildningens likhet, hale og huggtann mens hun vandrer gjennom landskaper. Knelende og med halen slått omkring seg, holder hun en fugl inntil kinnet. Scenen er omgitt av utallige detaljer. Fallende blader og kravlende ekorn, og ting som er så underlige at jeg ikke har ord for det.

Vi spaserer langs teppet i taushet. Hun har registrert hvor oppslukt jeg er.

Et folk med langt hår, diademer på sine hoder og hvite kjortler, setter skip til brenningene. Snart seiler flåtene deres gjennom krusende bølgeskum. Delfiner omgir farkostene, mens stolte kommandanter står ved roret. På landjorden reiser spir seg og slår hull på hvelvingen over. Og så ... en veldig neve slår gjennom havflaten og smadrer skipene. Kjølene er vendt i alle retninger til gapet og et kaotisk dragsug. Kroppene ligger langflate i vannet. Nå rutsjer alt vekk, mannskap og skip, mens en skikkelse reiser seg. Neven tar tak i spirene og knekker dem. Murer smadres eller trampes flate.

Jeg vender hodet mot henne, men hun er uttrykksløs.

Umåtelige hærer samler seg på slettene. Lyssverd, lanser, ti tusen spyd. Elefanter, bare mange ganger større med tårn på ryggen. Generaler i gyldne stridsvogner, omgitt av sine helteskarer. Hun har meldt sin ankomst. Sitter der på en veldig ulv som har kjeften rynket i vrede. Ormer utgjør tømmene hun har plassert i gapet på ulven, hvor sikkelet renner i strie strømmer. Hun røsker i tømmene, og ulven bykser. Sammen smadrer de formasjonene, river av hoder, velter stridsvognene og fråtser på elefantdyrene. Ulvegapet er avbildet i relieff, så livaktig og fargerikt at det gløder. Den lar en elv av blod renne ned i gapet.

«Jeg var nådeløs den gangen.»

Bare ruiner er igjen av de stolte byene. Vinden blåser sand over kravlende firfislere. På havet flyter pinneved, men ingen skip viser seg. Så ser jeg ham. En høyreist helteskikkelse kommer ned fra fjellene. Han også har et diadem og oppsøker en hule. Der inne smadrer han et alter i ulvekvinnens likhet. Ute i en skog blant jerntrær blir han konfrontert av henne. De kjemper, og hun vinner, griper sverdhånden og tvinger ham ned på kne. Hun står over den slagne skikkelsen. Et nytt bilde i relieff kommer, omgitt av hvitspirende blomster og en verden i brann. Hun tvinger hodet hans tilbake og ... kysser halsen.

«Han visste hva jeg hadde gjort og hva jeg kunne gjøre. I en verden av helter var han den eneste som ville konfrontere meg.»

Hun fjerner diademmet fra hans panne og lar det knekke over kneet. Tar ham med til underlige steder. De vandrer gjennom haller under havets bunn. Står over polområder hvor isdekket er endeløst og rosa nordlys danser på en blålig hvelving. Så ... befinner de seg på en mørkesti hvor alle farger er vendt til sin motsetning og blomstene vokser i selvlysende grønt og purpur. Der kaster hun ham i en svart pøl hvor stjernene dveler på overflaten. Scenen er overvært av bleke, grå og sammenkrøkede skikkelser.

«Svartalvheim. Bare den som har sett øynene med øyne kan håpe på å se.»

Nå løfter hun ham opp på en gylden trone. På hodet plasser hun en krone gjort av sol. Strålene brer seg ut over grønne sletter, og all verden kastes på sine ansikter da de treffes av lyset. Det er store prosesjoner. Struts og fasaner blir brakt inn, gull i mengder og all slags eksotiske varer. Tårnene gjenreises. Skipene får havneleie. Han løfter et septer og legionene samler seg.

«Minos på bølgene. Pontus den vise. Hvem tror du stod bak?»

Vi har kommet til et humoristisk bilde der mannskikkelsen usikkert strekker hånden frem til ulven.

«Hva heter du?»

Det var litt av et spørsmål. Jeg åpner munnen for å svare og må tenke litt. Nå åpner jeg munnen igjen. Svaret ... jeg finner det ikke. Jeg heter ... Født og oppvokst i .... Landet jeg bor i heter ... Det var mot nord, var det ikke? Veien mot nord ... nordveien? Panikken griper meg. Jeg husker ikke navnet mitt og vet ikke hvem jeg er!

«Hva har du gjort med hodet mitt?»

«Jeg har ikke gjort noe.»

En strøm av ord treffer meg i neste øyeblikk. ... *Dorus, Dymas, Tyrtæus ... Vijay, Indray, Bhargava ...*

Jeg synker ned til knærne og løfter de lenkende hendene til hodet. «Hva er det som skjer? Ta det bort!»

... *Aspacana, Farnaspa, Sanjar ...* Jeg godtar ikke dette. Dette er ikke hvem jeg klær, jeg mener kjær, er jeg sær? Fanden, jeg skjønner ikke et bær. Har jeg tær? Er! Er! Er! Dette er ikke hvem jeg er! ... *Regulus, Romulus, Flavius ...*

«Gi meg tilbake navnet mitt!»

«Du har ikke glemt noe. Du husker.»

... *Finian, Ahearn, Quinn ... Gaut, Horsa, Winguric ...* Det var da dunderlig, jeg mener underlig. Alt er så bart, jeg mener rart. Overveldende, fordi ingenting er undersmått.

«Hvorfor fungerer ikke tankene mine?»

«Helt siden du møtte meg har du vært under min innflytelse. Du er i ferd med å se sannheten.»

... *Eadgils, Toke, Gudrød ... Elesæus, Johan, Øy ... Øy ...* vind og stein og stein og vind ...

«Hva slags sannhet?»

«At verden er et rim som står på hodet.»

I desperasjon ser jeg opp på det store veggteppet. *Evenor. Evenor.* Evenor heter mannen der. Men jeg husker ikke meg selv, og derfor er jeg redningsløst fortapt. Så skjørt er altså et menneskeliv. Bein og sener er ikke våre egne, heller ikke navnene lagt over dem. Stønnet mitt rommer all tilkortkommenhet og nederlag jeg er i stand til å føle. Ikke bare på vegne av meg selv, men for oss alle.

«Fortvil ikke.»

Det er piken som bøyer seg ned til meg.

«GÅ BORT!»

«Du bør ikke være alene i en stund som dette.»

«Kan du ikke bare la meg være i fred?»

Hun spør meg om det er det jeg ønsker. Da jeg nikker, er hun brått borte.

Jeg er alene. Forsøker å samle tankene, men hver gang jeg er i stand til å favne noe, et navn eller begrep, sprer de seg like fort. Foran meg strekker veggteppet seg videre. Aldri i verden om jeg vil se fortsettelsen på den fortellingen. I mønstrene og fargene på veven har jeg alt mistet mitt mest kostbare eie, beretningen om meg selv. Endelig får jeg mønstret nok målrettethet til å karre meg på bena. Lenkene klirrer. Jeg lurer på hvor piken, jeg mener trollet befinner seg nå?

I nød skal man aldri tenke, bare handle, og det er jo i en nødsituasjon jeg befinner meg. Jeg trenger ikke å forstå eller vite, bare gjøre, så får dommen komme ved det siste terningkast. Da vil alle slike bekymringer uansett telle for ingenting. Det forekommer meg slik at en stor hånd alt har stanset terningens rullende flukt og tvinger et ansikt til å være oppe. Jeg begir meg ut porten.

Der ute blir jeg møtt med dragingen fra underverdenen. Døren til venstre står like åpen og innbydende som all undergang. Det betyr ingenting hvor dypt du har kommet, du kan alltid falle videre. Hver bunn blir følgelig en dobbelt bunn, og det er fallet mellom dem vi kaller frihet. Hvis du tror du står stødig, tok du feil. I forsøket på å fly, har jeg stadig famlet. Hvor var mine vinger da det telte? Jeg vet jeg ikke burde, likevel trekkes blikket mitt til åpningen. Mørket på innsiden er nå så kompakt at en skulle tro en form stod der skjult. Er det virkelig noe som står og venter på meg? Hvis det er trollets skyggeside eller mørke tvilling, er det noe jeg ikke vil se. Hennes vennlighet er bare et lag med sminke over endeløst med grusomhet. Hvor ille vil vel ikke det som ligger bak være? Varsomt rygger jeg unna det ventende mørket, og først da jeg har en god nok avstand, snur jeg meg.

I det minste har hun etterlatt bergkrystallene lysende for meg. De glitrer fra huletaket og synes å følge med som tusener av øyne, små som store i ulik glød og farge. Ellers hadde jeg vel vandret inn i en eller annen avgrunn uten å vite det. De store trappene i berget reiser seg foran, og idet de gjør det, bestemmer jeg meg for å klyve. Jeg var aldri den ... som ga meg i noen sak, tross alt.

Hvis veien ned var utfordrende, er veien opp ti ganger verre. De lenkede hendene er et virkelig handicap og gjør at jeg ikke kan heise meg etter armene. Jeg banner, svetter og

kompenserer ved å bykse med bena for å karre meg opp hver stor hellestein. Hvorfor? Jeg trenger ingen grunn. Bare kamp og streben, mens jeg venter på den endelige dom. De skal ikke finne meg gråtende.

Jeg skvetter som bare fanden i det noe stryker mot meg bakfra. Et øyeblikk trodde jeg det var fruen i fjellet, men så var det altså bare en knudrete utvekst karvet inn i steinen. Rygget jeg virkelig inn i den mens jeg spaserte? Trollstatuene er så levende at en skulle tro de var virkelige. Huff, dette tankeverket ... De lener seg mot meg, over meg, mens jeg passerer. Vil de gripe etter meg, åpne forstenede munnar for å si noe? Full av angst og beven venter jeg det verste, men ingenting skjer, og folket i steinen er forbigått i denne omgang.

Med mindre de kommer etter meg.

Jeg som har sett så mye, tror ikke mine egne øyne da jeg kommer til hallen. Det som var et kaos av veltede bord og benker, istykkerslåtte tønner og hellebarder kastet i alle retninger, er nå ... pent og pyntelig oppstilt, som om ingenting var skjedd. Mot langveggen ser jeg at både kården til Trønderbold, jeg mener Tordenskjold og bredbladet til Lurva er opphengt og synes å ha vært det i uminnelige tider. I et hjørne legger jeg merke til en slags bardisk. Det er nesten så jeg kunne vente å se en kelner stå der, gni på en klut og smile vennlig. Ikke vet jeg hva slags trolldom fruen i fjellet har, men at den er sterk, er det ingen tvil om. Jeg kunne sette meg her og vente på henne. Kanskje forsyne meg med en tår. Nei, det er for passivt. Det er ikke den jeg er ... eller tror jeg er ... På den andre siden av hallen ser jeg tunnelåpningen, der hun ledet meg inn. Jeg tilbakelegger rekke på rekke med tomme sittebenker på veien dit. Noen av dem ser ut til å være så nye at sevjen fortsatt siver ut.

Brospennet fører meg over krystallelven, som gløder i en dim belysning. Ikke noe rekkverk, ser jeg, det er som om hele innretningen er i helstøpt stein, del av fjellet selv. Man må sannelig gå forsiktig, ikke vade rundt som en drukkenbolt ... Det er som om krystallene ulmer i påvente av noe. Jeg ser opp elveleiet som etter hvert blir mørkere, og ser for meg en foss av isvann komme strømmende til. Hun sa at det var sesongvis, gjorde hun ikke ... hvilket sesonger gjelder på dette stedet? Spørsmål, spørsmål, hvorfor stille dem, når du ikke er interessert i svaret? Videre går jeg, og broen er passert.

Blinkende dagslys først, så kommer solen strømmende gjennom åpningen som befinner seg på høyden av en svak helling. Jeg stanser, venter og bestemmer meg. Skylder meg selv såpass, og må prøve. Snart er jeg i hurtig sprint så det rasler i metallet rundt hendene. Jeg kan lukte dagen, kjenne den frie strømmen av luft. Håpet blusser opp i hjertet

mitt. Kanskje har hun sovnet, som troll pleier å gjøre, og ikke følger med? Sprang og fot går hurtig, hurtigere, hurtigst!

Like etter befinner jeg meg i bakken. Det er lenkene, som nå har blitt så fjelltunge at de er låst fast til steinen. Et skrik i ren frustrasjon unnslipper leppene. Jeg setter foten imot innretningen og sparker i fra. Forsøker å presse meg ut med hele kroppen. Nå husker jeg vandremannens triks, den jeg benyttet meg av, og sannelig er det ikke en liten glippe et sted mellom håndleddene. I en slags morbid forestilling spytter jeg på lenkene, strekker tungen ut og slikker dem, kysser endog fangebåndet i underdanig trass. Trekker og drar og der glipper det. Hendene er ute! Videre! Hjerne og lunger arbeider hardt. Jeg er jo en skimmel og halser av sted. Til det siste frykter jeg at fjellet skal lukke seg foran meg, men det skjer ikke. Sølvråden passerer. Jeg møter lysveggen og er ute i dagen som er på hell. Jubelen gir lyd helt av seg selv.

Fra dette store plataet kan jeg klyve ned og straks befinne meg i ødemarken. Jeg vet hva hun er, og hun kan ikke narre meg, jeg vil sørge for å etterlate minst mulig spor. Klippeveggen er bratt, konstaterer jeg, ved en titt over kanten, men jeg skal finne en rute. Jeg har halvveis snudd meg for å svinge utfor, da virkeligheten låses under vekten av en stor skygge.

Høyt hevet fra klippekanten ruver noe jeg gjenkjenner så altfor godt, et nærvær i kjempeform. Skygger som store urvisere forflyttes gradvis over, inntil jeg er i jotunens grep. Jeg løftes opp mot store, kurvede huggtenner, gule øyne og et barnaktig ansikt som kunne minne om ...

«Hei.»

Stemmen er lys og pikeaktig og forbundet med omsorg, fordi jeg har erfart den så mange ganger før. Energi og evne går ut av en kropp som var helpent i påvente av å bli spist. Heldigvis lar hun meg få sitte i den åpne håndflaten. Derfra betraktes jeg en lang stund, og så legger hun meg inntil kinnet med mildhet.

«Tror du ikke jeg vet hva som foregår i mitt fjell?»

Kysset er bokstavelig talt det største jeg har fått. I det rovdrygule lyset fra øynene ser jeg en kjærlighet jeg aldri før har sett hos noe annet menneske. Troll for den del. Ikke at jeg har sett så mange av dem, men det aner meg at det jeg har her, finner jeg ingen andre steder.

Hun senker meg til bakken for der å slippes fri. Kjempen er borte. Fra høyden kretser en liten fugl og setter seg på armen. Det er også en liten tyv jeg gjenkjenner. For så vidt er det lett å se at det bor mer enn et kre i blikket som stadig legges på skakke.

Trollkvinnen står foran meg og løfter hånden til ansiktet.

«Jeg lar deg ikke gå.»

«Du spiste hesten min!»

«Jeg var sulten. Dessuten ville jeg ikke at du skulle dra noen steder.»

«Øyet ditt!» Det er min tur til å kjærtegne henne.

Alt vokser tilbake hos henne, forklarer hun. Ellers kunne hun ikke ha levd så lenge som hun har gjort. Selv om jeg stakk henne i hjertet eller hjernen mens hun sov, kunne jeg ikke drepe henne. Ikke at jeg skal prøve. Da puttes jeg i et bur og blir der i det som selv for henne er lang tid.

«Forstår du nå hvordan jeg fanget deg?»

«Ikke helt.»

Når sant skal sies forstår jeg bare at jeg er ettertrykkelig bergtatt.

Hun gjør seg om til en fugl når hun skal stjele og spionere, og det var ved å stjele noen hårstrå at hun fikk makt over meg og kunne gjøre meg mottakelig for illusjonen. Dessverre hadde jeg en fjær som hindret henne i å ta meg med en gang. Den fikk hun heldigvis lurt fra meg. Kjempen er skikkelsen hun tar på når hun skal være kamptroll. Piken en kamuflasje når hun skal bevege seg blant mennesker. Trollkvinnen hennes egentlige skikkelse.

«Jeg har jo sagt at jeg har mestret tiden og kan være flere steder på en gang.»

Mens jeg ser, doubles og firedobles skikkelsen hennes og kretser rundt meg på alle kanter. Stemmen hennes gjør ekko da hver av skikkelsene åpner munnen.

«*Haidzruno.*»

«*Runu.*»

«*Falahak.*»

«*Haidera.*»

«*Ginnarunaz!*»

Trollkvinnen er igjen en.

«Jeg ... jeg skal gjøre som du sier.»

«Nå tror jeg deg,» sier hun lyst og tar frem lenken. «Og hvordan kom du deg ut av denne?»

Lenken har blitt levende og vrir seg som en orm fra mellom fingrene hennes. Hun ser lurt på meg. «Den er sint fordi du slapp fri.» Hun smiler til det levende vesenet der inne og løfter det kveilende metallet til leppene. «Hysj.» Sølvlenken faller slapt sammen. Hun legger den fra seg på bakken, og innretningen tar til å sno seg som en slange mot huleinngangen.

Dagen, som var på hell, har nå begynt å synke bak horisonten i en forestilling som er blodrød.

«Alt jeg ber om er å få se solen en siste gang.»

«Jeg slipper deg ut, dummen.»

Sammen går vi til klippekanten, og der legger jeg armene omkring henne. Ville nok for ikke så lenge siden vært fristet til å sende henne til steinene under, men nå er dette mot bedre vitende. I stedet benytter jeg anledningen til å stikke nesen i håret. Det dufter fortsatt lavendel og bergmynte. For så vidt en trøst nå som livet er forbi. Mitt gamle liv, iallfall.

Hun forklarer at det er ikke solen vi ser på, men en fjern søster.

«Husker du tunnelen jeg fikk deg til å kravle gjennom?»

«Skremte til å kravle gjennom, mener du.»

Via tunnelen i fjellet tok hun meg til Utgard, den veldige ødemarken som står som alle tings knutepunkt. Der hadde hun hatt hus en gang i tiden. Det er ikke lett å vandre mellom verdenene. I strykene var en hemmelig inngang til Jotunheimen, og det er til riket hennes i Jotunheimen hun har ført meg. Jeg ville aldri greid å finne tilbake og ville ikke klart meg spesielt lenge.

«Du trenger meg til å beskytte deg. Det har du kanskje merket.»

«På en måte ...»

Alt vi ser på er hennes rike. Det strekker seg tre ganger tre ganger så langt som man kan se med blikket. I praksis like stort som Hedmark. Hun griper hendene mine og tar til å lene seg utfor klippen.

«Hei, forsiktig!»

«Hah! Jeg liker det når du forsøker å passe på meg.»

Hun faller tilbake i armene mine. Jeg lar blikket gli over solens, jeg mener søsterens gjenskinns på fjellene. En gang må jeg spørre om navnet på himmellegemet, om ikke det også er en hemmelighet. Brått faller en tanke inn i hodet mitt, og jeg snur henne mot meg.

«Jeg vil forsøke å gjette navnet ditt nå.»

Jeg blunker hurtig noen ganger, slik jeg har for vane når jeg tenker. Legger merke til at hun står helt stille og ser åndeløst og intenst i min retning.

«Du har ni brødre. Jeg så lyset deres.»

Jeg husker lyset jeg så da kjempen reiste seg og omfavnet horisonten.

«Navnet ditt er gjenskinnet fra en topp ... fordi ....» Jeg stanser. «Du heter Skimring.»

«Elskede! Jeg visste at det var deg!»

Straks etter befinner jeg meg i en knusende omfavnelser. Trollhalen snor seg omkring meg i en voksende spiral, legger jeg merke til, hvor dusken har endt et sted over øynene.

«Meg?»

«Vi har møttes før.»

En gang for lenge siden hadde jeg vært mannen som kom for å kjempe mot henne. Det hadde vært lett å få meg i bakken, men hun måtte finne ut hvorfor jeg kunne være så dum når jeg hadde sett de tingene hun kunne gjøre. Det hun fant var endeløst med uskyld, og mot det er noen som henne maktesløs. På et tidspunkt hadde hun mistet meg, uten at hun vil fortelle hvordan det skjedde. Sorgen det brakte er altfor stor. Så hadde jeg levd liv etter liv uten henne, og til kvaler, fordi uten henne er jeg ulykkelig. Hun også.

«Jeg måtte være sikker. Det ble spådd at du ville komme tilbake til meg, men at det ville skje under store vanskeligheter.»

«Når visste du at jeg ... var meg?»

«Da du forsøkte å redde meg og slåss mot meg samtidig. Bare du kan finne på noe sånt.»

Gjennom århundrenes mørke har hun jaktet på menn, og ikke alle overlevde det møtet. Hun hadde en vag formening om at jeg ville befinne meg i Norge.

«Hva gjorde du med de andre?»

«De som fornærmet meg, endte verst. Dem spiste jeg.» Hun ser opp på det forpinte ansiktsuttrykket mitt. «De fleste forlot jeg, eller hjalp tilbake. Ingen greide det du har greid.»

Hedningene hadde en tendens til å forgripe seg på henne, forteller hun, i troen på at hun bare var en hjelpeløs jente. Da de oppdaget hvordan det forholdt seg, var det for sent. Hedenske menn er sterke, men ikke sterke nok til å motstå den vreden. Lenge hadde de kristne latt være å døpe høyrearmen til barna sine, i håpet om at styrken skulle bli viderebrakt. Kristenfolket på sin side er altfor milde og spake. De tok oftere hensyn, men ville også korse seg og be henne gå, om de skjønnte de gikk hen på hulderferd.

Hun berører nesetippen min.

«Du har vist at du er sterk. Du har vist at du er modig og kløktig. Du forsøkte hele tiden å redde meg, og du har gjettet navnet mitt. Nå er spådommen oppfylt, og du er tilbake hos meg.»

Hun strekker seg opp mot meg, og vi kysser dypt og inderlig. Selv om det er rolig, tar det pusten fra meg. Tennene er overraskende nok ikke i veien, snarere er det slik at de låser ansiktet mitt fast mot hennes.

«Du kan ønske deg alt av meg. Bortsett fra å slippe unna.»

Det som uroer meg mest er at jeg vet at hun mener det. Hvilket igjen betyr at hun allerede godkjenner tingene jeg kan tenkes å spørre om. Vet hun virkelig om alt det jeg tenker? Rødmen står i ansiktet mitt.

Hun ler til meg.

«Så alt dette var bare noe tull du fant på ...»

«Ja visst, kjære.»

Solveig, jeg mener solsøsteren har gått ned. Nattefallet er komplett og gjør alt bekende sort. Hun står i lyset fra huleåpningen og vinker meg til seg. Til alle kanter tar det til med ulvehyl, bare kraftigere enn jeg noensinne har hørt. Så jeg får en viss hast med å løpe.

«Hah! Jeg visste det ville få fart på deg,» sier hun og tar meg imot. Hun skyter ut med en arm og huleinngangen lukkes langsomt. De synkende takkene kan vagt minne om en tanngard. Til bulder og drønn blir glippene borte idet vi forsegles i dypet av fjellet. Det går opp for meg at nå har jeg bare henne.

Mørke og taushet råder, men bare tilsynelatende. Jeg blir klar over et vagt gjenskinn fra håret hennes, som i vår knelende omfavnelse veksler mellom fjellfarger. Det er en dempet Skimring jeg har i armene.

«Jeg liker ikke når jeg gjør deg trist,» sier hun.

Brystet blir aldeles vått der hun gjemmer seg mot meg. Jeg legger hånden på det vesle hodet og stryker henne langsomt.

«Du gjorde meg veldig lykkelig. Jeg trodde det bare ikke.»

Hun skjelver. Utsetter brystet for reneste oversvømmelsen. For en pike er kjærlighet alt. Var det enn skrekkelig og spektakulært, stod en pike alltid i skjul bakenfor.

«Samtidig med illusjonen, ga du meg sannhet. Nå forstår jeg at piken med smilet, krigerkvinnen som dengte meg og trollkvinnen som lurte meg er den samme. Hulderens list og Jotunens styrke. Det var alltid deg.» Leppene legger jeg på hodet, og hun kysset lett. «Og det er hun jeg vil ha. Min Skimring.»

Fargene synker og spraker ujevnt. Plutselig blusser et voldsomt lys opp og fortsetter å stige med hårkveiler vaiende i hver retning. Blinkende fargeprismer kastes over huleveggene i en takt som jeg forstår er hjerteslag. Hun klamrer seg hardt til meg. At en slik en som meg skulle bli gjenstand for slike følelser. Nei, det er for ille. Men nå har ansvaret altså blitt mitt.

Bare en ting kan gjøres i sådan situasjon. Så jeg stryker halen på plass og løfter henne forsiktig. Hun holder fast med armene lagt om halsen.

«Jeg vil at du skal ta meg til soveværelset mitt,» hvisker hun.

«La oss finne det.»

En mild faderlighet er tydeligvis tingen for store og små huldre. Vi passerer broen, hvor bergkrystallene nå stråler og kaster et prangende skjær over grotten. Under strømmen en glitrende lyselv i hver retning, snor seg og blir borte imellom buktningene i steinen, til stedene hvor fjellet har sine skjulte leier. Lysende melodier slår i krystallene og deres dronning, hun som hviler trygt hos meg.

Før vi kommer til hallen, ser jeg en smal trapp skåret inn i berget som fører til en fjellhulle og en dør.

«Her er det,» sier hun.

Jeg bærer henne opp trinnene og skyver døren åpen med skulderen. Værelset er senket i skumring, men blir snart nok belyst av min lanternesmykkede kjære. Mot veggen er en stor og bred seng, fylt med halm og med en skinnfell dratt over. På sengen ligger en gigantisk ulv i en hests størrelse. Beistet flekker tenner og knurrer så veggene rister.

Skimring har sluppet taket. Hun går vargen rett i møte.

«Jeg har funnet ham. Vi vil gjerne ha sengen nå.»

Overraskede klynk og pistring. Plutselig er ulven direkte på sprang i min retning, bare for å stanses av hånden som holder fast i nakkeskinnet.

«Nåh! Om du skal hilse, må du være forsiktig. Han er ikke vant til en som deg.»

Ulven bjeffer og går rundt seg selv noen ganger.

«Dette vil jeg ikke høre noe om!»

Det er noe luskende og sammenkrøket at dyret kommer bort til meg. Snuten legges fremtredende og vått ulike steder mot kroppen, og luften dras ned noen store nesebor. Ulven bjeffer høyt.

«Ja visst lukter han veldig godt. Jeg har snust og undersøkt nøye mens han sov.»

En kontinuerlig pistring.

«Javel, da! Du skal få smake, men bare litt!»

En tunge på størrelse med et vått laken gjør sin befarings over hele kroppens lengde og vel så det. Ulven legger seg foran meg og svinger og slår med halen i gulvet.

«Dette er søsteren min. Hun ble født både før og etter meg, men det er en annen historie.»

«Hyggelig å treffe deg,» sier jeg. «Jeg ville sagt deg navnet mitt, men det husker jeg ikke.»

Ulvehodet befinner seg mellom bena mine. Like etter vipper jeg opp i luften og ender langflat i den raggete pelsen. Jeg blir klar over at jeg baklengs er på vei bort på dyrets rygg.

«Veldig morsomt!» erklærer Skimring.

Vi svinger rundt og kommer tilbake. Ulven kneler og jeg slipper av. Det blir en siste omgang med tungen. Med et bjeff sprinter ulven av gårde og forsvinner et sted videre inn i mørket. En av søstrene får sannelig være nok. Jeg håper de tenker det samme.

Skimring gjenopptar sin plass i armene mine.

«Putt meg i seng akkurat som en liten pike.»

Jeg setter henne midlertidig fra meg og løsner på beltet hun har rundt livet. Kjolen glir av og blir liggende et sted rundt føttene. Det jeg ser av mørk trekant og kvinnelige fasonger kan gjøre forespørselen vanskelig å etterkomme. Stolt er hun definitivt, og skam har jeg allerede lært at hun ikke kan føle, men overraskende nok ser hun blygt ned. Jeg tar henne atter i et fast grep og fører henne til sengen.

«Uroe deg ikke over navnet ditt. Det kommer tilbake,» sier hun og stryker meg over kinnet.

Jeg legger henne forsiktig ned på skinnfellen og blir opptatt med å få av mine egne klær. De er uansett temmelig medtatt etter alt som har hendt. Ramponert, er kanskje ordet. Da jeg vender meg tilbake, ser jeg hvordan hun ligger helt tilbakeleent, hulderhalen mellom lett atskilte ben. Huden på mage, bryst og innsiden av lårene synes å gløde med jordens egen varme.

«Jeg skal ligge helt-helt-helt stille for deg,» sier hun.

«Det trenger du ikke,» sier jeg og lener meg over henne.

«Jeg vil-vil-vil.»

Vi kysser, og som før skjer dette skiftet i min virkelighetsoppfatning. Tiden synes å stanse opp for så å gli videre på langsomme bølgeslag. Huggtennene sørger for å holde oss i en fast forening.

Hun strekker seg opp til meg. «Putt d ... Ååh!»

Gispet er samtidig en invitasjon, i hvert fall for en med min militante disposisjon. Jeg fullfører fremstøtet.

Den undersjøiske varmekilden tar meg imot og fjerner livet på overflaten. Vi smelter og presses sammen under vår felles vekt og draging. Strømmen langs havbunnen trekker oss videre. Hvis jeg hadde brydd meg, ville det vært ganske pinlig at sengen er av det knirkete slaget.

«Er jeg en dyktig pike nå?» Halen hennes stryker meg over baken, kjenner jeg. Slike detaljer innen kjærlighetskunsten kan man ikke erfare før man har skjønt det.

«Du er en veldig dyktig pike,» stønner jeg, mest for å distrahere meg selv. Det er dyvått hver gang jeg banker og slår mot krusningene hun har mellom bena. Dette er for mye, selv for en gudekriger. Jeg må klynke og skviser øynene igjen i et forsøk på å holde kontrollen.

«Jeg vet,» sier hun og kjærtegner meg.

Forsøket er fåfengt. Et siste dunk i en planke, og jeg faller inn i glødende lanternelys. Der blir jeg nødt til å hikste inn i øret hennes.

Hun stryker meg over ryggen med hele sin omkrets, som involverer hender, føtter og haledusk.

«Kan jeg ta deg nå?»

Jeg retter meg opp og ser inn i det rovdrygule lyset som skinner i sin egen glød.

«Tja ...»

«Vær så snill?»

«Vel, hvis det er så v ...»

Før jeg fatter fnugget av det, er jeg nederst, og knærne hennes presser mot overarmene. Halen svinger og slår aggressivt fra side til side. Hun folder seg over meg i hele

sin lengde og setter tennene dypt inn i halsen. Jeg krummer meg tilbake. Smerten springer og spirer som en hvit blomst.

«Det er ikke farlig,» sier hun mellom bittene. Hun tvinner fingrene sammen i hånden min.

«Jeg skal være varlig.»

Guten og Huldra, vise etter Marie Søndrol

"Kvat hejter du jenta i saueflokken,

Som bles på horn og bind på sokken?"

Namnet mit sym som and på ejt vatn;

Ro yver, du gut under bukskinshatten!"

"Kvat hejter då far din og hejmen du ejgr?"

Eg hev inkje set deg på kyrkjuvegr."

"Far min er druknad, og garden hev brunnet,

Og vegen til kyrkja eg aldri hev funnet."

"Og er du ej huldr, so lyt du meg spara;

Men er du ej jenta, so skund deg at svara."

"Eg drøymde, du kom hit; - hej, skund deg og tak meg;

Nej, inkje dit yver; - eg står lika bak deg."